

הַגָּדָה שֶׁל פֶּסַח

אור זרוע

מיט שײנע געקליבענע פערל-ווערטער פון
הרב הגאון הצדיק, עמוד האמונה, וואס ברענגט אריין
די הייליגע און ריינע אמונה אין די גאנצע וועלט
כבוד קדשת מרן מוהרא"ש זי"ע
אריינצוברענגען אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין
באשעפער, ווי אויף עצות און התחזקות ווי אזוי
אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום

געבויצט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן,
אדוננו מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד מורנו הגאון הקדוש
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, קתובים,
און מאמרים פון די הייליגע חז"ל, פון די גמרא
און מדרשים און זוהר הקדוש.

ארויסגעגעבן בעזהשי"ת דרך
חסידי ברסלב - ניו יארק יצ"ו

צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטריסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

**היכל הקודש קרית ברסלב
ליבערטי**

Heichal Hakodesh
Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק

Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיזוק פאר די

אידישע שטוב

212-444-9169

קול

ברסלב

212-444-9191

חיזוק יומי

צו באקומען די חיזוק יומי

טעלעפאון מעסידזשינג

347-630-2876

אימעיל

chizikyomi@gmail.com

סדר ועימוד, כריכה ושערים:

א.י.ש. אשדוד

08-8650078

0527627127

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

מוה"ר יואל בן ריצא רעכיל

ראטה שליט"א

ראש ישיבת תפארת התורה ברסלב

וזוגתו

אסתר גיטל

בת חי' שרה האדיא תחי'

וילדיהם

שלמה נרו יאיר ומשפ',

אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל

משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפני עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

חַסְדֵי הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִרְפָּס לְזִכְרוֹת

חַנּוּנֵי יוֹם טוֹב לִיפֹא

בֶּן תְּהִילָה רַבָּקָה נ"י

וְזוּגָתוֹ

חֵיהָ רִיזֵל בַּת רַחֵל בְּלוּמָא תַּחִי

וְיִלְדֵיהֶם

לֵאָה הָעֲנֻשָּׁא, פֶּעֶרֶל, אִיסֵר,

מֵרֶדְכִי, יַעֲקֹב מִנַּחֵם.

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת
לְבָם לְטוֹבָה וְיִתְבָּרְכוּ מִפִּי עֲלִיוֹן בְּבִנֵי חַיִּי
וּמִזֻּנֵי רוּיָחָא, וְיִזְכּוּ לְרוּחוֹת רַוב נַחַת דְּקָדוּשָׁה
מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיהֶם, אֲמֵן כֵּן יִהְיֶה רָצוֹן.

סדר בדיקת חמץ

פאר בדיקת חמץ זאגט מען "על ביאור חמץ"

טייל זאגן פאר בדיקת חמץ:

לְשֵׁם יְחִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיָּה בְּדַחֲלֵו וְרַחֲמֵו וְרַחֲמֵו וְדַחֲלֵו
לִיחְדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה בִּיחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, וּבְשֵׁם כָּל
הַנְּפִשׁוֹת וְהַרוּחֹת וְהַנְּשִׁמוֹת הַמְתִּיחִים אֶל עַרְשֵׁי נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ וְנִשְׁמֹתֵינוּ
וּמַלְבוּשֵׁיהֶם הַקְּרוֹבִים לָהֶם, שְׂמַכְלָלִיּוֹת אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה,
הַרְגֵּי מוֹכֵן וּמִזְמֵן לְקִים מִצּוֹת עֲשֵׂה דְרַבָּנָן, לְבָדֵק אֶת הַחֲמֵץ לְאוֹר
הַנֵּר בַּחֲזָרִין וּבִסְדָּקִין שֶׁבְּרִשׁוֹתֵנוּ, בְּלִיל אַרְבַּעָה עֶשֶׂר לַחֹדֶשׁ נִסָּן, בְּאֶשֶׁר
הוֹרֵו לָנוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, אוֹר לְאַרְבַּעָה עֶשֶׂר בּוֹדָקִים אֶת הַחֲמֵץ
לְאוֹר הַנֵּר, לְבַעַר שְׂאוֹר וְחֲמֵץ הַנִּמְצָא בְּבֵית בַּחֲזָרִין וּבִסְדָּקִין, כִּדִּי
לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רָצוֹן בּוֹרְאֵנוּ, לְתַקֵּן שְׂרֵשׁ מִצְוָה זוֹ
בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן. וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּהִיָּה
חֲשׂוֹבָה וּמַקְבֵּלֶת וּמַרְצָה לְפָנֶיךָ מִצְוָה זוֹ, וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ בְּאֶזְרוֹ בּוֹנֵתִי בְּכָל
הַבּוֹנֹת הָרְאוּיֹת לְבֹנֵן בְּמִצְוָה זוֹ. וַיְהִי נָעַם אֲדֹנֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ בּוֹנֵה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵהוּ.

**בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל
בַּעֲוַר חֲמֵץ:**

תִּיכַף נֹאכֵן בּוֹדֵק זֵיין מֵעַן מִבְּטֵל דִּי חֲמֵץ און מֵעַן זֹאגט:

**כָּל חֲמִירָא וְחֲמִיעָא דְּאַכָּא בְּרִשׁוֹתֵי, דְּלֹא חֲמֵתִיָּה, וְדִלָּא
בַּעֲרֵתִיָּה, וְדִלָּא יִדְעָנָא לִיָּה, לְבָטֵל וְלֵהֲיוּ הַפָּקֵר
בַּעֲפָרָא דְּאַרְעָא:**

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לנו כח ויכלת
ועזר וסיוע לפשפש בנגעי בתי הנפש, אשר נואלנו בעצת יצרנו
הרע. אנא יהוה הפרד נא מעלינו צד הרע שפיצר הרע, ונכנו ותלכנו
בכח היצר הטוב, השיבנו אבינו לתורתך, וקרבונו מלכנו לעבודתך,
והחזירנו בתשובה שלמה לפניך, ותרפא את מאתים ושמונה וארבעים
איברים, ושלש מאות וחמשה ושישים גידים של נפשנו ושל גופנו רפואה
שלמה, והעלה ארוכה לכל תחלואינו ולכל מכאובינו ולכל מפותינו, כי
אל רופא רחמן ונאמן אתה, עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך,
והצילנו מאסור חמץ אפילו מכל שהוא בשנה זו, ובכל שנה ושנה הבאה
עלינו לחיים טובים ולשלום, אמן בן יהי רצון, יהיו לרצון אמרי פי
והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי.

שריפת חמץ

טייל זאגן פאר שריפת חמץ:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו
ביתודא שלים בשם כל ישראל, הריני מוכן ומזמן לקיים מצות
בעור חמץ בשרפה, לשרפו ביום ארבעה-עשר לחודש ניסן, כדי לעשות
נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראינו, ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו
ואלהי אבותינו, שתהיה חשובה ומקבלת ומרצה לפניך מצוה זו, ויעלה
לפניך כאילו בונתי בכל הבונות הראויות לבנו במצוה זו של שריפת חמץ,
ויעלה לפניך כאילו קימנו מצות פסילי אלהיהם תשרפון באש, ותבער
בחזות הטמאה והקלפה, וכל אויבך (סמ"ד-מ"ם) וכל שונאיך (לילית)
מהרה יפרתו, והמלכות הרשעה מהרה תעקר ותשבר ותכלם ותכניעם
ותשמידם במהרה בימינו.

תיכף נאך שריפת חמץ דארף מען מבטל זיין די חמץ און זאגן (טייל זאגן עס דריי מאל):

**כָּל חֲמִירָא וְחֲמִיעָא דְּאֵבָא בְּרִשּׁוֹתַי, וְחֻזְתָּהּ וְדָלָא
חֻזְתָּהּ, וְחֻמְתָּהּ וְדָלָא חֻמְתָּהּ, דְּבַעֲרִיתִיהּ וְדָלָא
בַּעֲרִיתִיהּ, לִבְטֹל וְלַחְיֵי הַפֶּקֶר בַּעֲפָרָא דְּאַרְעָא:**

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּרַחֵם עָלֵינוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ
וְתִצְלֵנוּ מֵאִסּוּר חֲמֵץ, אֲפָלוּ מִכָּל שְׁהוּא, לָנוּ וּלְכָל בְּנֵי בֵיתֵנוּ וּלְכָל
יִשְׂרָאֵל בְּשָׁנָה זוֹ וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, וְכֵשֶׁם שֶׁבַעֲרָנוּ חֲמֵץ
מִבֵּיתֵנוּ וּשְׂרָפְנוּהוּ, כֹּךָ תִּזְכְּנוּ לִבְעַר הַיֵּצֵר הָרַע מִקִּרְבֵּנוּ תָּמִיד כָּל יְמֵי
חַיֵּינוּ, וְתִזְכְּנוּ לְהַדְבִּיק בָּךְ וּבְתוֹרָתְךָ וּבְאַהֲבָתְךָ, וּלְהַדְבִּיק בַּיֵּצֵר הַטּוֹב תָּמִיד,
אֲנַחְנוּ וְזֵרַעֲנוּ וְזֵרַע וְזֵרַעֲנוּ, וְנִזְכֶּה לְדַבֵּק אֶת מַחֲשַׁבּוֹתֵינוּ בָּךְ, וְלֹא נִסְיֵחַ
דַּעֲתֵנוּ מִמֶּךָ כִּרְגַע, וְלֹא נַחֲמִיץ אֶת מַחֲנוּ וּמַחֲשַׁבּוֹתֵינוּ בְּשׁוּם מַחֲשַׁבּוֹת
זְרוֹת וּמַחֲשַׁבּוֹת חוּץ מֵעֵתָהּ וְעַד עוֹלָם.

וּבִבְנֵי יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּשֵׁם שְׁאֲנִי מִבְּעַר
הַחֲמֵץ מִבֵּיתִי וּמִרִּשּׁוֹתַי, כֹּךָ תִּבְעַר אֶת כָּל הַחִיצוֹנִים וְאֶת רוּחַ
הַטְּמָאָה תַעֲבִיר מִן הָאָרֶץ, וְאֶת יֵצֵרנוּ הָרַע תִּבְעֶרְהוּ מֵאַתָּנוּ, וְתִתֵּן לָנוּ
לֵב בָּשָׂר לַעֲבֹדְךָ בְּאַמֶּת, וְכָל הַסֵּטְרָא אַחֲרָא וְכָל הַרְשָׁעָה כְּלָהּ כַּעֲשֵׁן
תִּכְלֶה, וְתַעֲבִיר מִמִּשְׁלַת זָדוֹן מִן הָאָרֶץ, וְכָל הַמַּעֲשִׂים לְהַשְׁכִּינָה תִּבְעֶרֶם
בְּרוּחַ בַּעַר וּבְרוּחַ מִשְׁפָּט בְּשֵׁם שֶׁבַעֲרַת אֶת מִצְרִים וְאֶת אֱלֹהֵיהֶם בְּיָמִים
הֵהֱם בְּזִמְנֵי הַזֶּה.

אָנָּה יְהוָה הַפָּרֵד נָא מֵעָלֵינוּ צַד הָרַע שֶׁבַּיֵּצֵר הָרַע, וְתִזְכְּנוּ וְתִלָּכְבוּ
בְּכַח הַיֵּצֵר טוֹב, וְתִזְכְּנוּ לְזַכֵּךְ נַפְשֵׁנוּ וּלְהַאֲרִי כּוֹה, וּלְהוֹסִיף כּוֹה בַּח
וְהָאֲרֶה גְּדוּלָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְמַעַלָּה בְּקִדְשָׁה עֲלִיזָה, וְתָמִיד תִּשְׁרָה וְתַחֲוֹל
עָלֵינוּ הַקִּדְשָׁה הַעֲלִיזָה, קִדְשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְתֵן חֵלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שֶׁבַעֲנוּ
מִטּוֹבְךָ וְשִׂמְחָה נַפְשֵׁנוּ בִּישׁוּעָתְךָ, וְטַהַר לִבֵּנוּ לַעֲבֹדְךָ בְּאַמֶּת, וְתַעֲזָרֵנוּ עַל
דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ, וְתַמְלֵא אֶת מִשְׁאָלוֹת לִבֵּנוּ לְמוֹכֶה לַעֲבוּדָתְךָ, יְהִיו לְרָצוֹן
אֲמָרִי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן, אָמֵן וְאָמֵן!

סדר הפרשת חלה

מען נעמט א כזית פון די מצה און מען זאגט:

**בָּרוּךְ אַתָּה יְיָהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל הַפֶּרֶשֶׁת חֻלֵּה:**

און מען זאגט: **הָרִי זוֹ חֻלָּה:**

טייל זאגן נאך הפרשת חלה:

יְהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְיָהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂיִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ, וְתֵן חֻלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, וְיֵשֶׁם נֶעֱבְדְּךָ בִּירְאָה בְּיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קִדְמוֹנוֹת:

סדר עירובי תבשילין

מען נעמט א מצה און א געקעכץ אין האנט, און מען זאגט:

**בָּרוּךְ אַתָּה יְיָהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל
מִצְוַת עִרּוּב:**

בְּהָרִין עִרּוּבָא יְהֵא שָׂרָא לָנָא לֵאפּוּנֵי וּלְבָשׁוּלֵי וּלְאַטְמוּנֵי
וּלְאַדְלוּקֵי שְׂרָגָא וּלְמַעַבְדַּי כָּל צִרְכָּנָא מִיּוֹמָא טַבָּא
לְשַׁבְתָּא, לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל הַדְּרִים בְּעִיר תּוֹאֵת:

ערב פסח

סדר אמירת הקרבת קרבן פסח

ווען דער בית המקדש איז געשטאנען האט מען מקריב געווען דעם קרבן פסח ערב פסח נאכן קרבן תמיד פון נאכמיטאג, דערפאר איז ריכטיג אז א ירא שמים זאל זאגן דעם סדר קרבן פסח ערב פסח נאך מנחה (וואס איז קעגן דעם תמיד של בין הערבים) און מיט דעם מקיים זיין דעם "ונשלמה פרים שפתינו". דאס איז די סדר פון קרבן פסח:

**רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה צוֹיַתָּנוּ לְהַקְרִיב קָרְבָּן הַפֶּסַח בְּמוֹעֲדוֹ
בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, וְלַחֲיוֹת בְּהַנִּים בְּעִבּוּדָתָם
וּלְזֵוִים בְּדוּכָנָם וְיִשְׂרָאֵל בְּמַעֲמָדָם קוֹרְאִים אֶת הַחֵלֶל, וְעַתָּה
בְּעֲנוּתֵינוּ תָּרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּבָטַל הַקְרַבְתָּ הַפֶּסַח. וְאִין לָנוּ
לֹא בָהֶן בְּעִבּוּדָתוֹ וְלֹא לֹוי בְּדוּכָנוּ וְלֹא יִשְׂרָאֵל בְּמַעֲמָדוֹ. וְאַתָּה
אֹמְרָת וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ. לֵכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיְהֵא שִׁיחַ שְׁפָתוֹתֵינוּ חָשׁוּב וּמְקַבֵּל
וּמְרַצָּה לְפָנֶיךָ בְּאֵלּוּ הַקְרָבָנוּ אֶת הַפֶּסַח בְּמוֹעֲדוֹ וְעַמְּדָנוּ עַל
מַעֲמָדוֹ וְדַבְּרוּ הַלִּזִּים בְּשִׁיר וְחֵלֶל לַהֲזוֹת לַיְהוָה, וְאַתָּה תְּבוֹנֵן
מִקְדָּשְׁךָ עַל מִבּוֹנוֹ, וְנַעֲלָה וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֶת הַפֶּסַח בְּמוֹעֲדוֹ
כְּמוֹ שֶׁבְּתַבַּת עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ בְּאָמֹר:**

**וַיֹּאמֶר יְיָ אֵל מֹשֶׁה וְאֵל אֶהֱרֹן בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
לֵאמֹר: הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשִׁית חֳדָשִׁים רִאשׁוֹן
הוּא לָכֶם לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה: דַּבְּרוּ אֵל כָּל עַדַת יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר בָּעֶשֶׂר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׂה לְבֵית
אָבִת שֶׂה לְבֵית: וְאִם יִמְעַט הַבֵּית מִהְיוֹת מֹשֶׁה וְלָקַח**

הוא ושבנו הקרב אל ביתו במכסת נפשית איש לפי
אכלו תכסו על השעה: שעה תמים וזכר בן שנה יהיה
לכם מן הבבשים ומן העזים תקחו: והיה לכם
למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו
אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים: ולקחו מן
הדם ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף על הבתים
אשר יאכלו אתו בהם: ואכלו את הבשר בלילה
הזה צלי אש ומצות על מדרים יאכלו: אל תאכלו
ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש ראשו
על ברעיו ועל קרבו: ולא תותירו ממנו עד בקר
והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו: ובכה תאכלו
אתו מתניכם חגרים נעליכם ברגליכם ומקלכם
בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה:

קרוב פסח מביא מן הבבשים או מן העזים וזכר בן שנה,
ושחטו בעזרה בכל מקום אחר חצות בארבעה
עשר דוקא, ואחר שחיטת תמיד של בין הערבים ואחר
הטבת גרות של בין הערבים, ואין שוחטין את הפסח על
החמין, ואם שחט הפסח קדם לתמיד אין זורקין דם הפסח
עד שישחטו התמיד, ויזרקו את דמו, וממרסים בדם הפסח,
בדי שלא יקריש עד שזורקו דם התמיד, ואחר כך יזרק דם
הפסח. וזורק דם הפסח וריקה אחת בנגד היסוד. וביצד

עוֹשִׁין? שְׁחַט הַשּׁוֹחֵט וְקַבֵּל הַבֶּהֱן שֶׁבְּרֹאשׁ הַשּׁוֹרֶה וְנוֹתֵן לַחֲבֵרוֹ, וְחִבְרוֹ לַחֲבֵרוֹ, וְהַבֶּהֱן הַקְּרוֹב אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ זֹרֵק וְרִיקָה אַחַת בְּגֵגֶד הַיְסוּד, וְחֹזֵר הַכֹּלִי רִיקָן לַחֲבֵרוֹ וְחִבְרוֹ לַחֲבֵרוֹ, וּמִקְבֵּל כֹּלִי הַמֵּלֵא תַחֲלָה, וְאַחֲרֵכֶּךָ מַחְזִיר הַרִיקָן, וְהָיוּ שׁוֹרוֹת שֶׁל בְּזִיכֵי כֶסֶף וְזָהָב, וְלֹא הָיוּ לַבְּזִיכִין שׂוֹלִים שָׂמָא וְנִחוּם וְיִקְרָשׁ הָדָם. וְאַחֲרֵכֶּךָ תּוֹלִין אֶת הַפֶּסַח, וּמִפְּשִׁיטִין אוֹתוֹ בָּלוֹ, וְקוֹרְעִין אוֹתוֹ וּמִמְחִין אֶת קֶרְבִּיו עַד שִׁיֵּצֵא הַפֶּרֶשׁ, וּמוֹצִיא אֶת הָאֻמּוּרִין וְהֵם תַּחֲלֵב שֶׁעַל הַקֶּרֶב וְיוֹתֶרֶת הַכֶּבֶד וּשְׁתֵּי הַבְּלִיּוֹת וְתַחֲלֵב שֶׁעָלִיהֶן וְהֶאֱלִיָּה לְעַמַּת הַעֲצָה, וְנוֹתֵנָם בְּכֹלִי שָׂרֵת וּמוֹלָחֵם וּמִקְטִירֵם הַבֶּהֱן עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ כֹּל אַחֵר לְבָדוֹ. וְהַשְׁחִיטָה וְהִזְרִיקָה וּמַחְזִי קֶרְבִּיו וְהִקְטִיר חֲלָבֵיו דּוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת, וּשְׂאֵר עֲנִינָיו אֵינָם דּוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת, וְכֵן אֵין מוֹלִיכִין אוֹתָם לְבֵית כֶּשֶׁחַל בְּשֶׁבֶת, אֲלֵא כֵת אַחַת הֵם מִתְעַבְּבִים עִם פִּסְחֵיהֶם בְּהַר הַבֵּית, וְהַכֵּת הַשְּׁנִיָּה יוֹשֶׁבֶת לָהּ בְּחִיל, וְהַשְּׁלִישִׁית בְּמִקְוֵה עוֹמֶדֶת, חֹשֶׁבֶת יֵצְאוּ וְצָלוּ פִּסְחֵיהֶם. וּבְשָׁלֹשׁ כַּתּוֹת הַפֶּסַח נִשְׁחָט, וְאֵין כֵּת פְּחוֹת מִשְׁלָשִׁים אֲנָשִׁים, נִכְנָסֶת כֵּת הָאַחַת וְנִתְמַלְּאֶת הַעֲזָרָה וְנוֹעֲלִין אוֹתָהּ, וּבְעוֹד שָׁחֵם שׁוֹחֲטִין וּמִקְרִיבִין תַּחֲלֵב, קוֹרִין אֶת תַּחֲלֵל, אִם גָּמְרוּ אוֹתוֹ קֶדֶם שֶׁהִקְרִיבוּ - שׁוֹנִין אוֹתוֹ, וְאִם שָׁנוּ יִשְׁלָשׁוּ, עַל כֹּל קְרִיאָה תּוֹקְעִין שָׁלֹשׁ תְּקִיעוֹת: תְּקִיעָה, תְּרוּעָה, תְּקִיעָה. גָּמְרוּ מִלֶּהֱקָרִיב פּוֹתְחִין הַעֲזָרָה, יֵצְאָה כֵּת רִאשׁוֹנָה נִכְנָסֶת כֵּת שְׁנִיָּה, וְנוֹעֲלִין דְּלִתּוֹת הַעֲזָרָה, גָּמְרוּ - פּוֹתְחִין, יֵצְאָה כֵּת שְׁנִיָּה נִכְנָסֶת כֵּת שְׁלִישִׁית, וּמַעֲשֶׂה בִּלְחָן שׁוֹנִין. וְאַחֵר שִׁיֵּצְאוּ בִּלְחָן רוֹחֲצִין הַעֲזָרָה, וְאַפְּלוּ בְּשֶׁבֶת,

מפני לבלוד תדם שתיה בה, וביצד היתה תרחיצה? אמת
 חמים היתה עוברת בעזרה, והיה לה מקום לצאת ממנה,
 ובשרוצין לתדית את הרצפה סותמין מקום היציאה, והיא
 מתמלאת על כל גדותיה מפה ומפה, עד שהמים עזלין
 וצפין מכאן ומכאן, ומקבץ אליה כל דם וכל לבלוד שתיה
 בעזרה, ואחר כך פותחין מקום יציאתה, והכל יוצא עד
 שנשאור הרצפה מנקה ומשפה, זה כבוד הבית. ואם הפסח
 נמצא טרפה, לא עלה לו, עד שמביא אחר ואפילו מאה:

אלהינו ואלהי אבותינו, מלך רחמן, רחם עלינו, טוב ומיטיב תדרש
 לנו, שובה אלינו בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה.
 בנה ביתך בבתחלה, ובנון בית מקדשך על מכוננו, והראנו בבנינו
 ושמחנו בתקוננו, והשב שכינתך לתוכו, והשב בָּהֶנִּים לעבודתם ולוֹוִים
 לשירם ולזמֶרם, והשב ישראל לגויהם, ושם נעלה ונראה ונשתתוה לפניך
 בשלש פעמי רגלינו, ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים, אשר יגיע
 דָּמָם על קיר מזבחתך לרצון, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה
 צורי וגואלי:

סגולה נפלאה

דער הייליגער בריוו פון המקובל רבינו שמשון דער מגיד פון אסטראפאליע זצוקללה"ה הי"ד:
א מורא'דיגע סוד. יעדער וואס לערנט דעם מורא'דיגן סוד אויפן סדר אפילו נאר איימאל
א יאר, בפרט אין די ערב פסח טעג, איז ער פארזיכערט אז ער וועט געראטעוועט
ווערן אין דעם יאר פון יעדע מכשול, פון א מיתה משונה, קיינער וועט נישט קענען
געוועלטיגן אויף אים, און אלע זיינע פיינט וועלן פאלן אונטער אים, און ער וועט מצליח
זיין אין אלעס וואס ער טוט, און ער וועט מרוויח זיין אין אלע זיינע געשעפטן, עד
ביאת הגואל אמן סלה.

דאס איז די שאלה וואס מען האט געפרעגט רבינו שמשון ז"ל, און דאס איז די תשובה
וואס מ'האט אים געענטפערט.

**שְׁלוֹם לְרַבִּנִי אֶרְצִי, גִּדְרֵי גֵדֵר וְעוֹמָדִים בְּפָרְצִי, יִצְיָלִם הַשֵּׁם מִכְּלִיֹּן
וְחֶרֶץ, כּוֹלֵם קְדוּשִׁים אֲשֶׁר הִמָּה בְּאֶרְצִי, כָּל חֵד לְפִנּוּם חוֹרְפִיָּה
מִקְשָׁה וּמִתְרִץ, אָמֵן סָלָה.**

**הַתְּבַלִּית הָעֲנִיִן מֶה שֶׁכָּתַב כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ אֵלֵי, מֶה שֶׁרָשְׁמִתִּי הַסִּימָנִים
דַּצ"ךְ עַד"ש בֵּאח"ב וְשָׂאֵל מִר הַיָּאֵךְ גִּרְמֹז הַגְּאוּלָּה בְּאֵלוֹ
הַסִּימָנִים, עֲבָשׂוּ אֲנִלָּה הַדְּבָר מֶה שֶׁכָּתַב הָאֶר"י זִלְה"ה בְּקוֹנְטָרַם שְׁלוֹ
הַנִּקְרָא פְּלֹאוֹת רַבּוֹת בְּשֵׁעַר הַנִּקְרָא יִצְיָאֵת מִצָּרִים פֶּרֶק ג' דף מ"ב
ע"א וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:**

**הִנֵּה כָּכֵר הַשְּׁמַעְתִּיךָ שֶׁפָּרַעַה נִלְקָה בְּמִצְרִים בְּעֵשֶׂר מִבּוֹת אֱלֹהֵי
עַל יְדֵי שְׁלֹשָׁה אֱלֹפִים וּמֵאֲתָנִים וּשְׁמָנִים מִלְּאֲכֵי תְּבַלָּה הַמְּמוֹנִים
הַמְּסֻבִּים בְּשִׁלְשָׁה רְקִיעִים שֶׁל טְמֵאָה. הָאֶחָד נִקְרָא (שֵׁר"ע), וְהַשֵּׁנִי
נִקְרָא (תִּמּו"ך), וְהַשְּׁלִישִׁי נִקְרָא (בִּישָׁה"א), וְעַלֵּיהֶם הַשֵּׁר הַנִּקְרָא
(דִּלְפִּק"ט), וְעַלֵּיהֶם וְעַל כָּלֵם הַשֵּׁר הַנִּקְרָא (תִּק"א). בְּרֵאשִׁית. חֶסֶר
מִן הַשְּׁלִישִׁי עֲשָׂרָה, וְחֶסֶר מִן הָרַבִּיעִי שִׁשָּׁה, וְחֶסֶר מִן הַתְּשִׁיעִי
שִׁשָּׁה, כְּכַתּוּב בַּתּוֹרָה:**

וְהִנֵּה מִה שֶׁלְקוֹ הַמִּצְרִיִּים בְּמִצְרַיִם עֶשֶׂר מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ חֲמִשִּׁים מִכּוֹת, מִצַּד הַשָּׁם (שפ"ו) שָׁבוּ אַחֲזוּ דָּוִד בֶּן יִשִּׁי, וְהַשֵּׁם אָמַר הָבוּ וְהִכֵּם (אן אנדערע נוסח: וְהַשֵּׁם אָמַר וְהִכֵּה). וּמִצַּד הַשָּׁם (תק"ל) לָקוּ הַמִּצְרִיִּים בְּמִצְרַיִם אַרְבָּעִים מִכּוֹת, וְעַל הַיָּם לָקוּ מֵאֲתָנִים מִכּוֹת, וְהַשֵּׁם אָמַר הָבוּ וְהִכֵּם (אן אנדערע נוסח: וְהַשֵּׁם אָמַר וְהִכֵּה). וּמִצַּד הַשָּׁם (אשצ"ה) לָקוּ הַמִּצְרִיִּים בְּמִצְרַיִם חֲמִשִּׁים מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ מֵאֲתָנִים וְחֲמִשִּׁים מִכּוֹת, וְהַשֵּׁם אָמַר וְהִכֵּה. וּבִמָּה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַה, בּוּ מְרַפָּא הַגְּלוּת. מִה פִּשְׁעוֹ וּמִה חֲטָאוֹ, וּמִה הַמַּעַל אֲשֶׁר מַעֲלּוּ אֲבוֹתֵינוּ, לְהִיּוֹת בְּכוֹר הַבְּרִזָּל הַזֶּה, עַד שֶׁנֶּאֱלָם (אן אנדערע נוסח: שֶׁנֶּאֱלָמוּ) בְּשִׁמּוֹת אֱלֹהֵי (דע"ב צד"א כשח"ב). עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ (פונעם אר"י ז"ל):

וְהִנֵּה מוֹרֵי וְרַבֵּי קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל כְּתִב, הַדְּבָרִים פְּלִאִים הֵם סְתוּמִים וְחֲתוּמִים סָגוּר וְאֵין פּוֹרֵשׁ אוֹתָם. וּכְבָר שֶׁאֲלוֹנֵי גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל לְבָאֵר לָהֶם דְּבָרֵי הָאֲר"י וְ"ל וְלֹא הִגִּדְתִּי. וּמִגְדֵּל אֶהְבֵּתוּ דְּמַר אֲנִיגְלָה רַז זֶה שֶׁנִּתְגַּלָּה לִּי בַּחֲלוּם בְּחֻזּוֹן לִילָה, וְעַכְשָׁו אֲנִיגְלָה הַדְּבָר בְּרָמְזוֹ לִפְנֵי כְבוֹד תּוֹרָתוֹ, וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר:

וְזֹאת הֶעֱנִין. מִה שֶׁכְּתִב הָאֲר"י וְ"ל שֶׁפָּרַעַה נִלְקָה בְּמִצְרַיִם עֶשֶׂר מִכּוֹת וְכו', בּוֹנֵנְתוּ כֵךְ, כִּי אָמְרוּ בְּעָלֵי קִבְלָה מַעֲשִׂית, שִׁישׁ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִים וּמֵאֲתָנִים וּשְׁמוֹנִים מֵלָאכִי חֲבֵלָה, הַמְּמוֹנִים לְהַכּוֹת אֶת הָרָשָׁעִים וְלַהֲעֲנִישָׁם בְּגִיהֶנֶם וּלְמַהֲרָם מִעֲוֹנוֹתֵיהֶם. וְעַל זֶה נֶאֱמַר "וְלַהַכּוֹת בְּאַגְרָף רָשָׁע", כִּי אֲגַר־רָף רָמַז ג' אֲלָפִים ר"פ. וְעַל יָדָם נִלְקָה גַם פָּרַעַה הָרָשָׁע:

וְאָמַר אֲנִי הַכּוֹתֵב שֶׁזֶהוּ סוֹד נִפְלָא כְּאֲשֶׁר הוּא נִכְתָּב בְּמִנְיָן וּבְמִסְפָּר: דָּם, צִפְרֹדַע, בָּנָם, עֶרֶב, דְּבָר, שְׁחִין, בָּרַד, אֲרֶבָה, חֲשֵׁה, מִכַּת בְּכוֹרוֹת. אֵלּוּ עֶשֶׂר מִכּוֹת כְּאֲשֶׁר כְּתִבְתִּי אוֹת בְּאוֹת, עוֹלָם שְׁלֹשָׁה אֲלָפִים וּמֵאֲתָנִים וּשְׁמוֹנִים מֵלָאכִי חֲבֵלָה הַמְּמוֹנִים לְמַהֲרָם אֶת הָרָשָׁעִים, וְהוּא פֶשֶׁט נִפְלָא, עֵין לֹא רָאִיתָ:

וְהִנֵּה הִתְשַׁבּוֹן מִכּוֹן בְּאֶשֶׁר נִכְתָּב בְּנֶם חֶסֶד יו"ד, גַּם עָרַב חֶסֶד וְא"ו,
גַּם חֶשֶׁד חֶסֶד וְא"ו, וְאִזּוּ הִתְשַׁבּוֹן מִמֶּשׁ לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר
מִשְׁלֵשָׁה אֲלָפִים וּמֵאֲתָיִים וּשְׁמוֹנִים מִלְּאֲכֵי חֲבֵלָה שְׁמַעְנִישִׁים אֶת
הַרְשָׁעִים. וְהִינוּ מֵה שֶׁכְּתֹב הָאֶר"י וְ"ל "בְּכַתּוּב", פִּירוּשׁ, בְּכַתּוּב בְּסֵפֶר
תּוֹרָה, וְלֹא בְּאֶשֶׁר כְּתוּב בְּסִדּוּרִים וּבַעֲלֵי הַהֲגָדָה, כִּי שֵׁם נִכְתְּבוּ בָּלֶם
מִלְּאִים, אֲלֵא צְרִיךְ לִהְיוֹת חֶסֶד כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסֵפֶר תּוֹרָה. וְגַם רַבִּי
יְהוּדָה לֹא כָּתַב סִימָנִים בָּלֶם רַק רְאִישֵׁי תַבּוֹת דַּצ"ךְ עַד"ש בֶּאֱחָ"ב,
כְּמוֹ שֶׁכְּתֹב הָרַב יִצְחָק אֲבִירָבָנָאֵל וּכְמ"ש לְעִיל:

וְהִינוּ מֵה שֶׁכְּתֹב הָאֶר"י וְ"ל, בְּרֵאשִׁית, חֶסֶד מִן הַשְּׁלִישִׁי עֲשָׂרָה,
פִּירוּשׁ, מִכָּה שְׁלִישִׁית שֶׁהִיא בְּנֶם חֶסֶד יו"ד. מִן הָרַבִּיעִי שֶׁשָּׁה,
שֶׁהִיא מִכַּת עָרַב, גַּם בֶּן חֶסֶד וְא"ו. וְחֶסֶד מִן הַתְּשִׁיעִי שֶׁשָּׁה, שֶׁהִיא
מִכַּת חֶשֶׁד, גַּם בֶּן חֶסֶד וְא"ו. וּמֵה שֶׁאָמַר 'בְּכַתּוּב' רוֹצֵה לֹאמַר שֶׁבֶן
כְּתוּב בְּסֵפֶר תּוֹרָה חֶסֶד, בְּנִזְכָּר לְעִיל:

וְזֶהוּ סוּד 'אֵלּוּ עֲשֶׂר מִכּוֹת שֶׁהִבִּיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִצְרַיִם, מִכּוֹן
מִמֶּשׁ שְׁלֵשָׁה אֲלָפִים וּמֵאֲתָיִים וּשְׁמוֹנִים מִלְּאֲכֵי חֲבֵלָה שֶׁהִבּוּ אֶת
פְּרַעְיָה וְאֶת הַמִּצְרַיִים בְּמִצְרַיִם, הַמִּמּוֹנִים בְּאֵלּוּ שְׁלֵשָׁה רִקְיעִים, אֶחָד
נִקְרָא (שֶׁר"ע), וְאֶחָד נִקְרָא (תִּמּו"ךְ), וְאֶחָד נִקְרָא (בִּישָׁה"א), גַּם בְּזֶה
יֵשׁ סוּד גָּדוֹל וְנִפְלֵא, דִּהְיוּ אֵלּוּ שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאֲתָיִים וּשְׁמוֹנִים מִחֲנוֹת
שֶׁהִבּוּ אֶת פְּרַעְיָה וְאֶת הַמִּצְרַיִים בְּמִצְרַיִם כְּאֹמֶר, שְׁמִמּוֹנִים בְּאֵלּוּ
שְׁלֵשָׁה רִקְיעִים שֶׁל טְמָאָה. וְאָמַר לָנוּ הַכְּתוּב סוּד נִפְלֵא וְנוֹרָא, וְתַקֵּן
הַמַּגִּיד בְּמֵה שֶׁאָמַר "אֵלּוּ עֲשֶׂר מִכּוֹת שֶׁהִבִּיא" שֶׁבְּאֵלּוּ שְׁלֹשׁ תַבּוֹת
נִרְמְזִים הַשְּׁלֵשָׁה רִקְיעִים שֶׁל טְמָאָה, וְשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאֲתָיִים וּשְׁמוֹנִים
מִלְּאֲכֵי חֲבֵלָה שֶׁהִבּוּ אֶת פְּרַעְיָה וְאֶת הַמִּצְרַיִים בְּמִצְרַיִם כְּמִנֵּן עֲשֶׂר
מִכּוֹת. וְהִינוּ עַשְׂרֵי אוֹתִיּוֹת שֶׁר"ע, מִכּוֹת אוֹתִיּוֹת תִּמּו"ךְ, שֶׁהִבִּיא
אוֹתִיּוֹת בִּישָׁה"א, רָמְזוּ לְאֵלּוּ הַשְּׁלֵשָׁה רִקְיעִים שֶׁל טְמָאָה, שֶׁבָּהֶם יֵשׁ
מִמּוֹנִים כְּמִנֵּן שְׁלֵשָׁה אֲלָפִים וּמֵאֲתָיִים וּשְׁמוֹנִים מִלְּאֲכֵי חֲבֵלָה, מִמֶּשׁ
כְּמִנֵּן עֲשֶׂר מִכּוֹת דָּם צִפְרִדֵּעַ וְכו', וְהֵם שֶׁהִבּוּ אֶת פְּרַעְיָה וְאֶת הַמִּצְרַיִים

בְּמִצְרַיִם, כִּי מִלֵּאכֵי חֶבְלָה מְמוּנִים לְהַפּוֹת אֶת הָרָשָׁעִים לְמַהֲרָם
מִעֲוֹנוֹתֵיהֶם כְּאֹמֹר. וְעַל יֶדֶן הִכָּה אֶת פָּרְעֹה וְאֶת הַמִּצְרַיִם בְּמִצְרַיִם
מִנֵּי עֶשֶׂר מִפּוֹת אֱלֹהֵי, וְהוּא פֶּלֶא גָדוֹל:

וַיֹּמַר שִׁפְתָּב הָאֶרֶץ וְלֵאמֹר: "וְעֲלִיהֶם הַיָּשָׁר (דִּלְפֶּק"ט)" כִּנְתָּו הוּא שֵׁשׁ
זֶה שָׂרְשׁוֹ יֵצֵא מִמִּילַת "הַמִּצְרַיִם", וְהֵינּוּ שֶׁהַשְּׁלֵשָׁה רִקְיָעִים הֵם
עֶשְׂרֵי מִבֹּ"ת שֶׁהֵבִי"א וּכְפֹרוֹשׁ הַגָּאֹן, וְנִמְשָׁךְ עַל הַמִּצְרַיִם, שֶׁהוּא שֵׁשׁ
דִּלְפֶּק"ט בְּאוֹתִיּוֹת הַקּוֹדְמוֹת לְאוֹתִיּוֹת הַמִּצְרַיִם, וְהַמִּ"ם אַחֲרוֹנָה הִיא
מִ"ם הָרַבּוּי וְאֵינָה מִן הַשָּׂרֵשׁ. וְרַמְזוֹ לָזֶה הַמִּנְיָד בְּמֹאמֶר "אֱלֹהֵי עֶשֶׂר
מִפּוֹת שֶׁהֵבִי"א הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרַיִם בְּמִצְרַיִם", כְּלוּמָר הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁהֵם קּוֹדְמוֹת עַל אוֹתִיּוֹת הַמִּצְרַיִם, וְהֵבֵן. כִּךְ קִבְּלָתִי וְה' הַטּוֹב יִכְפֹּר:
וַיֹּמַר שִׁפְתָּב (הָאֶרֶץ וְלֵאמֹר) "וְעֲלִיהֶם וְעַל כָּל הַיָּשָׁר הַנִּקְרָא תִק"א"
כִּנְתָּו כִּי רֵאשִׁי תִבּוֹת שֶׁל אֱלֹהֵי עֶשֶׂר מִפּוֹת דַּע"ךְ עַד"ש בֶּאֱחָ"ב
בְּגִימָטְרִיָּא תִק"א כִּמְנֵי הַיָּשָׁר מִכּוֹשׁ, וּכְמִנֵּי אֶשְׂרֵי:

וְזֶהוּ סוּד כִּנְתָּב הַכְּתוּב בְּסֵדֶר בֵּא, וְלִמְעַן תִּסְפֹּר בְּאֲזֵנִי בִנְךָ וּבֶן בִּנְךָ
אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלָתִי בְּמִצְרַיִם, אֶשְׂרֵי דִיקָא שֶׁהוּא כְּמִסְפֵּר תִק"א,
וּכְיֵצֵא בּוֹ הִרְבֵּה פְסוּקִים אֶלֶף, שְׁמוֹנִים עַל זֶה לְסוּד אֶשְׂרֵי כִמְנֵי רֵאשִׁי
תִבּוֹת שֶׁל עֶשֶׂר מִפּוֹת כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. וַיֵּשׁ לָנוּ בְּזֶה סוּדוֹת נִפְלְאִים, וּכְבוֹד
אֱלֹהִים הַסֹּתֵר דְּבָר:

וַיֹּמַר שִׁפְתָּב הָאֶרֶץ וְלֵאמֹר: "הַשֵּׁם (שִׁפ"ו) שֶׁבּוֹ אֶחָז דָּוִד בֶּן יִשִׁי, וְהַשֵּׁם
אָמַר וְהִכָּה אוֹתָם בְּמִצְרַיִם עֶשֶׂר מִפּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ חֲמִשִּׁים
מִפּוֹת, וְהַשֵּׁם (תִק"ל) אָמַר וְהִכָּה אוֹתָם בְּמִצְרַיִם אַרְבָּעִים מִפּוֹת וְעַל
הַיָּם לָקוּ מֵאֲתָנִים מִפּוֹת, וְהַשֵּׁם (אֶשְׂצ"ה) אָמַר וְהִכָּה אוֹתָם בְּמִצְרַיִם
חֲמִשִּׁים מִפּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ מֵאֲתָנִים וְחֲמִשִּׁים מִפּוֹת", כִּנְתָּו לְסוּד נִפְלֵא
וְנִזְרָא, וְרַמְזוֹ פְּלוּגָתָא דְרַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי עֲקִיבָא
הַמְזוֹכָר בַּהֲגָדָה: רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי אוֹמֵר מִנֵּי, וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מִנֵּי,
וְרַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר מִנֵּי וְכו':

וַיְהִי שֶׁכָּתַב הָאֲר"י ז"ל: "וְהָשֵׁם (שפ"ו) אָמַר וְהָבָה אוֹתָם בְּמִצְרִים
עֲשֹׂה מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ חֲמִשִּׁים מִכּוֹת", רָמְזוּ לְרַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי,
בִּי רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי בְּגִימָטְרִיא שפ"ו, וְכֵן שֶׁכָּתַב "שָׁבוּ אֲחֻזַּי דָּוִד
בֶּן יִשִׁי", רָמְזוּ גַם בֶּן שפ"ו הוּא גִימָטְרִיא דָּוִד בֶּן יִשִׁי, שֶׁבָּאוּתוֹ הַשֵּׁם
דְּיוֹקָא בֶּן דָּוִד בֶּן יִשִׁי. וְרָמְזוּ גַם בֶּן מֶה שֶׁכָּתַב בְּסֵפֶר סוּדֵי רִזָּא, שֶׁרַבִּי
יוֹסִי הַגָּלִילִי נִיצוּץ דָּוִד בֶּן יִשִׁי, וְזֶה הַשֵּׁם הִבָּה אוֹתָם:

"וּמִצְדֵּי הַשֵּׁם (תק"ל) לָקוּ הַמִּצְרִיִּים בְּמִצְרִים אַרְבָּעִים מִכּוֹת וְעַל הַיָּם
לָקוּ מָאתַיִם מִכּוֹת", רָמְזוּ לְסוּד רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּגִימָטְרִיא תק"ל,
וְהִינּוּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר דְּיוֹקָא שְׁהוּא שֵׁם (תק"ל), לָקוּ הַמִּצְרִיִּים
בְּמִצְרִים אַרְבָּעִים מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ מָאתַיִם מִכּוֹת:

וְכֵן שֶׁכָּתַב "הַשֵּׁם (אשצ"ה) לָקוּ בְּמִצְרִים חֲמִשִּׁים מִכּוֹת וְעַל הַיָּם
לָקוּ מָאתַיִם וְחֲמִשִּׁים מִכּוֹת", רָמְזוּ לְסוּד רַבִּי עֲקִיבָא שְׁהוּא
בְּגִימָטְרִיא (אשצ"ה) (מִיטָן כּוֹלֵל). שְׁהַשֵּׁם הַזֶּה אָמַר שִׁיבּוּ הַמִּצְרִיִּים
בְּמִצְרִים חֲמִשִּׁים מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ מָאתַיִם וְחֲמִשִּׁים מִכּוֹת:

הַרְי מְרָמִזִּים אֵלּוּ שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת (שפ"ו תק"ל אשצ"ה) בָּאֵלּוּ הַשְּׁלֹשָׁה
תַּנְאִים: רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי בְּגִימָטְרִיא שפ"ו, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּגִימָטְרִיא
תק"ל, רַבִּי עֲקִיבָא בְּגִימָטְרִיא אשצ"ה. וְהוּא סוּד נִפְלָא וְנוֹרָא, רִזָּא
דְּרִזִּין, סִתְרָא דְסִתְרִין, הִינּוּ בְּאֲשֶׁר פִּתְּבִיתִי לְמַעַלְתָּ כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ, וְהוּא
רַחוּם יְכַפֵּר עוֹן:

וְכֵן שֶׁכָּתַב רַבִּינוּ (הָאֲר"י ז"ל) "בְּמֶה שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִכָּה בּוֹ
מִרְפָּא הַגָּלוּת, מֶה פִּשְׁעוּ מֶה חָטְאוּ אֲבוֹתֵינוּ" וכו'. פּוֹנְתוֹ בָּאֵלּוּ
עֲשֹׂר מִכּוֹת שֶׁהֵם דצ"ך עד"ש בֶּאֱחָב נְרָמִזִּים בָּאֵלּוּ אוֹתִיוֹת סוּד וְטַעַם
יְרִידַת אֲבוֹתֵינוּ לְמִצְרַיִם, כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתִּי לְמַעַלְתָּ כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ. וְהֵנָּה
בָּאֵלּוּ הַמִּכּוֹת הִבָּה אוֹתָם, וַיִּרְפָּא אוֹתָנוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהִבָּה
בְּהֵם מִכָּה רַבָּה אֲצַבֵּעַ אֱלֹהִים הִיא, וּמִן הַמִּכָּה עֲצָמָה בָּאָה רְפוּאָה
לְיִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמָר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן שֶׁכָּתַבְתִּי:

וַיִּמָּה יִשְׁכַּתֵּב "מָה חֲטָאוּ וּמָה פָּשְׁעוּ וְכוּ'", רוֹצֶה לוֹמַר בְּאֵלּוּ הַמַּכּוֹת
נִרְמְזוּ הַחֲטָא שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנֶּרְמַס יְרִידַת מִצְרַיִם, וַיֵּשׁ לָנוּ סוּד
נִפְלָא וְנוֹרָא לְתַרְנֵן קוֹשִׁיָא זֶה מָה שֶׁהִקְשָׁה מַעֲלַת כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ
עָלֵי, אֲבָל גַּם זֶה נִיחָא בְּאֲשֶׁר כְּתִיב לְמַעַלְתּוֹ, נִפְלָאִים מִתּוֹרָתוֹ
הַקְדוּשָׁה וְהַמְּהוּרָה:

וַיִּמָּה יִשְׁכַּתֵּב הָאֶרֶ"י וְ"ל "שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גָּאֵל אוֹתָנוּ בְּשִׁמּוֹת אֱלֹ
(דע"ב צד"א כשח"ב)". כְּנֻגָתוֹ בִּי הָאוֹתִיּוֹת רֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל דצ"ך
עד"ש באח"ב הֵם דע"ב, וְהָאוֹתִיּוֹת שְׁנִיּוֹת הֵם צד"א, וְהָאוֹתִיּוֹת
הָאַחֲרוֹנוֹת הֵם כשח"ב. וְנִרְמְזִים בְּאֵלּוּ הַשְּׁלֹשָׁה שִׁמּוֹת הִרְפוּאָה שֶׁרָפָא
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל שֶׁגָּאֵל אוֹתָנוּ בָּהֶם. הֲרִי בְּאוֹתָן הַמַּכּוֹת
שֶׁהָפּוּ בָּהֶם הַמִּצְרִיִּים, נִרְמְזִים הַנֶּאֱוָלָה וְהִרְפוּאָה לְיִשְׂרָאֵל:

וַיִּיחָא רַעְנָא לִפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁירָאנוּ בִּיאַת מְשִׁיחֵנוּ בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ, עִם הַמַּלְאָכִים הַשִּׁיכִים לְגֵאוּלָּה. וַיִּקְיָם כְּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב
בִּימֵי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת, אֲמֵן נִצַּח סְלָה:

סדר הדלקת הנרות

ווען יום טוב פאלט אויס אינדערוואכן זאגט מען פארן ליכט צינדן
(און ווען עס פאלט אויס אום שבת קודש, זאגט מען נאך ליכט צינדן):

**בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל**

יוֹם טוֹב [ווען פאלט אויס אום שבת: שֶׁל שַׁבָּת וְשֶׁל יוֹם טוֹב]:

**בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהַחַיִּינוּ
וְקִיָּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזֶמֶן הַזֶּה:**

א תפלה פאר א פרוי נאך ליכט צינדן:

יְיָ רִצּוֹן מְלַפֵּנִיךָ יְיָ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁתַּחֲוֶנֶן אוֹתִי (וְאֵת אִישִׁי
וְאֵת בְּנֵי וְאֵת אֲבִי וְאֵת אִמִּי) וְאֵת כָּל קְרוֹבֵי, וְתִתֵּן לָנוּ וּלְכָל
יִשְׂרָאֵל חַיִּים טוֹבִים וְאַרְפִּים, וְתִזְכְּרֵנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹבָה וּבִרְכָּה, וְתַפְקְדֵנוּ
בְּפִקְדֹת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, וְתִבְרַכְנוּ בְּרָכוֹת גְּדוֹלוֹת, וְתִשְׁלַם בְּתִינוּ, וְתִשְׁכַּן
שְׂכִינְתְּךָ בֵּינוּ, וְזַכֵּנוּ לְגִדּוֹל בָּנִים וּבְנֵי בָנִים חֲכָמִים וְנְבוֹנִים, אוֹהֲבֵי יְיָ, וְיִרְאֵי
אֱלֹהִים, אֲנָשִׁי אֲמֵת, זֶרַע קָדֵשׁ בִּיהִנּוּחַ דְּבָקִים, וּמְאִירִים אֵת הָעוֹלָם
בְּתוֹרָה וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים וּבְכָל מְלָאכַת עֲבוֹדַת הַבּוֹרָא, אָנָּה שֹׁמֵעַ אֵת
תַּחֲנוּנֵי בַּעַת הַזֹּאת, בְּזִכְרוֹת שְׁרָה וּרְבִקָּה וְרַחֵל וְלֵאָה אֲמוֹתֵינוּ, וְהָאֵר
נֶרְנוּ שְׁלֵא יִכְבֶּה לְעוֹלָם וָעֶד, וְהָאֵר פִּנִּיךָ וְנוֹשְׁעָה, אָמֵן:

הגדה של פסח

די קערה לויט'ן אריז"ל

סימני הסדר

קִדְשׁ. וְרַחֵץ. כִּרְפֹס. יַחַץ.
מִגִּיד. רַחֲצָה. מוֹצִיא. מִצָּה.
מְרוֹר. כּוֹרֵךְ. שְׁלַחַן עוֹרֵךְ.
צִפּוֹן. בִּירֵךְ. הִלֵּל. נִרְצָה:

א תפלה צו זאגן פאר'ן סדר

רבונו של עולם, אתה יודע, כי בשר אנו, ואין בנו ולא בשום בריה בל להשיג ולבון מעלתך ונדרתך, כמו שכתוב: גדול אדונינו ורב כח, לתבניתו אין מספר, וגם אם היינו יודעים צרופי שמוותך הקדושים ובנות כל תפלה ותפלה לפי זמנה, ובנות כל מצוה ומצוה בפני עצמה, ובנות כל ברכה וברכה שבכל מצוה ומצוה, וכל היחודים וזווגי מדות העליונות הראויות לבוא על ידי כל מצוה ומצוה, שאנו עושים בלילה הזה, וכל שבן כי בשר אנו, ולא בינת אדם לנו, ואין אנו יודעים הבנות האלו, לכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתהא חשוכה ומרצה לפניך כל מצוה ומצוה שאנחנו עושים בלילה זה, באלו נכון בכל ארבעה שמוותך הקדושים, ובכל שמוותך העולים מתוכם, ובכל היחודים וזווגי מדות העליונות הראויות לבוא על ידן, ותצרך מחשבתנו הטובה למעשה פרטי לכל מצוה ומצוה שנעשה: הן מצות ארבע בוסות, הן מצות טבולים, ומצות ספור יציאת מצרים, ומצות אכילת

אור זרוע

סדר

די היינטיגע נאכט ווערט אנגערופן "סדר". מוהרא"ש זאגט דער טעם פארוואס עס ווערט אזוי אנגערופן, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פ"ב) אז ווען א איד איז נאנט צום אייבערשטן, ער געדענקט און ער ווייסט אז יעדע זאך אויף דער וועלט פירט נאר דער אייבערשטער, דאן גייט אים אלעס "כסדר", אויב אבער פארגעסט מען פונעם אייבערשטן, דאן גייט אלעס "שלא כסדר". דאס מיינט צו זאגן אז ווען א מענטש מיינט אז ער קען אליין טון זאכן, נישט דער אייבערשטער איז דער וואס פירט יעדע זאך, דאן

מצה ומרור וחרסת ואפיקומן, מעשה ידנינו בוננה עלינו, ויעלו
לפניך להיות עמרה לראשך עם שאר מצוות של בניך היודעים
והמבונים לכל שמותיך הקדושים, הראויים לכל מצוה ומצוה,
המעלים יחוד וזווג מדות העליונות, מעלה מעלה בכל העולמות.
ופינו בפייהם ובגנותינו בבוננתם וכרעתם, יהי נעם אדני אלהינו
עלינו, ומעשה ידנינו בוננה עלינו, ומעשה ידנינו בוננהו:

אור זרוע

ווען עס גייט אים נישט אזוי ווי ער וויל מיינט ער אז דאס איז עפעס ארויס
פון די נארמאלע סדר. אויב אבער איז א איד צוגעבינדען צום אייבערשטן,
דאן ווייסט ער אז קיין שום זאך פאסירט נישט פון זיך אליין, אלעס פירט
נאר דער אייבערשטער, און יעדע זאך האט א פונקטליכער חשבון פארוואס
עס דארף אזוי צו זיין, און דעריבער קומט אויס אז אלעס גייט אים מיט א
געוואלדיגע שיינע סדר.

פסח ביינאכט זענען די אידישע קינדער ארויס פון מצרים, משה רבינו האט
זיי אויסגעלערנט אז אלעס איז דער אייבערשטער, ער האט אריינגעברענגט אין
זיי די ריכטיגע שכל אז עס איז נאר דא איין באשעפער וואס פירט אלעס, דעריבער
ווערט די היינטיגע נאכט אנגערופן די "סדר-נאכט", היינט נאכט הויבן מיר אן
צו שפירן אז אלעס פירט נאר דער אייבערשטער מיט א גוטע און שיינע סדר.

סימני הסדר

מוהרא"ש איז מסביר די סמנים פונעם סדר "קדש ורחץ" א.א.וו. פארוואס
דארף מען האבן די סמנים? ווייל פסח ביינאכט וויל דאך יעדער איד אנהויבן
צו זיין וואויל און צו דינען דעם אייבערשטן, און די ערשטע זאך וואס מען
דארף טון איז זיך צו מאכן א ליסטע, מען זאל זיך אפשרייבן א צעטל וואס
מען וויל אלץ טון, און דעם צעטל קען מען נוצן צו בעטן שטענדיג דעם
אייבערשטן אויף די זאכן, אז מען זאל טאקע זוכה זיין דערצו.

דערפאר ווען מען גרייט זיך צום סדר און מען וויל זיך באהעפטן צום
אייבערשטן מאכט מען קודם א ליסטע פון אלעס וואס מען וויל טון.

קדש

קדש - ווען דער טאטע קומט אהיים פון שול, טוט ער זיך אָן די ווייסע קיטל, און ער מאכט שניצל קידוש, כדי די קליינע קינדערלעך זאלן נישט איינשלאפן.

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכנתיה
יאהרונהי

ורחימו ורחילו
איהחיוהה

ברחילו ורחימו
יאהחיוהה

ליחדא שם י"ה ברו"ה
ביחודא שלים
יהוה

בשם כל ישראל, הריני מוכן ומזומן לקיים מצות עשה מן התורה של קדוש יום טוב של חג המצות, ולקיים מצות עשה דרבנן לקדש על חיון, ומצות שתית כוס ראשון מארבע כוסות יין, שתקנו חכמים בליל חג המצות, כדי לעשות נחת רוח ליוצרינו, ולעשות רצון בוראנו לתקן שרש מצוות אלו במקום עליון; ויהי נעם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידינו בוננה עלינו, ומעשה ידינו בוננהו:

שבת הויבט מען אן דא:

ויהי ערב ויהי בקר

יום הששי: ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו, כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות:

אינדערוואכן הויבט מען אן דא:

סברי מרנן (ורבנן ורבתי):

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, אשר בחר בנו מכל עם, ורוממנו מכל לשון, וקדשנו במצותיו. ותתן לנו, יהוה אלהינו, באהבה [אום שבת: שבתות למנוחה ו] מועדים לשמחה, חגים וזמנים לששון, [אום שבת: את יום השבת הזה ו] את יום חג המצות הזה זמן חרותנו [אום שבת: באהבה], מקרא קדש וזכר ליציאת מצרים. כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים, [אום שבת: וישבת] ומועדי קדשך [אום שבת: באהבה וברצון] בשמחה ובששון הנחלתנו. ברוך אתה יהוה, מקדש [אום שבת: השבת ו] ישראל והזמנים:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה:

ווען עס פאלט אויס יום טוב אום מוצאי שבת זאגט מען דאס פאר שהחיינו

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא מאורי האש:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, המבדיל בין קדש לחל, בין אור לחשך, בין ישראל לעמים, בין יום השביעי לששת ימי המעשה, בין קדשת שבת לקדשת יום טוב הברכה, ואת יום השביעי מששת ימי המעשה קדשת. הברכה וקדשת את עמך ישראל בקדשתך. ברוך אתה יהוה, המבדיל בין קדש לקדש:

מען טרינקט אויס דעם ערשטן כוס אנגעלאנט אויף די לינקע זייט.

ורחץ

מען וואשט זיך די הענט, און מען זאגט נישט די ברכה על נטילת ידים.

אור זרוע

ורחץ - פרס

פסח ביינאכט ווען מיר ווערן געוואויר אז אלעס איז דער אייבערשטער און אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט, ווי מיר זעען אז דער אייבערשטער האט ארויסגענומען די אידן פון מצרים מיט גרויסע ניסים. דעריבער וואשן מיר זיך יעדע די הענט צו ווייזן אז אונזערע הענט זענען ריי, מיר טוען גארנישט מיט די אייגענע הענט, אלעס פירט נאר דער אייבערשטער.

פֶּרֶס

מֵעַן נִעְמֹט אַ שְׁטִיקעלע גְּרִינְצִיג, ווײַנִיגער ווי אַ כּוֹזת, און מֵעַן טונקט עס אײַן אין וואַלץ וואַסער, און מֵעַן מאַכט די בִּרְכָּה בּוֹרָא פֿרי הָאֲדָמָה, און מֵעַן האט אײַנזײַן צו פֿטֶר'ן די מְרֹר.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרָא פֿרי הָאֲדָמָה:

יֶחֶץ

מֵעַן נִעְמֹט די מײַטעלסִטע מִצָּה וואס הייסט לוי, און מֵעַן צופֿרעכט עס אויף העלפֿט, די גֶּרעסערע העלפֿט לײַגט מֵעַן אַוועק פֿאַר אפֿיקומן, און די קלענערע העלפֿט לײַגט מֵעַן צוריק צווישן די צוויי מִצּוֹת.

אור זרוע

און מיר וואַשן זיך פֿאַר'ן עסן די פֶּרֶס, אַ קליינע שְׁטִיקל גְּרִינְצִיג, צו ווײַזן אז אַפֿילו אַזאַ קליינע שְׁטִיקעלע גְּרִינְצִיג, קען מֵעַן אויף נאַר באַקומען פונעם אײַבערשטן, אַן אים איז גאַנצישט דא. און פונקט ווי דער אײַבערשטער קען אונז געבן אַ קליין שְׁטִיקל "פֶּרֶס", קען ער אונז אויך געבן די אַנדערע "פֶּרֶס", אזוי ווי עס שטייט אין די מגילה "חור פֶּרֶס וּתְכֵלֶת" וואס דאס מיינט טײַעֶרע קליידער. מֵעַן דאַנקט דעם אײַבערשטן פֿאַר די קליין שְׁטִיקל "פֶּרֶס" און מֵעַן בעט דער אײַבערשטן אויף פֿאַר די אַנדערע "פֶּרֶס" - די טײַעֶרע קליידער.

מגיד

ערליכע אידן פירן זיך צו זאגן דעם מאמר פון זוהר הקדוש וואס רעדט זיך פון די גרויסקייט פון דערצײלן די סיפור יציאת מצרים אין די הייליגע נאכט פון פסח

בְּקוֹנָא בְּתַר דָּא לְסַפֵּר בְּשִׁבְחָא דִּי־יִצִיאת מִצְרַיִם, דְּאִיהוּ חַיּוּבָא עַל
בַּר נָשׁ לְאַשְׁתָּעִי בְּהָאִי שִׁבְחָא לְעֵלְמִין, וְהָכִי אוֹקִימָנָא כָּל
 בַּר נָשׁ דְּאַשְׁתָּעִי בִּי־יִצִיאת מִצְרַיִם וּבְתַהוּא סְפּוֹר חֲדַי בְּחֻדָּה, זְמִין
 אִיהוּ לְמַחֲדֵי בְּשִׁבְיָנְתָּא לְעֵלְמָא דְּאִתִּי דְּהוּא חֲדוּ מִפְּלָא, דְּהָאִי אִיהוּ
 בַּר נָשׁ דְּחֲדַי בְּמָרִיָּה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדַי בְּתַהוּא סְפּוֹר, בִּיה
 שְׁעָתָא בְּנִישׁ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכָל פְּמִלְיָא דִּילִיה וְאָמַר לֹון זִילוּ
 וּשְׁמַעוּ סְפּוֹרָא דְּשִׁבְחָא דִּילִי דְּקָא מִשְׁתַּעוּ בְּנִי וְחֻדָּאן בְּפּוֹרְקָנִי, בְּדִין
 בְּלָהוּ מִתְּכַנְשִׁין וְאַתְיִין וּמִתְחַבְּרִין בְּתַדִּיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל וּשְׁמַעִין סְפּוֹרָא
 דְּשִׁבְחָא דְּקָא חֻדָּאן בְּחֻדָּה דְּפּוֹרְקָנָא דְּמָרִיָּהוּ, בְּדִין אַתְיִין וְאוּדִין לִיה
 לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל כָּל אֵינֹון נָסִין וְגִבּוֹרִין, וְאוּדִין לִיה עַמָּא
 קִדְשָׁא דְּאִית לִיה בְּאַרְעָא דְּחֻדָּאן בְּחֻדָּה דְּפּוֹרְקָנָא דְּמָאֲרִיָּהוּ, בְּדִין
 אַתּוּסָף לִיה חֵילָא וְגִבּוֹרְתָא לְעֵילָא, וְיִשְׂרָאֵל בְּתַהוּא סְפּוֹרָא יְהִיבִי
 חֵילָא לְמָאֲרִיָּהוּ, בְּמִלְכָּא דְּאַתּוּסָף חֵילָא וְגִבּוֹרְתָא פִּד מִשְׁבַּחִין גִּבּוֹרְתִּיה
 וְאוּדִין לִיה, וּבְלָהוּ דְּחֵלִין מִקְמִיָּה, וְאַסְתַּלַּק יְקָרִיָּה עַל בְּלָהוּ. וּבְגִין כֹּךְ
 אִית לְשִׁבְחָא וְלְאַשְׁתָּעִי בְּסְפּוֹר דָּא בְּמָה דְּאַתְמַר, בְּגִנְנָא דָּא חוּבָה
 אִיהוּ עַל בַּר נָשׁ לְאַשְׁתָּעִי תַּדִּיר קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּלְפָרְסוּמִי
 נִיסָא בְּכָל אֵינֹון נָסִין דְּעֵבֵד. וְאִי תִימָא אַמָּאִי אִיהוּ חוּבָתָא, וְהָא
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יָדַע כֹּלָּא כָּל מָה דְּהָוָה וְיִהְיִי לְבִתֵּר דִּנָּא, אַמָּאִי
 פִּרְסוּמָא דָּא קָמִיָּה עַל מָה דְּאִיהוּ עֵבֵד וְאִיהוּ יָדַע, אֵלָּא וְדָאִי אַצְטְרִיךְ
 בַּר נָשׁ לְפָרְסוּמִי נִיסָא וְלְאַשְׁתָּעִי קָמִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל מָה

דאיהו עבד, בגין דאינון מלין סלקין וכל פמליא דלעילא מתפנשין
והמאן לון ואודאן בלהו לקודשא בריך הוא, ואסתלק יקריה עליהו
עילא ותתא. ברוך יהנה לעולם אמן ואמן:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכנתיה
יאהרונהי

ורחימו ורחילו
איההיוהה

ברחילו ורחימו
יאההיוהה

ליחדא שם י"ה ברוך
ביחודא שלים
יהוה

בשם כל ישראל, תריני מוכן ומזמן לקיום מצות עשה מן התורה לספר
ביציאת מצרים, כדי לעשות נחת רוח ליוצרנו, ולעשות רצון בוראנו,
לתקן שרש מצוות אלו במקום עליון. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו
ומעשה ידיו פוננה עלינו ומעשה ידיו פוננהו:

**הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא
בארעא דמצרים, כל דכפין ייתי
ויכול, כל דצריך ייתי ויפסח, השתא**

אור זרוע

הא לחמא עניא

כל דכפין ייתי ויכול - ווער עס איז הונגעריג זאל קומען עסן. מוהרא"ש זאגט
אז אין מצרים זענען די אידן געווען אין גלות, און דער עיקר גלות איז געווען
אז דער שכל איז געווען אין גלות, מען האט נישט געטראכט פונעם אייבערשטן.
א מענטש וואס לעבט נישט מיטן אייבערשטן, איז געווענליך א קאנגער
מענטש, ער וויל נישט אנוועק געבן זיינס א זאך פאר א צווייטן. ווייל ער האט

הָבָא לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל,
הַשְׁתָּא עֲבָדִי לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּנִי חֲזָרִין:

מען גיסט אן דעם צווייטן כוס און מען פרעגט די פיר קשיות.

מַה נִּשְׁתַּנָּה הַלַּיְלָה הַזֶּה מִכָּל הַלַּיְלֹת:
שֶׁבְּכָל הַלַּיְלֹת אָנוּ אוֹכְלִין חֶמֶץ וּמִצָּה,
הַלַּיְלָה הַזֶּה כָּלוּ מִצָּה:

שֶׁבְּכָל הַלַּיְלֹת אָנוּ אוֹכְלִין שָׂאֵר יִרְקוֹת,
הַלַּיְלָה הַזֶּה מְרוֹזֵר:

שֶׁבְּכָל הַלַּיְלֹת אֵין אָנוּ מְטְבִילִין אֶפְלוּ פֶּעַם
אַחַת, הַלַּיְלָה הַזֶּה שְׁתֵּי פְּעָמִים:

שֶׁבְּכָל הַלַּיְלֹת אָנוּ אוֹכְלִין בֵּין יוֹשְׁבֵין וּבֵין
מְסֻבִּין, הַלַּיְלָה הַזֶּה כָּלָנוּ מְסֻבִּין:

אור זרוע

דאף מורא אז ער וועט בלייבן מיט גארנישט. דערפער, אין די נאכט ווען מיר באקומען א ברייטע שכל, קענען מיר שוין זיך טיילן מיט א צווייטן, און דערפאר זאגן מיר "כל דכפין ייתי ויכול" - מיר טיילן פאר יעדן מיט א ברייטע הארץ.

בין יושבין ובין מסובין

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן י') אויפ'ן פסוק (ישעיהו נ"ה, י"ב) "כי בשמחה תצאו", אז דורך שמחה גייט מען ארויס פון גלות. חז"ל זאגן (מגילה י"ב):

טאטע לעבן איך וויל דיר פיר קשיות פרעגן. מה נשתנה פארנואס
איז פארענדערט געווארן הלילה הזה די נאכט פון פסח מכל הלילות
פון אלע אנדערע נעכט פון א גאנץ יאר:

די ערשטע קשיא איז: שבכל הלילות אלע אנדערע נעכט פון א גאנץ
יאר אנו אוכלין עסן מיר חמץ ומצה סיי חמץ און סיי מצה, אבער הלילה
הזה די נאכט פון פסח פלו מצה עסן מיר נאר מצה:

די צווייטע קשיא איז: שבכל הלילות אלע אנדערע נעכט פון א גאנץ
יאר אנו אוכלין עסן מיר שאר ירקות פארשידענע גרינצייגן, אבער הלילה
הזה די נאכט פון פסח מרור איז א מצוה צו עסן מרור:

די דריטע קשיא איז: שבכל הלילות אלע אנדערע נעכט פון א גאנץ
יאר אין אנו מטבילין טונקען מיר נישט איין אפילו פעם אחת אפילו
איין מאל אויף נישט, אבער הלילה הזה די נאכט פון פסח שתי פעמים
טונקען מיר איין צוויי מאל, איין מאל די פרס אין זאלץ וואסער, און
איין מאל די מרור אין חרוסת:

די פערטע קשיא איז: שבכל הלילות אלע אנדערע נעכט פון א גאנץ
יאר אנו אוכלין עסן מיר בין יושבין סיי זיצענדיג ובין מסובין און סיי
אנגעליינט, אבער הלילה הזה די נאכט פון פסח פולנו מסובין עסן מיר
נאר אנגעליינט:

טאטע לעבן, איך האב דיר געפרעגט פיר קשיות, זיי מוחל און
ענטפער מיר א תירוץ:

אור זרוע

אז די פעלקער עמון ומואב האבן געהאט ישוב הדעת ווייל זיי זענען נישט
געגאנגען אין גלות. קומט אויס אז ווען מען איז זוכה ארויסצוגיין פון גלות,
דאן האט מען ישוב הדעת, מען איז רואיג און פרייליך.

במשך די יאר מאכט זיך אמאל אז מען איז מער פרייליך און עס מאכט
זיך אויף אז מען איז טרויעריג. פסח ביינאכט גייט אבער יעדער איד ארויס

מען דעקט אויף די מצות

עבדים היינו לפרעה במצרים, ויוציאנו
 יהוה אלהינו משם ביד חזקה
 ובזרוע נטויה. ואלו לא הוציא הקדוש ברוך
 הוא את אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו
 ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים.
 ואכלו בלנו חכמים, בלנו נבונים, בלנו
 זקנים, בלנו יודעים את התורה, מצוה
 עלינו לספר ביציאת מצרים. וכל המרבה
 לספר ביציאת מצרים, הרי זה משבח:

אור זרוע

פון גלות, יעדער איד ווערט פרייליך, וואיג און צופרידן, און דעריבער זיצן
 מיר נאר אנגעלאגט מיט גרויס ישוב הדעת און שמחה.

עבדים היינו

מוהרא"ש זאגט אז דער תירוצו אויף אלע קשיות איז - "עבדים היינו
 לפרעה במצרים". מיר האבן זיך איינגערעדט אז מיר זענען קנעכט פאר א
 מענטש, אז א מענטש קען אונז עפעס טון אן די ווילן פונעם אייבערשטן,
 און דאס איז וואס ברענגט אלע צרות. דער אייבערשטער האט אונז אבער
 ארויסגענומען פון מצרים און אריינגעלייגט אין אונז א ליכטיגקייט צו געדענקען
 אז אלעס איז דער אייבערשטער, און מיר זענען נישט קיין קנעכט פאר
 קיינעם.

מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי אֶלְעָזָר
בֶּן עֲזַרְיָה וְרַבִּי עֲקִיבָא וְרַבִּי טַרְפוֹן,
שֶׁהָיוּ מְסֻבִּין בְּבֵנֵי בֵּרֶק, וְהָיוּ מְסַפְּרִים בִּיציאת
מִצְרַיִם כָּל אוֹתוֹ הַלַּיְלָה, עַד שֶׁבָּאוּ תַלְמוּדֵיהֶם
וְאָמְרוּ לָהֶם, רַבּוֹתֵינוּ, הִגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע
שֶׁל שַׁחֲרִית:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה, הֲרִי אֲנִי כֶּבֶן
שְׁבַעִים שָׁנָה וְלֹא זָכִיתִי שֶׁתֹּאמַר יציאת

אור זרוע

וְכָל הַמְרֻבָּה לְסַפֵּר בִּיציאת מִצְרַיִם הֲרִי זֶה מְשַׁכַּח

די גרעסטע זאך איז ווען א איד דערציילט די ניסים וואס דער אייבערשטער
האט געטון מיט אים, סיי די ניסים פון אמאל ווען דער אייבערשטער האט
געהאלפן גאנץ פֿלל ישראל, און סיי די ניסים וואס דער אייבערשטער העלפט
יעדן איד פֿערזענליך יעדן טאג. דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קצ"ה)
אויפֿן פֿסוק (תהלים ד', ב') "בִּצֹר הִרְחַבְתָּ לִי", אז אפילו ווען א מענטש גייט
דורך שווערע צייטן, אויב וועט ער גוט קוקן וועט ער זען אז אפילו אין די
צרות איז אויף דא ישועות, אפילו ווען עס איז שווער פאר א מענטש קען ער
אויף טרעפֿן גוטע זאכן וואס ליגט דערינען.

און זיכער ווען עס גייט טאקע גוט פאר א מענטש, ער האט געבעטן פונעם
אייבערשטן ער זאל אים העלפֿן און דער אייבערשטער האט אים געהאלפֿן, איז
דאס די גרעסטע מצוה צו דערציילן פאר אנדערע, אז דער אייבערשטער האט
געהאלפֿן. און ווי מער א מענטש דערציילט די ניסים וואס דער אייבערשטער
האט געטון מיט אים, אלץ מער איז ער געלויבט.

מְצָרִים בְּלִילוֹת, עַד שֶׁדָּרְשָׁה בֶּן זֹמָא, שְׁנֵאמַר,
לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כֹּל
יְמֵי חַיֶּיךָ. יְמֵי חַיֶּיךָ - תְּיָמִים, כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ -
הַלִּילוֹת. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים יְמֵי חַיֶּיךָ - הָעוֹלָם
תְּהִי, כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ - לְהָבִיא לִימּוֹת הַמָּשִׁיחַ:

בָּרוּךְ הַמָּקוֹם בָּרוּךְ הוּא. בָּרוּךְ שֶׁנִּתֵּן
תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בָּרוּךְ הוּא.

כִּנְגֵד אַרְבַּעַת בָּנִים דְּבִרָה תּוֹרָה. אֶחָד
חֹכֵם, וְאֶחָד רָשָׁע, וְאֶחָד תָּם, וְאֶחָד
שׂוֹאֵינוּ יוֹדֵעַ לִשְׁאֹל:

אור זרוע

כל ימי חייך הלילות

מוֹהֲרָא"ש זָאגֵט אַז ווען עס איז טונקל פֿאַר אַ אִיד, עס איז נאכט פֿאַר אַיִם,
ער פֿילט אַז קיינער דאַרף אַיִם נישט, און ער האט נישט גאַרנישט אויף דער
וועלט. דאן זאל ער זיך דערמאנען פון יציאת מצרים, אזוי ווי דער אייבערשטער
האט ארויסגענומען די אידן פון מצרים, וועט ער אַיִם אויף אַרויסנעמען פון
זיינע צרות.

כנגד ארבעת בנים דברה תורה

אַ טאטע דאַרף זיך אַראָפֿלאָזן צו זיינע קינדער און רעדן צו זיי פונעם
אייבערשטן. ווי ווייטער דאס קינד איז, ווי ווייניגער ער פֿאַרשטייט, אַלץ מער

חֶבֶם מָה הוּא אוֹמֵר, מָה הָעֲדוֹת וְהַחֲקִים
וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶתְכֶם.
וְאַף אַתָּה אֱמֹר לוֹ בְּהִלְבוֹת הַפֶּסַח, אִין מִפְּטִירִין
אַחֲרֵי הַפֶּסַח אִפִּיקוּמָן:

רִשָּׁע מָה הוּא אוֹמֵר, מָה הָעֲבוּרָה הַזֹּאת לָכֶם,
לָכֶם וְלֹא לוֹ, וּלְפִי שְׁהוּצִיא אֶת עֲצֻמוֹ
מִן הַכָּלָל בְּכַפֵּר בְּעֶקֶר, וְאַף אַתָּה הִקְהֵה אֶת
שִׁנּוּי וְאֵמֹר לוֹ, בְּעֶבֶר זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצֵאתִי
מִמִּצְרַיִם, לִי וְלֹא לוֹ, אֵלֹהֵי הָיָה שֵׁם לֹא הָיָה
נִגְאָל:

אור זרוע

דארף מען זיך אראפלאזן צו אים און רעדן אויף זיין שטאפל אז ער זאל אויף
פארשטיין אז עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט, און אז מען קען זיין
נאנט צו אים, און מען קען רעדן צו אים.

ווען די אידן זענען געווען אין מצרים אויף זייער א נידעריגע מצב, האט
דער אייבערשטער זיי געשיקט דעם גרעסטן צדיק משה רבינו וואס האט זיך
געקענט אראפלאזן צו די אידן און רעדן צו זיי פונעם אייבערשטן.

און די זעלבע איז אויף היינטיגע צייטן, דארף יעדער איד זוכן א צדיק וואס
קען אים פארשטיין, וואס קען רעדן צו אים אויף זיין שטאפל און אים אויף
מקרב זיין צום אייבערשטן.

תָּם מָה הוּא אוֹמֵר, מָה זֹאת, וְאִמְרָת אֱלֹהִים
בְּחֹק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם מִבֵּית
עַבְדִּים:

וְשִׂאינו יודע לשאל את פתח לו, שנאמר
וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בַּעֲבוּר
זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בִצְאוֹתִי מִמִּצְרַיִם:

אור זרוע

תם מה הוא אומר

א צדיק האט זיך אמאל אונטער געהערט ווי א פשוטער דארפס איד
זאגט די הגדה און זענער האט זייער געוויינט ביי "תם מה הוא אומר".
עס איז געווען זייער אינטערעסאנט פאר'ן צדיק, וואס איז דא אזוי שטארק
צו וויינען ביי דעם שטיקל? האט ער געפרעגט דעם איד פשוט דערפון, און
דער איד האט אים מסביר געווען אז אויף די רוסישע שפראך מיינט "תם"
- דארט. זאגט דער איד: "איך ווייס נישט וואס דער חכם מיט'ן רשע זאגן,
אבער דער עיקר בין איך באזארגט אויפן "תם מה הוא אומר" - וואס זאגט
מען 'דארט' אויף מיר"... דארט, אויבן אין הימל, וואס זאגט מען דארט
צו מיר, איז דער אייבערשטער צופרידן פון מיר? אדער דארף איך זיך
פארבעסערן".

דער צדיק איז זייער נחמור געווארן פון די פשוטע אבער הארציגע ווערטער,
און ער האט דאס איבערגעזאגט פאר זיינע תלמידים, אז דער עיקר דארף א
איד זיך זארגן וואס מען זאגט אויבן אין הימל צו אים.

וְשִׂאינו יודע לשאל את פתח לו

וְשִׂאינו יודע לשאל - ווען א איד ווייסט נישט אויף וואס ער דארף תשובה
צו טון, ער ווייסט נישט ווי אזוי און וואו אנצוהויבן צו זיין וואויל און ערליך,

יכול מראש חֲדָשׁ, תִּלְמוּד לזִמְר בַּיּוֹם
הַהוּא. אִי בַּיּוֹם הַהוּא, יִכּוֹל מִבְּעוֹר
יוֹם, תִּלְמוּד לזִמְר בִּבְעוֹר זֶה, בִּבְעוֹר זֶה
לֹא אִמְרָתִי אֶלָּא בְּשַׁעֲה שֵׁישׁ מִצָּה וּמְרוֹר
מִנְחִים לְפָנֶיךָ:

אור זרוע

את פתח לו - זאל ער אָנהויבן פון גיי, אזוי ווי ער וואלט יעצט געבוירן געווארן און ער הויבט אָן פון יעצט צו זיין אָן ערליכער איד.

יכול מראש חודש

רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות, תרומות ומעשרות, הלכה ב', אות ב') אז איינס פון די הויפט זאכן וואס מאכן אז א מענטש זאל נישט וועלן זיין קיין ערליכער איד איז ווייל ער וויל צו שטארק זיין ערליך און ער וויל טון צו אסאך מצות.

ווייל באַמַת וויל יעדער איד זיין וואויל, יעדער איד וויל טון נאר דאס וואס דער אייבערשטער הייסט, ווען מען זאל פרעגן א איד: "וואלסטו געוואלט רעדן צום אייבערשטן? וואלסטו געוואלט לערנען תורה? וואלסטו געוואלט געבן צדקה?" א.א.וו. וואלט יעדער איד געענטפערט: "זיכער וויל איך רעדן צום אייבערשטן א גאנצן טאג, זיכער וויל איך לערנען תורה א גאנצן טאג, איך וויל ענדיגן אין איין טאג א גאנצע סדר משניות, צענדליגע בלעטער גמרא, און זיכער וויל איך געבן זייער אסאך צדקה. אבער עס איז צו שווער, איך קען נישט טון אזוי סאך", און דעריבער טוט ער גארנישט, ווייל ער מיינט אז נאר ווען ער טוט אסאך, נאר דאן איז עס עפעס ווערט ביים אייבערשטן.

ווען א איד וואלט אבער געהאט שכל און געוואוסט אז "אביסל איז אויף גוט". ער קען זאגן איין משנה, און ער קען געבן בלויז איין פרוטה פאר צדקה,

אור זרוע

און ער קען רעדן אפילו נאר איין ווארט צום אייבערשטן, און דאס איז אויף זייער חשוב און טייער ביים אייבערשטן. דאס קען ער דאך נא טון, און דאס וואלט ער גערן געטון מיט גרויס חשק.

דאס איז די פשט אין די הגדה, "יכול מראש חודש" - ווען עס קומט ראש חודש ניסן ווערט מען אזוי צופלאמט פון דעם הייליגן חודש אז נאכדעם טוט מען גארנישט.

דערפאר זאגט די הגדה, ווער נישט אזוי צופלאמט פון די הייליגע חודש אז נאכדעם וועסטו גארנישט טון. הויב נישט אן ראש חודש, הויב נישט אן פון אינדערפרי. נאר ביינאכט "בשעה שיש מצה ומרור מונחים לפניך", וואס דאס מיינט מצה - מען טראכט א גאנצן טאג פונעם אייבערשטן, מרור - מען פארגעסט פונעם אייבערשטן. וואס אזוי מוז עס גיין, ווייל נישט יעדער קען אייביג טראכטן פונעם אייבערשטן. פון דעסוועגן מוז מען זיך האלטן שטארק און זיין פרייליך ביז דער אייבערשטער וועט העלפן אז מען וועט ווערן אן ערליכן איד.

די הייליגע גמרא דערציילט אז דער אייבערשטער האט אנגעכאפט דעם גרויסן רשע ירבעם בן נבט און אים געזאגט: "'טו תשובה! און איך און דו מיט דוד המלך וועלן שפאצירן צוזאמען אין גן עדן!'. האט ער צוריק געפרעגט: "ווער וועט זיין גרעסער, איך אדער דוד המלך?" האט דער אייבערשטער געענטפערט: "דוד המלך וועט זיין גרעסער" האט ירבעם געזאגט: "דעמאלט וויל איך נישט תשובה טון!"

באמת איז דאס זייער שווער צו פארשטיין. ירבעם איז דאך געווען א קלוגער מענטש, פארוואס האט ער געטראכט אז ער וועט זיין גרעסער ווי דוד המלך, דוד המלך איז דאך געווען א צדיק, און ער איז דאך געווען א רשע וואס האט געמאכט זינדיגן אלע אידן?

דער תירוץ איז אז ווען דער אייבערשטער איז געקומען צו ירבעם און אים געהייסן תשובה טון, איז ער געווארן אזוי צופלאמט אז ער האט געוואלט

אור זרוע

תשובה טון און ווערן נאך גרעסער ווי דוד המלך און דאס איז אונדאי מעגליך ווייל יעדער איד קען אנקומען צו די גרעסטע מדריגות.

דער אייבערשטער האט אים אָבער געזאָגט: "דו קענסט נישט זאָגן אז דו טוסט תשובה נאר אויב דו קומסט צו צו די גרעסטע מדריגות, נאר דו דארפסט תשובה טון און זיין גרייט צו דינען דעם אייבערשטן מיט קלייניקייטן, אפילו אויב דו וועסט זיך נאר אפהאלטן איין מאל פון טון אן עבירה האט זיך עס שוין געלוינט".

דער אמת איז אז יעדער איד, אפילו ער איז א גרויסער רשע און ער האט געטון אלע עבירות פון די תורה, וועט אויך באקומען שכר פאר יעדע קליינע מצוה וואס ער האט יא געטון, און פאר יעדע מאל וואס ער האט זיך צוריק געהאלטן פון צו טון אן עבירה.

אפילו עס שטייט אין די הייליגע ספרים אז א איד וואס טוט עבירות און ער האט נאך נישט תשובה געטוהן גייט זיינע מצות פאר די סטרא אחרא און ער געבט מיט דעם כח פאר די קליפות, דאס קען אָבער נישט זיין אז עס איז טאקע אזוי בפשטות, און עס איז שוין דא אויף דעם תרועים וואס דאס מיינט. ווייל אויב עס איז אזוי בפשטות דאן קען קיינער נישט תשובה טון, ווייל קיינער קען נישט ווערן אן ערליכער איד אין איין מינוט, עס גייט צוביסלעך. און דעריבער ווי אזוי קען א איד טון מצות אויב ער געבט מיט דעם כח פאר די סטרא אחרא? און לויט דעם וואלט געווען די בעסטע עצה פאר איינער וואס איז שוין דורך געפאלן, אז ער זאל זיך שמוך רח"ל, ווייל אזוי וועט ער נישט טון קיין מצות און ער וועט נישט געבן כח פאר די קליפות, און דאס איז דאך זיכער נישט אמת.

פארקערט, דער אייבערשטער פריידט זיך זייער שטארק מיט יעדע מצוה וואס א איד טוט, אפילו ווען ער איז דער גרעסטער רשע. און דערפאר דארף א איד פרובירן אריין צו כאפן גוטע זאכן, צו טון כאטש די מצות וואס ער קען יא טון, אפילו ער איז נאך זייער ווייט פונעם אייבערשטן, און אפילו ער

מִתְחִלָּה עֹבְדֵי עֲבֹדָה זָרָה הָיוּ אֲבוֹתֵינוּ,
וְעַבְשָׁיו קִרְבָּנוּ הַמָּקוֹם לְעֲבֹדָתוֹ,
שֶׁנֶּאֱמַר, וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם, כֹּה אָמַר
יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, בְּעֵבֶר הִנָּהָר יָשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם
מִעוֹלָם, תָּרַח אָבִי אֲבִרָהָם וְאָבִי נָחוֹר, וַיַּעֲבְדוּ
אֱלֹהִים אֲחֵרִים. וְאָקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבִרָהָם
מִעֵבֶר הִנָּהָר וְאֹלֶךְ אוֹתוֹ בְּכָל אֶרֶץ כְּנָעַן,
וְאֲרָבָה אֶת זֶרְעוֹ, וְאֶתָּן לוֹ אֶת יִצְחָק. וְאֶתָּן
לְיִצְחָק אֶת יַעֲקֹב וְאֶת עֵשָׂו, וְאֶתָּן לְעֵשָׂו אֶת
הָר שֶׁעִיר לְרֵשֶׁת אוֹתוֹ, וַיַּעֲקֹב וּבָנָיו יָרְדוּ
מִצְרָיִם:

✧ אור זרוע ✧

קען גאר טון קליינע זאכן, ווייל קיין שום זאך ווערט נישט פארלוירן ווערן,
און סוף פל סוף וועט ער ווערן אן ערליכער איד.

מִתְחִלָּה עֹבְדֵי עֲבֹדָה זָרָה

דאס איז די מעלה פון אברהם אבינו אז ער שטאמט פון תרח וואס ער
האט געדינט עבודה זרה און פון דעסוועגן האט אברהם אבינו געגלייבט אינעם
אייבערשטן, און אויסגעלעבנט פאר יעדן איינעם אז דער אייבערשטער פירט
די וועלט.

די זעלבע ביי יעדן איד. ווען ער פילט אז ער האט נסיונות, עס איז אים
שווער צו דינען דעם אייבערשטן. און דאך שטארקט ער זיך, און ער כאפט

בְּרוּךְ שׁוֹמֵר הַבְּטָחָתוֹ לְיִשְׂרָאֵל, בְּרוּךְ הוּא. שֶׁהִקְדִּישׁ בְּרוּךְ הוּא חֹשֵׁב אֶת הַקֶּץ לַעֲשׂוֹת בְּמָה שֶׁאָמַר לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ בְּבְרִית

אור זרוע

אריין נאך א מצוה, נאך א משנה, נאך צדקה, איז דאס די גרעסטע זאך ביים אייבערשטן.

שֶׁהִקְבִּ"ה חֹשֵׁב אֶת הַקֶּץ לַעֲשׂוֹת

דער אייבערשטער האט שוין פאראויס געזאגט פאר אברהם אבינו אז די אידן וועלן זיין אין גלות מצרים און נאכדעם וועלן זיי ארויסגיין פון דארט מיט א גרויס פארמעגן.

מיר זעען אז דער אייבערשטער האט שטארק געמאכט פרעה'ס הארץ קעגן דעם אייבערשטן, כדי דער אייבערשטער זאל אים נאכדעם קענען שטארק שטראפן. און אזוי זעען מיר אויך ביי אסאך אנדערע רשעים וואס האבן געטון רשעות פאר אידן, און נאכדעם איז פון דעם ארויסגעקומען גוטע זאכן פאר די אידן. ווי למשל ביי ה'מן הרשע וואס דער אייבערשטער האט אים געשיקט צו טון רשעות און דורך דעם האבן די אידן תשובה געטון, אפער ער האט באקומען זיין פארדינסטע שטראף. זעען מיר אז דער אייבערשטער מאכט אסאך מאל אז א רשע זאל טון עבירות כדי אז עס זאל ארויסקומען טובות פאר אידן און נאכדעם באקומט ער זיין פארדינסטע שטראף.

דאס איז א גרויסע חיזוק פאר יעדן איינעם. ווען מען זעט אז מען איז אריין געפאלן אין שווערע עבירות, זאל מען וויסן אז דאס האט אויך דער אייבערשטער אזוי געפירט אז ער זאל דורכפאלן צוליב סיבות וואס דער אייבערשטער האט אזוי געוואלט. אויב וועט דער איד נישט תשובה טון, וועט ער באקומען א שטראף אזוי ווי פרעה און ה'מן, אויב אפער וועט ער יא תשובה טון וועט אים דער אייבערשטער זיכער מוחל זיין.

בין הבתרים, שנאמר, ויאמר לאברהם ידע
תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם,
ועבדום וננו אתם ארבע מאות שנה, וגם
את הגוי אשר יעבדו דן אנכי, ואחרי כן
יצאו ברכוש גדול:

מען דעקט צו די מצות, און מען הויבט אויף דעם בעכער

והיא שעמדה לאבותינו ולנו,
שלא אחד בלבד עמד
עלינו ללותנו, אלא שבכל דור

אור זרוע

אונדא טאר מען דאס נישט נוצן אלס אויסרייד צו טון עבירות, אזוי ווי
די גמרא זאגט (יומא פ"ה:): "אויב איינער זאגט איך וועל טון עבירות און נאכדעם
וועל איך תשובה טון, העלפט מען אים נישט צו טון תשובה", אויב אפער א
מענטש האלט שוין נאכדעם, ער איז שוין ליידער דורכגעפאלן מיט עבירות,
דארף ער וויסן אז דאס האט דער אייבערשטער אזוי געוואלט, און יעצט קען
ער זיכער תשובה טון.

"והיא" שעמדה

דאס ווארט "היא" איז די זעלבע אותיות ווי דאס ווארט "איה". מוהרא"ש
זאגט אז עס גייט ארויף אויף "איה" מקום פבור. דאס מיינט אז א איד פרעגט
"וואו איז דער אייבערשטער". דאס איז די עצה פאר א איד וואס פילט אז ער

וְדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְבִלְוָתָנוּ, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם:

מען לייגט אראפ דעם בעכער, און מען דעקט אויף די מצות

**צֵא וּלְמַד מֶה בִּקְשׁ לָבֶן הָאֶרְמִי לַעֲשׂוֹת לַיַּעֲקֹב
אֲבִינוּ, שְׁפָרְעָה לֹא גִזַּר אֱלֹא עַל הַזְכָּרִים,
וּלָבֶן בִּקְשׁ לַעֲקוֹר אֶת הַכֹּל. שְׁנֵאמַר:**

אור זרוע

איז ווייט פונעם אייבערשטן, אז ער זאל בעטן דעם אייבערשטן: "באשעפער וואו ביזטו? איך וויל דיר זען, איך וויל פילן אז דו ביזט מיט מיר און דו הערסט מיר אויס", און דאן וועט אים דער אייבערשטער העלפן.

שְׁפָרְעָה לֹא גִזַּר אֱלֹא עַל הַזְכָּרִים וּלָבֶן בִּקְשׁ לַעֲקוֹר אֶת הַכֹּל

"פֶּרְעָה" און "לָבֶן" זענען מרמז אויף צוויי סארט יצר הרע'ס. פֶּרְעָה איז די אותיות "פה רע" - א שלעכט מויל, דאס איז ווען דער יצר הרע קומט צורעדן דעם מענטש אז ער זאל האבן א שלעכט מויל, אז ער זאל נישט רעדן צום אייבערשטן און ער זאל פארגעסן פונעם אייבערשטן. דאס איז זייער א שלעכטע יצר הרע, אבער עס איז דא נאך אן ערגערע יצר הרע.

אמאל קומט דער יצר הרע ווי א "לָבֶן" - ווי א וויסער מלאך, ער רעדט איין דעם מענטש אז ער וויל גאר ער זאל מקנים זיין מצות, ער מאכט אז די עבירות זאלן אויסקוקן ווי מצות. דאס איז פיל ערגער ווי דער ערשטער סארט יצר הרע, ווייל ווען דער יצר הרע רעדט צו דעם מענטש אפענערהייט אז ער זאל טון עבירות, דאן וויסט דער מענטש אז ער דארף זיך היטן פון אים, און אפילו אויב דער מענטש פאלט יא דורך, האט ער אבער א הייליגע נשמה וואס וועט אים שטענדיג צוריק ציען צו תשובה טון און זיין ערליך. אויב אבער

אַרְמִי אֲבִר אָבִי וַיֵּרֶד מִצְרַיִם וַיִּגְדַּל שָׁם בְּמִתִּי מִעַט, וַיְהִי שָׁם לְגֹזֵי גָדוֹל עָצוֹם וָרֹב: וַיֵּרֶד מִצְרַיִם - אָנוּס עַל פִּי הַדְּבֹר:

אור זרוע

מאכט דער יצור הרע אז די עבירה זאל אויסקוקן ווי א מצוה, דאן איז פיל שווערער זיך צו היטן פון אים.

רבי נתן זאגט אז די סארט יצור הרע רעדט געווענליך צו צו צוויי עבירות, איינס אז עס איז א מצוה צו טשעפענען א צווייטן איד, ער מאכט עס גאר פאר א מצוה אז יענעם איז א מצוה צו רודפ'ן און באגראבן. און די צווייטע איז ווען ער רעדט צו א מענטש אז עס איז א מצוה צו זיין צובראכן, דער מענטש מיינט אז ער טוט א גוטע זאך מיט דעם וואס ער איז צובראכן, ער כאפט אבער נישט אז דאס וועט אים דערווייטערן פונעם אייבערשטן.

אנוס על פי הדיבור

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ו) אז א איד דארף זייער אכטונג געבן נישט צו זאגן זאכן וואס מען טאר, נישט צו זאגן אפילו פאר א ווערטל אז ער גייט טון זאכן וואס מען טאר נישט טון, ווייל מיט דעם וואס מען זאגט דאס ארויס קען מען ח"ו מאכן אז מען זאל עס טאקע טון. און די זעלבע איז פארקערט, אפילו ווען א איד איז נאכנישט אזוי וואויל און ערליך, זאל ער אבער כאטש זאגן מיט'ן מויל אז ער וויל זיין וואויל און ערליך, אז ער האט א רצון און א חשק צו זיין גוט און וואויל, און מיט דעם וועט ער מאכן אז ער זאל טאקע זיין וואויל.

דאס זאגט די הגדה, "אנוס על פי הדיבור", דאס רעדן מיט די מויל קען צווינגען דעם מענטש צו טון זאכן. סיי אויף די נישט גוטע וועג, און זיכער

וַיָּגֵר שָׁם - מִלֵּמַד שְׁלֹא יֵרֵד יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְהַשְׁתַּקֵּעַ
בְּמִצְרַיִם, אֲלֵא לָגוּר שָׁם, שֶׁנֶּאֱמַר, וַיֹּאמְרוּ
אֶל פְּרֹעֶה לָּגוּר בְּאֶרֶץ בְּאֵנוּ, כִּי אֵין מִרְעָה לְצֹאן
אֲשֶׁר לַעֲבָדֶיךָ, כִּי כָבֵד הָרַעַב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן, וְעַתָּה
יֵשְׁבוּ נָא עֲבָדֶיךָ בְּאֶרֶץ גִּשְׁן:

בְּמִתִּי מֵעַט - בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ
יָרְדוּ אֲבוֹתֶיךָ מִצְרֵימָה, וְעַתָּה שְׁמֹךְ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ כְּבוֹדְכִי הַשָּׁמַיִם לָרֹב:

וַיְהִי שָׁם לָגוּי - מִלֵּמַד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְצֻנִים
שָׁם:

גָּדוֹל עָצוֹם - בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ
וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצֻמוּ בְּמֵאד מְאֹד, וַתִּמְלֵא
הָאָרֶץ אֹתָם:

וְרֹב - בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, רִבְבָּה בְּצִמְחַת הַשָּׂדֶה נְתַתִּיךָ,
וַתִּרְבִּי וַתִּגְדְּלִי וַתִּבְאִי בַעֲדֵי עֲדִיִּים, שְׂדֵים

אור זרוע

אויף די גוטע וועג. דערפֿער דאָרף זיך אַ איד צוגעוואוינען שטענדיג צו זאָגן
פֿאַר'ן אייבערשטן אז ער וויל זיין גוט און וואויל, און מיט דעם וועט ער
זוכה זיין צו ווערן אן ערליכער איד.

**נבנו וישעריך צימח, ואת ערם ועריה. ואעבור עליך.
ואראך מתבוססת בדמיה, ואמר לך בדמיה חיי,
ואמר לך בדמיה חיי:**

אור זרוע

ואומר לך בדמיה חיי

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רפ"ב) אז א איד דארף שטענדיג קוקן נאר אויף די גוטע זאכן, סיי אויף זיך אליין און סיי אויף אנדערע מענטשן. אפילו ווען מען קוקט זיך אן, אדער מען קוקט אן א צווייטן, און מען זעט אז מען איז פול מיט שלעכטס, דארף מען זיך אנשטרענגען צו אויפזוכן עפעס איין גוטע נקודה, עפעס איין קליינע גוטע זאך וואס מען האט געטון, און מיט דעם זאל מען זיך זייער פרייען און זיך מחי' זיין. און אויב וועט מען דאס טון, וועט דאס ברענגען אז מען זאל טאקע ווערן אינגאנצן וואויל און גוט.

דאס איז געווען ביי די אידן אין מצרים. די אידן זענען געווען פארזינקען אין גיין און פערציג שערי טומאה, זיי זענען געווען זייער שטארק געפאלן. דער אייבערשטער האט אבער נישט געקוקט אויף דעם, ער האט נאר אויפגעזוכט די עטליכע גוטע נקודות וואס די אידן האבן געהאט, אזוי ווי די חז"ל זאגן (מדרש תהלים קי"ד) אז נאר צוליב פיר גוטע זאכן וואס די אידן האבן געהאט, זענען זיי געווארן אויסגעלייזט פון מצרים.

דאס זאגט די הגדה "ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיה", דער אייבערשטער האט געזען אז די אידן זענען זייער פארשמירט און דערווייטערט פון אים, ער האט אבער געקוקט נאר אויף די פאר גוטע נקודות וואס זיי האבן געהאט, "ואומר לך בדמיה חיי", טאקע אין די פארשמירטקייט קען מען אויך טרעפן גוטע זאכן אויף די אידן.

דעריבער האט דער אייבערשטער געגעבן פאר די אידן די ערשטע מצוה פון קידוש החודש, אז ווען מען זעט נאר א קליין ביסל פון די לבנה זאל

וַיִּרְעוּ אֶת־נֹוּ הַמִּצְרִים, וַיַּעֲנֻנוּ, וַיִּתְּנוּ
עָלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה:

וַיִּרְעוּ אֶת־נֹוּ הַמִּצְרִים - בָּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, הָבָה
נִתְחַבְּמָה לּוֹ פֶּן יִרְבֶּה וְהָיָה כִּי תִקְרָאנָה
מִלְחָמָה וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שְׂנְאֵינוּ וְנִלְחַם בָּנוּ
וְעָלָה מִן הָאָרֶץ:

וַיַּעֲנֻנוּ - בָּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, וַיִּשְׁמֹנוּ עָלֵינוּ שָׂרֵי מִסִּים
לְמַעַן עֲנֹתוּ בְּסִבְלָתָם, וַיִּבְּן עָרֵי מִסְכָּנוֹת
לְפָרְעָה אֶת פִּיתָם וְאֶת רַעְמִסִּים:

וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה - בָּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, וַיַּעֲבִדוּ
מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרָךְ:

וַנִּצְעַק אֶל יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, וַיִּשְׁמַע
יְהוָה אֶת קוֹלֵנוּ, וַיִּרְא אֶת עֲנֵינוּ
וְאֶת עֲמָלֵנוּ וְאֶת לַחֲצֵנוּ:

אור זרוע

מִעַן גָּלִיִּיף זָאָן "מְקוֹדֵשׁ מְקוֹדֵשׁ" אִז דָּער חוֹדֵשׁ אִז גַּעְהִיִּלִּיגְט. דָּאס לָעֲרָנְט
אונז אִז מִיר דָּארפֶּן זײַ צוגעוואוינען צו קוקן נָאר אויף דִּי קִלִּינע גויטע זאָכן
וואס מִיר קָאפֶּן, און דורך דָּעם וועלן מִיר זױך זײַן צו ווערן אָמֶת־דיגע
עֲרִלִּיכע אִידן.

וּנְצַעַק אֶל יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ - בְּמָה
שֶׁנֶּאֱמַר, וַיְהִי בַיָּמִים הָרַבִּים הֵהֵם, וַיָּמָת
מֶלֶךְ מִצְרַיִם, וַיֹּאנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבוּדָה וַיִּזְעֲקוּ,
וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבוּדָה:

וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת קִלְנוֹ - בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, וַיִּשְׁמַע
אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם, וַיִּזְכּוֹר אֱלֹהִים אֶת
בְּרִיתוֹ אֶת אֲבֹרָהֶם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב:

וַיֵּרָא אֶת עֲנִינּוֹ - זוֹ פְּרִישׁוֹת דֶּרֶךְ אֶרֶץ, בְּמָה
שֶׁנֶּאֱמַר, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיַּדַּע
אֱלֹהִים:

אור זרוע

וַיֵּרָא אֶת עֲנִינּוֹ, זוֹ פְּרִישׁוֹת דֶּרֶךְ אֶרֶץ

די הייליגע תורה זאגט (בראשית ב', י"ח) "לא טוב היות האדם לבדו", און די
הייליג חז"ל זאגן אויף דעם (יבמות ס"ב:) אז ווען א מענטש האט נישט חתונה
געהאט, האט ער נישט קיין תורה, נישט קיין שמחה, נישט קיין טובה, און
נישט קיין ברכה. א מענטש דארף חתונה האבן ווי פריער. און אויב האלט
מען דאס אויף, ברענגט דאס נאר צרות און סורים פאר'ן מענטש.

דעריבער דארפן עלטערן רחמנות האבן אויף די קינדער און זיי חתונה מאכן
אינגערהייט ווי פריער. דאס וועט זיי אפהיטן פון עבירות, זיי וועלן נישט
אנוועקפאלן פון אידישקייט, און זיי וועלן האבן א גליקליך לעבן ברוחניות
ובגשמיות.

**וְאֵת עַמְלָנוּ - אֱלֹהֵי הַבְּנִים, בָּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, כָּל
הַבֵּן תִּלְוֹד הִיאָרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ, וְכָל הַבֵּת
תַּחֲיִין:**

**וְאֵת לַחֲצִינוּ - זֶה הַדְּחָק, בָּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, וְגַם
רְאִיתִי אֶת הַלַּחֲץ אֲשֶׁר מִצְרִים לִזְחָצִים
אֲתָם:**

**וַיּוֹצִיאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה
וּבְזֹרֶעַ נְטוּיָה וּבְמָרָא גָדֹל,
וּבְאֲתוֹת וּבְמִפְתִּים:**

אור זרוע

וְאֵת עַמְלָנוּ, אֱלֹהֵי הַבְּנִים

אויב וויל מען זען נחת פון די קינדער, דארף מען זיך קודם זייער פלאגן.
מען דארף האבן אסאך געדולד צו קינדער און זיך אפגעבן מיט זיי נאך
אינגערהייט. און דאן קען מען - מיט'ן אייבערשטנס הילף - זען אסאך אידיש
נחת פון זיי.

וְאֵת עַמְלָנוּ, אֱלֹהֵי הַבְּנִים - גוטע קינדער רייסט מען נישט אראפ פון בוים,
מען דארף אריינלייגן אסאך מי און פלאג מיט אסאך תפלות, און נאכדעם וועט
מען עסן די גוטע פירות.

וְאֵת לַחֲצִינוּ - זֶה הַדְּחָק

דער עיקר סיבה פון אלע צרות איז "זו הדחק", אז דער מוח פון א מענטש
איז צוקוועטשט, ער טראכט אז ער קען עפעס אליין טון אן דעם אייבערשטן.

וַיֹּצִיאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם - לֹא עַל יְדֵי מִלְחָמָה,
וְלֹא עַל יְדֵי שָׂרָף וְלֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ,
אֲלָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכֹדוֹ וּבְעֶצְמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר,
וַעֲבַרְתִּי בָאָרֶץ מִצְרַיִם בַּלַּיְלָה הַזֶּה, וְהִפֵּיתִי כָל
בְּכוֹר בָּאָרֶץ מִצְרַיִם, מֵאָדָם וְעַד בְּהֵמָה, וּבְכָל
אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים, אֲנִי יְהוָה:

וַעֲבַרְתִּי בָאָרֶץ מִצְרַיִם בַּלַּיְלָה הַזֶּה - אֲנִי
וְלֹא מִלְחָמָה, וְהִפֵּיתִי כָל בְּכוֹר בָּאָרֶץ
מִצְרַיִם - אֲנִי וְלֹא שָׂרָף, וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה
שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה - אֲנִי הוּא וְלֹא הַשְּׁלִיחַ, אֲנִי
יְהוָה - אֲנִי הוּא וְלֹא אֲחֵר:

בְּיַד חֲזָקָה - זֶה תִּדְבֹּר, בָּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, הִנֵּה
יָד יְהוָה חֲזִיָּה בְּמִקְנֶךָ אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה בַּסּוּסִים
בַּחֲמוֹרִים בַּגְּמִלִּים בַּבָּקָר וּבַצֹּאן דָּבָר כָּבֵד
מְאֹד:

אור זרוע

און דערפאר ווען ער טוט זאכן און עס געלונגט נישט, רעגט ער זיך אויף.
אבער ווען א איד ווייסט אז אלעס איז דער אייבערשטער, האט ער נישט קיין
טענות אויף קיינעם, ער ווייסט אז אלעס פירט דער אייבערשטער נאר צום
גוטן, און אזא איד האט א גליקליך לעבן.

וּבְזֵרוּעַ נְטוּיָה - זוֹ הַחֶרֶב, בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, וַחֲרָבוֹ
שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַיִם:

וּבְמָרָא גָדוֹל - זוֹ גְלוּי שְׂכִינָה, בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, אוֹ
הַנֶּפֶס אֱלֹהִים לָבוֹא לְקַחַת לוֹ גּוֹי מִקֶּרֶב
גּוֹי, בְּמִסּוֹת בָּאֵתָת וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה וּבְיַד חֲזָקָה
וּבְזֵרוּעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גָּדוֹלִים, כָּבֵל אֲשֶׁר עָשָׂה
לָכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ:

וּבָאֵתוֹת - זֶה הַמַּטָּה, בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, וְאֵת הַמַּטָּה
הַזֶּה תִּקַּח בְּיָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בּוֹ אֵת
הָאֵתוֹת:

וּבְמוֹפְתִים - זֶה הַדָּם, בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, וְנָתַתִּי
מוֹפְתִים בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ,

מען גיסט אראפ דריי מאל פונעם בעכער

דָּם וְאֵשׁ וְתַמְרוֹת עֶשֶׂן:

דָּבָר אַחֵר, בְּיַד חֲזָקָה - שְׁתִּים, וּבְזֵרוּעַ
נְטוּיָה - שְׁתִּים, וּבְמוֹרָא גָדוֹל - שְׁתִּים,
וּבָאֵתוֹת - שְׁתִּים, וּבְמוֹפְתִים - שְׁתִּים:

אלו עֶשֶׂר מִבּוֹת שֶׁהָבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא עַל הַמַּצִּיּוֹת בְּמַצִּיּוֹת, וְאלו הֵן:

ווען מען זאגט די צען מכות, גיסט מען אראפ צען מאל פונעם בעכער

דָם. צִפְרִידֶּע. בָּנִים. עָרוֹב.
דָּבָר. שְׁחִין. בָּרָד. אֶרְבֶּה.
חֲשֹׁךְ. מִכָּת בְּבוֹרוֹת:

מען גיסט אראפ דריי מאל פונעם בעכער

רַבִּי יְהוּדָה הָיָה נוֹתֵן בָּהֶם סִמָּנִים,
דַּע"ךְ, עַד"שׁ, בְּאַח"ב:

מען פולט צוריק אן דעם בעכער

רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי אוֹמֵר, מִנֵּין אַתָּה אוֹמֵר שְׁלֶקוּ
הַמַּצִּיּוֹת בְּמַצִּיּוֹת עֶשֶׂר מִבּוֹת, וְעַל הַיָּם
לָקוּ חַמְשִׁים מִבּוֹת. בְּמַצִּיּוֹת מָה הוּא אוֹמֵר,
וַיֹּאמְרוּ הַחֲרָטָמִים אֶל פֶּרַעַה אֶעֱבֹעַ אֱלֹהִים
הִיא, וְעַל הַיָּם מָה הוּא אוֹמֵר, וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל
אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמַצִּיּוֹת,

וַיִּירָאוּ הָעָם אֶת יְהוָה, וַיֹּאמְינוּ בַּיהוָה וּבַמֶּשֶׁה
עֲבָדוּ. בָּמָה לָקְנוּ בְּאַצְבָּע, עֵשֶׂר מִבּוֹת, אָמַר
מַעֲתָה בַּמִּצְרִים לָקְנוּ עֵשֶׂר מִבּוֹת וְעַל הַיָּם לָקְנוּ
חַמִּשִּׁים מִבּוֹת:

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, מִנֵּין שָׁבַל מִכָּה וּמִכָּה
שֶׁהָבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרִים
בַּמִּצְרִים הִיָּתָה שָׁל אַרְבַּע מִבּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר
יִשְׁלַח בָּם חֲרוֹן אַפּוֹ עֲבָרָה וְזַעַם וְצָרָה מִשְׁלַחַת
מִלֵּאבִי רָעִים. עֲבָרָה - אַחַת, וְזַעַם - שְׁתֵּים,
וְצָרָה - שְׁלֹשׁ, מִשְׁלַחַת מִלֵּאבִי רָעִים - אַרְבַּע.
אָמַר מַעֲתָה בַּמִּצְרִים לָקְנוּ אַרְבָּעִים מִבּוֹת
וְעַל הַיָּם לָקְנוּ מֵאֲתֵים מִבּוֹת:

רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, מִנֵּין שָׁבַל מִכָּה וּמִכָּה
שֶׁהָבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרִים
בַּמִּצְרִים הִיָּתָה שָׁל חֲמִשׁ מִבּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר יִשְׁלַח
בָּם חֲרוֹן אַפּוֹ עֲבָרָה וְזַעַם וְצָרָה מִשְׁלַחַת
מִלֵּאבִי רָעִים. חֲרוֹן אַפּוֹ - אַחַת, עֲבָרָה -

שְׁתֵּי יָמִים, וְזֶעַם - שָׁלֹשׁ, וְצָרָה - אַרְבַּע, מִשְׁלַחַת
מִלֵּאבֵי רָעִים - חֲמִשׁ. אֲמֹר מֵעַתָּה בְּמִצְרַיִם
לָקֹו חֲמִשִּׁים מִבֹּת וְעַל הַיָּם לָקֹו חֲמִשִּׁים
וּמֵאֲתֵיּם מִבֹּת:

כִּמָּה מַעֲלֹת טוֹבוֹת לַמָּקוֹם עָלֵינוּ:
אֱלֹו הוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם
וְלֹא עָשָׂה בָּהֶם שְׁפָטִים,

אֱלֹו עָשָׂה בָּהֶם שְׁפָטִים
וְלֹא עָשָׂה בְּאַלְהֵיהֶם,

אֱלֹו עָשָׂה בְּאַלְהֵיהֶם
וְלֹא הָרַג אֶת כְּבוֹרֵיהֶם,

אור זרוע

כִּמָּה מַעֲלֹת טוֹבוֹת

מֵעַן רַעֲכָנֹט אוֹיִם אֲלֶע גּוֹטֵעַ וְאֶכֶן וְאֵס דָּעַר אֵיבֶעֱרֶשְׁטֶער הָאט אוֹנֹז גַּעטוֹן.
דָּעַר הַיִּלְיָגֶער רַבִּי זֶאגט (לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן קצ"ה) אוֹיפ'ן פֿסוק "בְּצֹר הִרְחַבְתָּ
לִי" אַז אָפִילוּ וְעַן אַ אִיד הָאט צָרוֹת, זַאל עַר גּוֹט קוֹקֵן און זַען אַז דָּעַר
אֵיבֶעֱרֶשְׁטֶער טוט מִיט אִים אוֹיף אַסאַך גּוֹטס. און אָפִילוּ אִין דִּי צָרוֹת, קֵען
מֵעַן אוֹיף טָרעפֿן הִרְחַבְתָּ, אַז דָּעַר אֵיבֶעֱרֶשְׁטֶער הַעלפֿט אַז דִּי צָרוֹת זַענען
נִישֵׁט אַזוי גַּעפֿערליך. וְעַן מֵעַן וְעַט דַּאנקען דַּעם אֵיבֶעֱרֶשְׁטֶן אוֹיף דִּי גּוֹטס,
וְעַט דָּעַר אֵיבֶעֱרֶשְׁטֶער הַעלפֿן אַז עס וְעַט וְעַרן אֵינגאַנצן גוט.

אֱלֹהִים הָרַג אֶת בְּכוֹרֵיהֶם
וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת מְמוֹנָם,
דַּיְנוּ:

אֱלֹהִים נָתַן לָנוּ אֶת מְמוֹנָם
וְלֹא קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם,
דַּיְנוּ:

אֱלֹהִים קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם
וְלֹא הֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בַּחֲרָבָה,
דַּיְנוּ:

אֱלֹהִים הֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בַּחֲרָבָה
וְלֹא שָׁקַע צָרֵינוּ בְּתוֹכוֹ,
דַּיְנוּ:

אֱלֹהִים שָׁקַע צָרֵינוּ בְּתוֹכוֹ
וְלֹא סָפַק צָרָבָנוּ בַּמִּדְבָּר
אֲרָבָעִים שָׁנָה,
דַּיְנוּ:

אֱלֹהִים סָפַק צָרָבָנוּ בַּמִּדְבָּר אֲרָבָעִים שָׁנָה
וְלֹא הֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמָּן,
דַּיְנוּ:

אֱלֹהִים הֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמָּן
וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת,
דַּיְנוּ:

אֱלֹהִים נָתַן לָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת
וְלֹא קָרַבָנוּ לִפְנֵי הָרָם סִינַי,
דַּיְנוּ:

אלו קרבנו לפני ה' סיני
ולא נתן לנו את התורה,
דינו:

אלו נתן לנו את התורה
ולא הבניסנו לארץ ישראל,
דינו:

אלו הבניסנו לארץ ישראל
ולא בנה לנו את בית הבחירה, דינו:

על אחת כמה וכמה טובה כפולה
ומבפלת למקום עלינו,

שהוציאנו ממצרים, ועשה בהם שפטים,
ועשה באלהיהם, והרג את
בכוריהם, ונתן לנו את ממונם, וקרע לנו
את הים, והעבירנו בתוכו בחרבה, ושקע
צרינו בתוכו, וספק צרפנו במדבר ארבעים
שנה, והאכילנו את חמץ, ונתן לנו את
השבת, וקרבנו לפני ה' סיני, ונתן לנו
את התורה, והבניסנו לארץ ישראל, ובנה

לָנוּ אֶת בֵּית הַבְּחִירָה לְכַפֵּר עַל כָּל
עֲוֹנוֹתֵינוּ:

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל הָיָה אוֹמֵר כָּל שָׁלָא אָמַר
שְׁלֵשָׁה דְּבָרִים אֱלֹו בַּפֶּסַח, לֹא יֵצֵא
יְדֵי חוֹבָתוֹ. וְאֱלֹו הֵן:

פֶּסַח. מִצָּה. וּמָרוֹר:

מען קוקט אויפן זרוע

פֶּסַח שְׁהִיֹּ אַבּוֹתֵינוּ אוֹכְלִים בְּזֵמַן שְׁבִית
הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קָיָם, עַל שׁוֹם מָה. עַל שׁוֹם
שְׁפֶסֶח הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל בִּתִּי אַבּוֹתֵינוּ
בְּמִצְרַיִם. שְׁנֵאמַר, וְאִמְרַתֶּם זָבַח פֶּסַח הוּא לִיהוָה
אֲשֶׁר פֶּסַח עַל בִּתִּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם בְּגִגְלוֹ
אֶת מִצְרַיִם וְאֶת בְּתִינוּ הַצִּיל, וַיִּקְדַּר הָעַם וַיִּשְׁתַּחֲווּ:

אור זרוע

פסח

דער אר"י הקדוש זאגט אז דער ווארט "פסח" איז מרמז אויף "פה-סח" -
אז די מויל עפנט זיך אויף און מען הויפט אן רעדן צום אייבערשטן. משה
רבינו האט גענומען די אידן וואס זענען געווען אין מצרים און ער האט זיי
אויסגעלערנט אז מען קען רעדן צום אייבערשטן. און מיר דארפן מיטנעמען
דעם פסח אויף אויף די גאנצע יאר אז מיר זאלן שטענדיג רעדן צום אייבערשטן.

מען הייבט אויף די מצות

**מִצָּה זֹו שְׂאָנוּ אוֹכְלִים, עַל שׁוֹם מָה. עַל שׁוֹם
שֶׁלֹא הִסְפִּיק בְּצֶקֶם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ לְהַחֲמִיץ,
עַד שֶׁנִּגְלָה עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וּגְאֻלָּם. שְׁנֹאמֵר, וַיֹּאפּוּ אֶת הַבֶּצֶק**

אור זרוע

חמץ און מצה

חמץ און מצה זענען מרמז אויף שמחה און עצבות, אמונה און פפירה. מיט דעם וואס מיר עסן די הייליגע מצה, ברענגען מיר אויף זיך אז מיר זאלן האבן א הייליגע און ריינע אמונה, צו גלייבן אז אלעס טוט נאר דער אייבערשטער, און מיט דעם אליין נעמט מען אנוועק פון זיך אלע עצבות און מרה שחורה, און מען ווערט א פרייליכער איד.

דער אר"י הקדוש זאגט אז ווער עס עסט נישט קיין חמץ אום פסח, וועט ער געראטעוועט פון צו טון עבירות די גאנצע יאר. מיר זעען אפער אז אידישע קינדער זענען הונדערט פראצענט אפגעהיטן פון חמץ אום פסח, און פון דעסט וועגן זעט מען לידער אז מען פאלט יא דורך מיט עבירות במשך די יאר? נאר דער פשט איז אז ווער עס פריידט זיך אמת'דיג א גאנץ יאר אז ער האט נישט געגעסן קיין חמץ אום פסח, דער ווערט געראטעוועט פון עבירות די גאנצע יאר.

דעריבער דארף מען אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זיין זיך צו פרייען א גאנץ יאר מיט אלע מצות וואס מען טוט, און ספעציעל אז מיר זענען זוכה צו היטן דעם יום טוב פסח, מיר עסן נישט קיין חמץ ח"ו דעם גאנצן יום טוב פסח, און דאן וועט אונז דער אייבערשטער אפהיטן אז מיר זאלן נישט דורכפאלן מיט עבירות די גאנצע יאר.

אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֲנַת מִצּוֹת בִּי לֹא חֲמִין,
בִּי גִרְשׁוֹ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָבִלּוּ לְהִתְמַהֵּמָה, וְגַם
צֵדָה לֹא עָשׂוּ לָהֶם:

מען ווייזט אויף די מרור

מֶרֶזֶר זֶה שְׂאֵנוּ אוֹכְלִים, עַל שׁוֹם מָה. עַל שׁוֹם
שְׁמָרְנוּ הַמִּצְרִים אֶת חַיֵּי אֲבוֹתֵינוּ
בְּמִצְרַיִם, שְׁנֵאמַר, וַיִּמָּרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבֹדָה
קָשָׁה בַּחֲמֹר וּבִלְבָּנִים וּבְכָל עֲבֹדָה בְּשָׂדֶה, אֶת
כָּל עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר עָבְדוּ בָּהֶם בְּפָרֶךְ:

בְּכָל יוֹר וְדוֹר חֵיב אָדָם לִרְאוֹת אֶת
עֲצָמוֹ בָּאלוֹ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם,

אור זרוע

מרור זה

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות קמ"ח, סימן ל"ה) אז די כוונת מרור איז
א סגולה פאר פרנסה, מוה"קא"ש איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי
זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק א' סימן נ"ח) אז ווען א מענטש רעגט זיך אויף, ער ווערט
אין כעס, פארלירט ער דורך דעם זיין פרנסה.

מיט דעם קען מען דאס פארשטיין, אז ווען א מענטש קען אראפשלינגען
די כוונת ביטערע מרור, דאס הייסט אז אפילו ווען עס גייט אים דורך א
ביטערניש געדענקט ער אז אלעס איז דער אייבערשטער און ער רעגט זיך נישט
אויף, וועט ער האבן פרנסה בריוח.

שְׁנֵאמַר, וְהִגֵּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא
לֵאמֹר בְּעָבוּר זֶה עָשָׂה יְיָ לִי בְּצֵאתִי
מִמִּצְרַיִם.

לֹא אֶת אֲבוֹתֵינוּ בְּלִבְדָּה גָּאֵל הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
אֲלֵא אִף אוֹתָנוּ גָּאֵל עִמָּהֶם, שְׁנֵאמַר, וְאוֹתָנוּ
הוֹצִיא מִשָּׁם לְמַעַן הָבִיא אוֹתָנוּ לְתֵת לָנוּ אֶת
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבוֹתֵינוּ:

אור זרוע

בכל דור ודור

מוֹהֲרָא"ש זָאגט אז מֵעַן דָּאָרף שְׁטענדיג דערמאנען יציאת מצרים, ווייל אזוי
ווי מיר זענען געווען אין מצרים און עס איז אונז געווען דאָרט זייער שווער
און בייטער. ביז משה רבינו איז געקומען און ער האט אונז אויסגעלערנט צו
רעדן צום אייבערשטן, און דורך דעם זענען מיר ארויס פון די שווערע צרות,
מיר זענען ארויס פון מצרים.

די זעלבע איז אויף היינט, ווען א איד האט צרות און ער זעט נישט קיין
וועג ארויס, דאָרף ער גיין צו א צדיק וואס זאל אים אויסלערנען צו רעדן צום
אייבערשטן, און אזוי וועט ער ארויסגיין פון אלע זיינע צרות.

אזוי ווי דער מדרש זאגט (ויקרא רבה י"ג, ד') אז אלע גליות ווערן אנגערופן
"גליות מצרים", אלע שוועריקייטן וואס א מענטש גייט אריבער זענען אזוי
די שוועריקייטן וואס די אידן האבן געהאט אין מצרים אויב וועלן מיר טרעפן
א צדיק וואס קען אונז העלפן און אויסלערנען צו רעדן צום אייבערשטן,
אזוי ווי משה רבינו אין מצרים, וועלן מיר אויף ווערן אויסגעלייזט פון
אונזערע צרות.

מען דעקט צו די מצות און מען הייבט אויף די בעכער

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיִּים לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבַּח
לְפָאָר לְרוֹמֵם לְתִידָר לְבָרֵךְ לְעֵלָּה
וּלְקַלֵּם לְמִי שֶׁעָשָׂה לְאַבֹּתֵינוּ וְלָנוּ אֶת כָּל
הַנְּסִים הָאֵלֶּה, הוֹצִיאָנוּ מֵעֲבָדוֹת לְחֵרוֹת,
מִיָּגוֹן לְשִׁמְחָה, מֵאֲכָל לַיּוֹם טוֹב, וּמֵאֲפֵלָה
לְאוֹר גָּדוֹל, וּמִשְׁעָבוֹד לְגֵאֲלָה, וְנֹאמַר לְפָנֶיךָ
שִׁירָה חֲדָשָׁה, הַלְלוּיָהּ:

מען לייגט אראפ דעם כוס, און מען דעקט אויף די מצות און מען זאגט:

הַלְלוּיָהּ, הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה, הַלְלוּ אֶת שֵׁם יְהוָה:
יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
מִמְזֶרֶח שָׁמֶשׁ עַד מְבֹאֵל, מִהַלֵּל שֵׁם יְהוָה: רֵם עַל
כָּל גּוֹיִם יְהוָה, עַל הַשָּׁמַיִם בְּבוֹדוֹ: מִי בֵּי אֱלֹהֵינוּ,
הַמְּגִבֵּהוּ לַשָּׁבֶת: הַמְּשִׁפִּילִי לְרֹאוֹת, בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ:
מִקִּימֵי מַעֲפָר דָּל, מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים אֶבְיוֹן: לְהוֹשִׁיבֵי

אֹר זְרוּעַ

מִקִּימֵי מַעֲפָר דָּל - לְהוֹשִׁיבֵי עִם נְדִיבִים

מוֹתֵרָא"ש זאגט אז אַ איד דארף אייביג געדענקען ווי אזוי ער האט אויסגעזען
פאר ער איז געקומען צום צדיק, און ווי אזוי דער אייבערשטער האט רחמנות
געהאט אויף אים און אים געברענגט צום צדיק.

עם נדיבים, עם נדיבי עמו: מושיבי עקרת הבית,
אם הבנים שמחה, הללויה:

בצאת ישראל ממצרים, בית יעקב מעם לעז:
היתה יהודה לקדשו, ישראל ממשלותיו:
הים ראה וינם, תירדן יסב לאחור: ההרים רקדו

אור זרוע

א איד אן א צדיק איז נישט קיין מענטש בכלל, ער ליגט טיף אין דער
ערד. דעריבער דאנקען מיר דעם אייבערשטן "מקימי מעפד דל" - ער האט
אונז אויפגעהויבן פון דער ערד, "להושיבי עם נדיבים" - צו זיין נאנט צו א
צדיק וואס דערנענטערט אונז צום אייבערשטן.

זמן חרותנו

דער יום טוב פסח ווערט אויף אנגערופן "זמן חרותנו" - די צייט ווען מיר
זענען געווארן פריי. דאס איז סיי בכללות אז די אידישע קינדער זענען געווארן
פאפרייט פון מצרים, און סיי בפרטיות אז יעדער איד קען ארויס גיין פון זיין
אייגענעם גלות, ער קען ווערן א פרייער מענטש און נישט זיין משועבד צו
קיינעם נאר צום אייבערשטן.

ווען א איד נעמט זיך פאר אינעם יום טוב פסח אז ער וועט מער נישט
טון קיין נארישקייטן, ער וועט נאר גיין שטענדיג צום אייבערשטן, דאן וועט
ער ווערן אויסגעלייזט פון זיין גלות און ער וועט ווערן א פרייער מענטש.

ווי לאנג א מענטש רעדט זיך איין אז ער קען זיך פארלאזן אויף א צווייטן
מענטש, אז אנדערע מענטש קענען אים העלפן, דאן איז ער אויף גרויסע צרות.
ווייל אויף א מענטש קען מען זיך נישט פארלאזן, יעדער טראכט נאר פון זיך
אליין, יעדער מיינט נאר זיין אייגענע טובה.

אפילו אויף די בעסטע חבר קען מען זיך נישט פארלאזן. ווי לאנג עס גייט
אים גוט, וועט ער אפער טראכטן פון דיר. אבער אין די מינוט וואס דו וועסט

בְּאֵילִים, גִּבְעוֹת בְּבִנֵי צֹאן: מֶה לָּךְ הַיּוֹם בִּי תָנוּם,
הִירְדֵן תִּסַּב לְאַחֹזֵר: הַהָרִים תִּרְקְדוּ בְּאֵילִים, גִּבְעוֹת
בְּבִנֵי צֹאן: מִלִּפְנֵי אֲדוֹן חוּלֵי אֶרֶץ, מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב: תִּהְפְּכִי הַצֹּר אֲנִים מָוֶם, תִּלְמִישׁ לְמַעֲיָנוּ מָוֶם:

מען דעקט צו די מצות און מען הויבט אויף דעם בעכער

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
אֲשֶׁר גָּאֲלָנוּ וְגָאֵל אֶת אֲבוֹתֵינוּ
מִמִּצְרַיִם, וְהַגִּיעָנוּ תְּלִילָה תְּהֵא לְאֶכּוֹל בּוֹ
מִצָּה וּמָרוֹר, בֶּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
יְגִיעָנוּ לְמוֹעֲדִים וְלִרְגָלִים אַחֲרִים הַבָּאִים
לְקִרְאָתֵנוּ לְשָׁלוֹם, שְׂמֵחִים בְּבִנְיָן עִירָךְ
וְשִׂשִׁים בַּעֲבוּדָתְךָ, וְנֹאכַל שֵׁם מֶן הַזִּבְחִים
וּמִן הַפִּסְחִים, אֲשֶׁר יִגִּיעַ דָּמָם עַל קִיר

אור זרוע

זיין אויף צרות, וועט יענער שוין לאנג פארגעסן פון דיר, ער וועט זיך זוכן
אנדערע חברים.

וואויל איז דעם מענטש וואס ווייסט אז נאר דער אייבערשטער קען אים
העלפן. ער פארלאזט זיך נאר אויפ'ן אייבערשטן, און ווען ער האט א פראבלעם
פעט ער נאר דעם אייבערשטן, דאן איז ער א פרייער מענטש, און ער וועט
ארויסגיין פון אלע זיינע פראבלעמען גרינגערהייט.

מִזְבִּיחַ לְרִצּוֹן, וְנוֹרָה לְךָ שִׁיר חֲדָשׁ עַל
נְאֻלָּתֵנוּ וְעַל פְּדוּת נַפְשֵׁנוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
נְאֻל יִשְׂרָאֵל:

לְשֵׁם יְחִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִתִּיה
יֵאֱהָדוּנָהּ

וְרַחֲמֵינוּ וְדַחֲלֵנוּ
אֵיהָהִיזָהּ

בְּרַחֲמֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ
יֵאֱהָהִיזָהּ

לִיחְדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה
בִּיחְדָּא שְׁלִים
יְהוָה

בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי מוֹכֵן וּמְזֻמֵּן לְשִׁתּוֹת יוֹן שֶׁל כּוֹס שְׁנֵי מֵאֲרָבַע
כּוֹסוֹת, שֶׁתִּקְנֶנּוּ חֲכָמִים בְּלִיל חֵג הַמִּצּוֹת, בְּרִי לַעֲשׂוֹת נִחְתָּרוֹת לְיוֹצְרֵנוּ,
וְלַעֲשׂוֹת רִצּוֹן בּוֹרְאֵנוּ, לְתַפְּנֵן שְׂרֵשׁ מִצְוָה זוֹ בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן. וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
בוֹרָא פְּרִי הַגָּפֶן:

מען טרינקט אויס דעם צווייטן כוס אנגעלאנטערהייט

רחצה

מען וואָשט זיך די הענט און מען זאגט יא די ברכה על נטילת ידים.

**ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
אשר קדשנו במצותיו וצונו על
נטילת ידים:**

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכנתיה
יאהרונהי

ורחימו ורחילו
איההיוהה

ברחילו ורחימו
יאההיוהה

ליחדא שם י"ה ב"ה
ביחודא שלים
יהוה

בשם כל ישראל, הריני מוכן ומזומן לקיים מצות עשה מן התורה לאכל
מצה בפילה הזה של חג המצות, כדי לעשות נחת רוח ליוצרנו, ולעשות
רצון בוראנו, לתקן שרש מצוה זו במקום עליון. ויהי נעם אדני אלהינו
עלינו, ומעשה ידינו בוננה עלינו, ומעשה ידינו בוננהו:

אור זרוע

רחצה

מוהרא"ש זאגט אז פאר'ן עסן דארף מען זיך וואשן די הענט צו ווייזן אז נישט
מיט אונזערע הענט האבן מיר פרנסה, נאר דער אייבערשטער גיבט אונז אלעס.

מוציא

מען כאפט אן אלע דריי מצות, און מען
מאכט די ברכה המוציא לחם מן הארץ:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
המוציא לחם מן הארץ:

מצה

מען לאזט אויס די אונטערשטע מצה, און
מען מאכט די ברכה על אכילת מצה.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
אשר קדשנו במצותיו וצונו על
אכילת מצה:

מרור

מֵעַן נֶעֱמָט אַ פִּזִּית מְרֹר, און מֵעַן טונקט עִם אֵיין אֵין חרוֹסֶת, און מֵעַן מֵאֲכֹט דִּי בִּרְכָה עַל אֲכִילַת מְרֹר, און מֵעַן עֲסֹט עִם נִישְׁט אָנגעלֵייגט.

לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֶתִיָּה
יֵאָהֳדוּנָהּ

וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ
אִיהֵהוּיָהּ

בְּדְחִילוּ וּרְחִימוּ
יֵאָהֳהוּיָהּ

לְיַחְדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה
בְּיַחְדָּא שְׁלָיִם
יְהוּה

בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הָרִינִי מוֹכֵן וּמִזְמֵן לְקַיָּם מִצְוֹת עֲשֵׂה מִדְּרָבָּנָן לֵאכֹל פִּזִּית מְרֹר בְּעִילָה תְּזַה שֶׁל חֵג הַמִּצְוֹת, בְּדִי לַעֲשׂוֹת נִחְתָּרוּת לְיוֹצְרֵנוּ, וְלַעֲשׂוֹת רִצּוֹן בּוֹרְאֵנוּ, לְתַקֵּן שְׂרֵשׁ מִצְוָה זוֹ בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן. וַיְהִי נַעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ פּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ פּוֹנֵנָהּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל
אֲכִילַת מְרֹר:

פּוּרָךְ

מָעַן נַעֲמֹט צְוִי שְׁטִיקלֶעךָ מַצָּה, און מָעַן לִיגֶט אַינצווישן מָרֹר און מָעַן זאָגט זָכָר
לְמִקְדָּשׁ כְּהִלֵּל, און מָעַן עָסֶט עִם יָא אָנגעלייגט.

זָכָר לְמִקְדָּשׁ כְּהִלֵּל, בֵּן עֲשָׂה הִלֵּל בְּזִמָּן
שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קָיָם, הָיָה בּוּרָךְ
פֶּסַח מַצָּה וּמָרֹר וְאוֹכֵל בֵּיתָהּ, לְקָיָם מַה
שֶׁנֶּאֱמַר עַל מִצּוֹת וּמָרֹרִים יֹאבְלָהוּ:

אור זרוע

זָכָר לְמִקְדָּשׁ כְּהִלֵּל

די גַּמְרָא דַּעֲרֻצִּיילֵט (שְׁבִית ל"א.) אַז הִלֵּל פֿלעגט מִקְרָב זײַן מַעֲנִטֶשֶׁן צום
אײַבערשטן און עַר קײנעם נישט דַּעֲרֻווייטערט. ווי אזוי האט עַר דָּאס גַּעטוּן?
דוּרְךָ דָּעם וואס עַר האט נָאר גַּעקוקט אויף די גוטס פון יַעֲדֵן, אַפִּילוּ אַ מַעֲנִטֶשׁ
וואס איז גַּעווען פול מיט שְׁלֶעכְטִס, האט עַר נָאר אויפֿגעזוכט און גַּעקוקט
אויף די גוטע חֲלָקִים פון יַעֲנֶעם.

דאס איז פֿשט אַז הִלֵּל פֿלעגט עָסֶן מַצָּה און מָרֹר אַינאַיינעם. אַפִּילוּ אַ
מַעֲנִטֶשׁ וואס איז פול מיט בִּיטֶערע מָרֹר, אַ בִּיטֶערער שְׁלֶעכְטער מַעֲנִטֶשׁ,
האט עַר נאכאַלץ אויפֿגעזוכט די מַצָּה וואס עַר האט אין זיך, די גוטע
זאכן וואס יַעֲנֶער האט, און מיט דָּעם האט עַר יַעֲנֶעם מִקְרָב גַּעווען צום
אײַבערשטן.

שִׁלְחַן עוֹרֵךְ

מֵעַן גְּרִיט צוֹם טִישׁ, און מ'עֲסֵט און מ'טְרוֹנְקֵט לְכָבוֹד יוֹם טוֹב.

לְשֵׁם יַחֲוֹד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנָתִיה
יֵאֱהָדוֹנָהּ

וְרַחֲמֵינוּ וְדַחֲלֵנוּ
אֵיהֶהיִזְהָה

בְּרַחֲמֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ
יֵאֱהֶהיִזְהָה

לְיִחְדָּא נֶשֶׁם י"ה בּו"ה
בְּיַחְוֹדָא שְׁלָמִים
יֵהוּהָ

בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, תְּרִינִי מוֹכֵן וּמְזֻמֵּן לְקַיִם מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל סְעֻדַת יוֹם
טוֹב, שְׁנֵאֱמַר: "וּבַיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא קִדְשׁ יִהְיֶה לָכֶם", בְּדִי לַעֲשׂוֹת
נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ לְתַקֵּן שְׂרֵשׁ מִצְוָה זוֹ בְּמָקוֹם
עָלְיוֹן. וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ.

צפון

מען נעמט ארויס דעם באהאלטענעם אפיקומן, און מ'עסט א פזית פאר חצות.

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכנתיה
יאהרונהי

ברחמיו ורחילו
איהחיוהה

ברחילו ורחימו
יאהחיוהה

ליחדא שם י"ה ברו"ה
ביחודא שלים
יהוה

בשם כל ישראל, תריני מוכן ומזמן לקיים מצות אכילת אפיקומן, שהיא
זכר לקרבן פסח, הנאכל על השבע, באשר תקנו לנו חכמינו הקדושים,
בדי לעשות נחת רוח ליוצרנו, ולעשות רצון בוראנו, לתקן שרש מצוה
זו במקום עליון, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידינו בוננה עלינו
ומעשה ידינו בוננהו.

ברך

מען גיסט אן דעם דריטן פוס, און מ'פענטשט.

שיר המעלות בשוב יהוה את שיבת ציון היינו כחלמים. אז ימלא
שחוק פינו ולשוננו רנה. אז יאמרו בגוים הגדיל יהוה לעשות
עם אלה. הגדיל יהוה לעשות עמנו, היינו שומחים. שובה יהוה את
שביתנו באפיקים בנגב. הזרעים ברמעה ברנה יקצרו. הלוח ילך
ובכה נשא משך הזרע, בא יבא ברנה, נשא אלמתינו:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכנתיה

יאהרונהי

ורחימו ורחילו
איהחיוהה

ברחילו ורחימו
יאהחיוהה

ליחרא שם י"ה ב"ה

ביחורא שלים

יהוה

בשם כל ישראל, הריני מוכן ומזמן לקיים מצות נטילת מים אחרונים, פאשר תקנו לנו חכמינו הקדושים, והריני מוכן ומזמן לקיים מצות עשה מן התורה של ברכת המזון, שנאמר: "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך", כדי לעשות נחת רוח ליוצרינו ולעשות רצון בוראנו לתקן שרש מצוה זו במקום עליון. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידינו בוננה עלינו ומעשה ידינו בוננהו:

מען גיסט אן דעם דריטן כוס

ברוך הוא וברוך שמו:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, הוין את העולם בלוי בטובו, ברחן בחדר וברחמים. הוא נותן לחם לכל בשר, ביי לעולם חסדו. ובטובו הגדול תמיד לא

אור זרוע

ברכת המזון

מוהרא"ש זאגט אז מען דארף זיין זייער געווארנט צו פּענטשן ברכת המזון וואס איז א מצות עשה דאורייתא. און ווער עס וועט פּענטשן ווארט ביי ווארט אין א סידור וועט האבן פרנסה בשפע מיט אסאך געלט.

חֶסֶד לָנוּ, וְאֵל יַחֲסֵד לָנוּ מִזֶּזֶן לְעוֹלָם וָעֶד,
בַּעֲבוּר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל, כִּי הוּא אֵל זֶן וּמַפְרִינִם
לְכָל, וּמַטִּיב לְכָל, וּמַכִּין מִזֶּזֶן לְכָל בְּרִיּוֹתָיו
אֲשֶׁר בָּרָא. כְּאֶמּוֹר, פּוֹתֵחַ אֶת יָדָךְ וּמַשְׁבִּיעַ
לְכָל חַי רָצוֹן. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַזֶּן בְּרַחֲמָיו
אֶת הַכֹּל:

נִזְדָּה לָךְ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, עַל שֶׁנִּחַלְתָּ לְאַבִּוְתֵינוּ אֶרֶץ
חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה, וְעַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבָדִים, וְעַל בְּרִיתְךָ
שֶׁחֲתַמְתָּ בְּבִשְׂרֵנוּ, וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמַדְתָּנוּ, וְעַל חֲסִידְךָ
שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ, וְעַל חַיִּים חֵן וְחֶסֶד שֶׁחֻנַּנְתָּנוּ, וְעַל אֲכִילַת
מִזֶּזֶן שֶׁאַתָּה זֶן וּמַפְרִינִם אוֹתָנוּ תָּמִיד בְּכָל יוֹם וּבְכָל
עֵת וּבְכָל שָׁעָה:

וְעַל הַכֹּל, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֲנִיחָנוּ מוֹדִים לָךְ
וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ, יִתְבָּרַךְ שְׁמְךָ בְּפִי
כָּל חַי, תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. בְּכַתוּב, וְאֵבִלְתָּ
וְשִׁבַּעְתָּ וּבִרְכַּתְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ
הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
עַל הָאָרֶץ וְעַל הַמִּזֶּזֶן:

רַחֵם נָא, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, עַל יִשְׂרָאֵל עַמּוֹךְ, וְעַל
 יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ, וְעַל
 מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֲךָ, וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ,
 שֶׁנִּקְרָא שֵׁםְךָ עָלָיו. אֱלֹהֵינוּ, אָבִינוּ, רַעֲנוּ, זִוְנֵנוּ,
 פְּרַנְסֵנוּ, וְכַלְכְּלֵנוּ וְחַרְוִיחֵנוּ, וְהַרְנוּח לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 מִהֲרָה מְכֹל צָרוֹתֵינוּ. וְנָא אֵל תַּצְרִיכֵנוּ, יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ, לֹא לִידֵי מִתְּנַת בָּשָׂר וָדָם, וְלֹא לִידֵי
 הַלְוָאָתָם, כִּי אִם לְיָדְךָ הַמְּלָאָה, הַפְּתוּחָה, הַקָּדוֹשָׁה
 וְהַרְחֲבָה, שֶׁלֹּא יִבּוֹשׁ וְלֹא נִכָּלֵם לְעוֹלָם וָעֶד:

אום שבת זאגט מען דא "רצה":

רַצָּה וְחַלִּיצֵנוּ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי,
 הַשִּׁשִּׁת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ הַזֶּה, כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ הוּא
 לְפָנֶיךָ, לְשִׁבְת בּוֹ וּלְנוּחַ בּוֹ בְּאַהֲבָה בְּמִצְוֹת רָצוֹנָךְ. וּבְרָצוֹנְךָ
 חֲנִיט לָנוּ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, שֶׁלֹּא תִהְיֶה צָרָה וְיָגוֹן וְאַנְחָה בְּיוֹם
 מְנוּחָתֵנוּ, וְהִרְאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּנִחְמַת צִיּוֹן עִירָךְ, וּבִבְנֵי יְרוּשָׁלַיִם
 עִיר קֹדֶשְׁךָ, כִּי אֵתָּה הוּא בָּעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבָעַל הַנִּחְמוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיִבֹּא וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה
 וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע, וְיַפְקֵד וְיִזְכֹּר וְיִזְכְּרֵנוּ
 וּפְקֻדוֹנֵנוּ, וְיִזְכְּרוּ אֲבוֹתֵינוּ, וְיִזְכְּרוּ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד
 עֲבָדְךָ, וְיִזְכְּרוּ יְרוּשָׁלַיִם עִיר קֹדֶשְׁךָ, וְיִזְכְּרוּ כָּל
 עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ, לְפִלִּיטָה, לְטוֹבָה, לְחַן

וּלְחַסֵּד וּלְרַחֲמִים, לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, בְּיוֹם חַג
הַמִּצּוֹת הַזֶּה. וְבָרְנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה, וּפָקַדְנוּ
בּוֹ לְבִרְכָּה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים. וּבְדָבָר
יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חַסִּדִּים וְחַנּוּנִים, וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ,
כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה:

וּבִנְיַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה
בִּיָּמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה בּוֹנֵה
בְּרַחֲמָיו יְרוּשָׁלַיִם. אָמֵן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל אֲבִינוּ,
מְלַכֵּנוּ, אֲדִירֵנוּ, בּוֹרְאֵנוּ, גּוֹאֲלֵנוּ, יוֹצֵרֵנוּ,
קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמֶּלֶךְ
הַטוֹב וְהַמְּטִיב לְכָל, שֶׁבְּכָל יוֹם וַיּוֹם הוּא הַיָּטִיב,
הוּא הַיָּטִיב, הוּא יֵיטִיב לָנוּ, הוּא גִמְּלָנוּ, הוּא
גּוֹמְלָנוּ, הוּא יְגַמְלָנוּ לָעֵד, לְחַן וּלְחַסֵּד וּלְרַחֲמִים
וּלְרִנָּה הַצֵּלָה וְהַצִּלָּה, בְּרַכָּה וַיְשׁוּעָה, נְחֻמָּה, פְּרִנָּסָה
וּבְלִבְלָה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים טוֹבִים וְשָׁלוֹם וְכָל טוֹב,
וּמְכַל טוֹב לְעוֹלָם אֵל יַחֲסִרֵנוּ:

תְּרַחֲמֵנוּ, הוּא יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. תְּרַחֲמֵנוּ,
הוּא יִתְבָּרֵךְ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. תְּרַחֲמֵנוּ,

הוא ישתבח לדור דורים, ויתפאר בנו לעד ולנצח
נצחים, ויתחדר בנו לעד ולעולמי עולמים. הרחמן,
הוא יפרנסנו בכבוד. הרחמן, הוא ישבר עלנו
מעל צוארנו, והוא יוליכנו קוממיות לארצנו.
הרחמן, הוא ישלח לנו ברכה מרבה בבית הזה,
ועל שלחן זה שאכלנו עליו. הרחמן, הוא ישלח
לנו את אליהו הנביא זכור לטוב, ויבשר לנו
בשורות טובות, ישועות ונחמות:

הרחמן, הוא יברך (א טאטע ביי זיך אינדערהיים זאגט: אותי ואת
אשתי ואת זרעי ואת כל אשר לי), את
(אבי מורי) בעל הבית הזה, ואת (אמי מורתני)
בעלת הבית הזה, אותם ואת ביתם ואת זרעם ואת
כל אשר להם, אותנו ואת כל אשר לנו, כמו
שנתברכו אבותינו אברהם יצחק ויעקב, בכל מכל
כל, בן יברך אותנו כלנו יחד, בברכה שלמה, ונאמר
אמן:

ממרום ילמדו עליהם ועלינו זכות, שתהא
למשמרת שלום, ונשא ברכה
מאת יתזה וצדקה מאלהי ישענו, ונמצא חן
ושכל טוב בעיני אלהים ואדם:

אום שבת זאגט מען: הַרְחֵמֵן, הוּא יִנְחִילֵנוּ לַיּוֹם שְׁכָלוּ שַׁבָּת וּמְנוּחָה
לַחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

הַרְחֵמֵן, הוּא יִנְחִילֵנוּ לַיּוֹם שְׁכָלוּ טוֹב,
לַיּוֹם שְׁכָלוּ אָרוֹךְ, לַיּוֹם שְׁצַדִּיקִים
יֵושְׁבִים וְעִטְרוֹתֵיהֶם בְּרָאשֵׁיהֶם, וְנִהְיֶין מִזִּי
הַשְּׁבִינָה, וַיְהִי חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם:

הַרְחֵמֵן, הוּא יִזְכֵּנוּ לִימֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבֹּא, מִגְדוֹל יְשׁוּעוֹת מִלְכּוֹ, וְעֲשֵׂה חֶסֶד
לְמַשִּׁיחוֹ, לְדוֹד וּלְזֶרְעוֹ עַד עוֹלָם. עֲשֵׂה שְׁלוֹם
בְּמִרוֹמָיו, הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם, עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
וְאָמְרוּ אָמֵן:

יִרְאוּ אֶת יְהוָה קִדְשׁוֹ, כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאָיו.
בְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעֲבּוּ, וּדְרָשׁי יְהוָה לֹא יַחְסְרוּ
כָּל טוֹב. תוֹדוֹ לִיהוָה כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶד.
פִּוֹתָהּ אֶת יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן. בְּרוּךְ הַגִּבּוֹר
אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה וְהָיָה יְהוָה מִבְּטָחוֹ. נַעַר חַיִּיתִי
גַּם זָקַנְתִּי וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נִעְזֵב, וְזֶרְעוֹ מִבְּקֶשׁ
לָחֶם. יְהוָה עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ
בְּשְׁלוֹם:

מען טרינקט אויס דעם דריטן כוס אנגעלאנטערהייט

לְשֵׁם יְחִיד קִדְשָׁא בְּרִיד הוּא וְשִׁכְנִיתָהּ
יֵאֱהָרֹנָהּ

וְרַחֲמֵי וְדַחֲלֵי
אֵיתֵהוּיָהּ

בְּרַחֲמֵי וְרַחֲמֵי
יֵאֱהָרֵי

לִיְחִידָא שֵׁם י"ה בּו"ה
בְּיַחְוֵדָא שְׁלִים
יְהוָה

בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל הִרִינִי מוֹכֵן וּמְזֻמֵּן לְשִׁתּוֹת יִינ שֶׁל כּוֹס שְׁלִישֵׁי מֵאֲרָבַע
כּוֹסוֹת, שִׁתְקֵנוּ חֲכָמִים בְּלִיל חֹג הַמִּצּוֹת, בְּרִי לַעֲשׂוֹת נֶחֱת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ, לְתַקֵּן שְׂרָשׁ מִצְוָה זוֹ בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן. וְיֵהִי נֶעֱם אֲדָנִי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
בוֹרֵא פְּרִי הַגֶּפֶן:

מען גיסט אן די כוס של אליהו, און מען עפנט אויף די טיר

שֶׁפֶךְ חֲמַתְךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּךָ,
וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא
קָרְאוּ. כִּי אָכַל אֶת יַעֲקֹב, וְאֶת גְּוִהוֹ
הִשְׁמִי. שֶׁפֶךְ עָלֵיהֶם זַעַמְךָ וַחֲרוֹן אַפֶּךָ
יִשְׁיגֵם. תִּרְדֵּף בְּאֵף וְתִשְׁמִידֵם מִתַּחַת
שָׁמַיִם יְהוָה:

הלל

מען גיסט אן דעם פערטן כוס, און מען זאגט הלל.

לא לנו, יהוה, לא לנו, כי לשמך הן כבוד על
 חסדך על אמתך: למה יאמרו הגוים, איך נא
 אלהיהם: ואלהינו בשמים, כל אשר חפץ עשה:
 עצביהם כסף וזהב, מעשה ידי אדם: פה להם ולא
 ידברו, עינים להם ולא יראו: אזנים להם ולא
 ישמעו, אף להם ולא יריחו: ידיהם ולא ימישון,
 רגליהם ולא יחלכו, לא יחזו בגרונם: כמוהם יהיו
 עשיהם, כל אשר בוטח בהם: ישראל בטח ביהוה,
 עזרם ומגנם הוא: בית אחרן בטחו ביהוה, עזרם
 ומגנם הוא: יראי יהוה בטחו ביי, עזרם ומגנם הוא:
 יהוה זכרנו יברך, יברך את בית ישראל,
 יברך את בית אהרן: יברך יראי
 יהוה, הקטנים עם הגדלים: יסף יהוה
 עליכם, עליכם ועל בניכם: ברוכים אתם

לִיהוָה, עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם
לִיהוָה, וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי אָדָם: לֹא הַמֵּתִים
יִהְיֶה לָּהֶם יְהוָה, וְלֹא כָּל יְרֵדֵי חַיִּים: וְאִנְחָנוּ
נִבְרָךְ יְהוָה, מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

אֶהְבֶּתִּי, כִּי יִשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹלִי תַחֲנוּנָי: כִּי
הָטָה אָזְנוֹ לִי, וּבִימֵי אֶקְרָא: אֶפְפוּנִי
חֲבִלֵי מָוֶת וּמִצָּרֵי שָׁאוֹל מִצָּאוּנִי, צָרָה וַיִּגְוֶן אֶמְצָא:
וּבְשֵׁם יְהוָה אֶקְרָא, אֲנִי יְהוָה מַלְטָה נַפְשִׁי: חַנוּן
יְהוָה וְצַדִּיק, וְאַלְהֵינוּ מְרַחֵם: שֹׁמֵר פְּתָאִים יְהוָה,
דָּלֹתִי וְלִי יְחֻשִׁיעַ: שׁוּבִי נַפְשִׁי לְמִנוּחַיִכִּי, כִּי יְהוָה
נִמַּל עָלַיִכִּי: כִּי חֲלָצָה נַפְשִׁי מִמָּוֶת, אֶת עֵינַי מִן
דְּמָעָה, אֶת רַגְלִי מִדָּחִי: אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה בְּאַרְצוֹת
חַיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר, אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד: אֲנִי
אֶמְרָתִי בַחֲפוּזִי, כָּל הָאָדָם כֹּזֵב:

אֹר זְרוּעַ

הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר

דָּעַר רַבִּי זֶאָגֶט (ליקוּטֵי מוֹהֲרָן חֶלֶק ב' סִימָן מ"ד) אַז ווען אַ איד וויל זוכה זײַן
צו "אַמוּנָה", צו גלייבן אַמֶת־דיג אײַנעם אײַבערשטן, זאל ער שטענדיג רעדן
פונעם אײַבערשטן, ער זאל רעדן צום אײַבערשטן, און דאס אליין וועט אים
ברענגען צו האבן אַמוּנָה.

און אויב קען ער נישט רעדן צום אײַבערשטן זאל ער פֿעטן דעם אײַבערשטן
אַז ער זאל קענען רעדן, און אזוי וועט ער ווערן אן ערליכער איד.

מָה אָשִׁיב לַיהוָה, כָּל תַּגְמוּלוֹתַי עָלַי:
בּוֹם יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא, וּבִשְׁם יְהוָה
אֶקְרָא: גִּדְרֵי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם, נִגְדָה נָא לְכָל
עַמּוֹ: יָקָר בְּעֵינַי יְהוָה הַמּוֹתֶתָה לַחֲסִידָיו:
אֲנִי, יְהוָה, כִּי אֲנִי עַבְדְּךָ, אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן
אֲמָתְךָ, פִּתְחֶתָ לְמוֹסְרֵי: לְךָ אֲזַכֵּחַ וְכֹחַ
תּוֹדָה, וּבִשְׁם יְהוָה אֶקְרָא: גִּדְרֵי לַיהוָה
אֲשַׁלֵּם, נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ: בְּחֻצְרוֹת בֵּית
יְהוָה, בְּתוֹכִי יְרוּשָׁלַיִם, הִלְלוּהָ:

הִלְלוּ אֶת יְהוָה כָּל גּוֹיִם, שִׁבְחוּהוּ כָּל הָאֲמִים: כִּי
גָבַר עָלֵינוּ חֲסִדּוֹ, וְאַמֶּת יְהוָה לְעוֹלָם, הִלְלוּהָ:

הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:
יֹאמַר נָא יִשְׂרָאֵל, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:
יֹאמְרוּ נָא בֵּית אַהֲרֹן, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:
יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְהוָה, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

אור זרוע

דאס זאגט דער פסוק, האַמְנָתִי - ווי אזוי קען איך זוכה זיין צו האבן אַמוּנָה,
כִּי אֲדַבֵּר - ווען איך וועל רעדן אסאך פון אַמוּנָה.

מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה, עָנְנִי בַּמֶּרְחָב יְהוָה: יְהוָה לִי
 לֹא אִירָא, מִה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְהוָה לִי בְּעֶזְרִי,
 וְאֲנִי אֶרְאֶה בְּשִׁנְאֵי: טוֹב לַחֲסוֹת בִּיהוָה, מִבְּמַטְחַ
 בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בִּיהוָה, מִבְּמַטְחַ בְּגַדִּיבִים: כָּל
 גּוֹיִם סָבְבוּנִי, בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילָם: סָבְבוּנִי גַם
 סָבְבוּנִי, בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילָם: סָבְבוּנִי בְּדַבָּרִים,
 דַּעְבוּ בָּאֵשׁ קוֹצִים, בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילָם: דַּחַח
 דַּחִיתָנִי לַנֶּפֶל, וַיִּי עֶזְרָנִי: עֲזֵי וְזִמְרַת יְהוָה, וַיְהִי לִי
 לִישׁוּעָה: קוֹל רְנָה וַיִּשְׁוּעָה בְּאֶהְלִי צַדִּיקִים, יָמִין
 יְהוָה עָשָׂה חֵיל: יָמִין יְהוָה רוֹמְמָה, יָמִין יְהוָה עָשָׂה
 חֵיל: לֹא אֲמוֹת כִּי אַחֲיָה, וְאֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה: יִסֹּר
 יִסְרֵנִי יְהוָה, וְלִמּוֹת לֹא נִתְּנֵנִי: פִּתְחוּ לִי שַׁעְרֵי צֶדֶק,
 אָבֹא בָם אוֹדֶה יְהוָה: זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה, צַדִּיקִים יָבֹאוּ
 בוֹ: אוֹדֶה כִּי עֲנִיתָנִי, וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה: אוֹדֶה כִּי

אֹדֶר זְרוּעַ

מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה

די גמרא זאגט (מנחות נ"ג:) אז אזוי ווי מען קען נישט ארויס געמען די אויל פון איילבירטן נאר אויב מען צוקוועטשט זיי, די זעלבע קומען נישט די אידן צום אייבערשטן נאר ווען מען צוקוועטשט זיי, זיי האבן צרות. דאס זאגט דער פסוק, "מִן הַמִּצַּר" - ווען א איד איז צוקוועטשט, ער האט צרות, איז די עצה "קָרָאתִי יְהוָה" - ער זאל רעדן צום אייבערשטן.

עֲנִיתָנִי, וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה: אָבֵן מֵאִסּוֹ הַבּוֹנִים, הִיתָה
לְרֹאשׁ פֶּנֶה: אָבֵן מֵאִסּוֹ הַבּוֹנִים, הִיתָה לְרֹאשׁ פֶּנֶה:
מֵאֵת יְהוָה הִיתָה זֹאת, הִיא נִפְלְאָת בְּעֵינֵינוּ: מֵאֵת
יְהוָה הִיתָה זֹאת, הִיא נִפְלְאָת בְּעֵינֵינוּ: זֶה הַיּוֹם
עָשָׂה יְהוָה, נִגִּילָה וְנִשְׂמְחָה בּוֹ: זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה,
נִגִּילָה וְנִשְׂמְחָה בּוֹ:

אָנָּה יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָּא:

אָנָּה יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָּא:

אָנָּה יְהוָה הַצְּלִיחָה נָּא:

אָנָּה יְהוָה הַצְּלִיחָה נָּא:

אור זרוע

אָבֵן מֵעִסּוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פֶּנֶה

אָבֵן מֵעִסּוֹ הַבּוֹנִים - יַעֲדֶר הָאֵט גְּעֻזָּאגֶט אויף מִיר אַז אֵיךְ בֵּין אַ שְׂטִיין
וואס איז צו גאַרנישט ווערט. הִיתָה לְרֹאשׁ פֶּנֶה - דִּי צִדִּיקִים הָאָבֵן מִיר אָפֶּער
אויסגְעלֶערנט צו רַעדֵן צום אֵיבֶערשטן און נאך גוטע עֲצוֹת, וואס מיט דעם
וועל אֵיךְ צוקומען צו דִּי גֶרעסֶטע מִדְּרִיגוֹת.

זֶה "הַיּוֹם" עָשָׂה ה'

אַ אִיד דאָרף גַּעדֶענקֵן "זֶה הַיּוֹם" אֵיךְ הָאָב נָּאר דֶּעם הַיִּנְטִיגֵן טָאָג, נִשְׁט
טראַכטן וואס מֶען הָאט גֶעטוֹן נֶעכטן, און נִשְׁט טראַכטן וואס עס גִיט זײַן
מאָרגן, נָּאר טראַכטן וואס מֶען קען "הַיִּנְט" אַרײַנכאַפֵּן אַ גוטע זאַך.

בָּרוּךְ הָבָא בְּשֵׁם יְהוָה, בִּרְכֻנוֹכֶם מִבֵּית יְהוָה:
 בָּרוּךְ הָבָא בְּשֵׁם יְהוָה, בִּרְכֻנוֹכֶם מִבֵּית
 יְהוָה: אֵל יְהוָה וַיָּאֵר לָנוּ, אֶסְרוּ חַג בַּעֲבוּתֵינוּ עַד
 קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: אֵל יְהוָה וַיָּאֵר לָנוּ, אֶסְרוּ חַג
 בַּעֲבוּתֵינוּ עַד קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: אֵלֵינוּ אַתָּה וְאוֹדְךָ,
 אֱלֹהֵי אֲרוֹמָמְךָ: אֵלֵינוּ אַתָּה וְאוֹדְךָ, אֱלֹהֵי אֲרוֹמָמְךָ:
 הוֹדוּ לַיהוָה בִּי טוֹב, בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: הוֹדוּ לַיהוָה
 בִּי טוֹב, בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

הלל הגדול

הוֹדוּ לַיהוָה בִּי טוֹב	בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים	בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
הוֹדוּ לְאֲדֹנֵי הָאָדָמָה	בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
לַעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת לְבָדוֹ	בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
לַעֲשֵׂה הַשָּׁמַיִם בְּתִבְיוֹנָה	בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם	בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
לַעֲשֵׂה אוֹרִים גְּדוֹלִים	בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
אֵת הַשָּׁמֶשׁ לְמַמְשָׁלַת בְּיוֹם	בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
אֵת הַיָּרֵחַ וְכּוֹכָבִים לְמַמְשָׁלוֹת בְּלֵילָה	בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
לְמַכָּה מִצָּרִים בְּכַבּוּרֵיהֶם	בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מֵחַוּכֶם	בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	בְּיָד חֲזָקָה וּבְזֹרֶעַ נְמוּנָה
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	לְגִזֹּר יָם סוּף לְגִזְרִים
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	וְהַעֲבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכּוֹ
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	וְנִעַר פְּרַעַה וְחִילוֹ בְּיָם סוּף
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	לְמוֹלִיד עַמּוֹ בְּמִדְבָּר
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	לְמַכָּה מְלָכִים גְּדֹלִים
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	וַיַּחַרֵּג מְלָכִים אֲדִירִים
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	וּלְעֹז מֶלֶךְ הַבְּשָׁן
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	וְנָתַן אֶרֶצָם לְנַחֲלָה
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	שֶׁבִשְׁפָּלָנוּ זָכַר לָנוּ
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	וַיַּפְרֶקֵנוּ מִצָּרֵינוּ
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	נָתַן לָחֶם לְכָל בָּשָׂר
בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:	הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמַיִם

נִשְׁמַת כָּל חַי תִּבְרַךְ אֶת שִׁמְךָ יְיָ הַיּוֹם אֱלֹהֵינוּ,
 וְרוּחַ כָּל בָּשָׂר תִּפְאֹר וְתִרְוַמֶם וְכִרְךָ
 מְלָכֵנוּ תָמִיד. מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֶתָּה
 אֵל, וּמִבְלָעֲדִיד אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ,

פִּוֹדָה וּמִצִּיל וּמִפְרָנִים וְעֹזֶנָּה וּמִרְחֵם בְּכָל עֵת
צָרָה וְצוּקָה, אֵין לָנוּ מֶלֶךְ עֹזֵר וְסוֹמֵךְ
אֵלָּא אַתָּה. אֱלֹהֵי הָרָאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים,
אֱלֹהֵי כָּל בְּרִיּוֹת, אֲדוֹן כָּל תּוֹלְדוֹת, הַמְהַלֵּל
בְּכָל (בְּרַב) הַתְּשַׁבְּחוֹת, הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ
בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים. וַיַּי עַר, הֵנָּה לֹא
יָנוּם וְלֹא יִישָׁן. הַמְעֹזֵר יְשָׁנִים, וְהַמְקִיץ
נִרְדָּמִים, (מְחַיֶּה מֵתִים וְרוֹפֵא חוֹלִים פּוֹקֵחַ
עֹזְרִים וְזוֹקֵף בְּפוֹפִים) וְהַמְשִׁיחַ אֱלֹמִים,
וְהַמְתִּיר אֲסוּרִים, וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים, וְהַזּוֹקֵף
בְּפוֹפִים, וְהַמְפַּעֵנֵחַ נַעֲלָמִים, וְלֶךְ לְבַדֶּךְ
אֲנַחְנוּ מוֹדִים. וְאֵלֹהֵינוּ פִּינוּ מְלֵא שִׁירָה בָּיִם,
וְלִשְׁוֹנֵנוּ רִנָּה בְּהֶמּוֹן גִּלְיוֹ, וְשִׁפְתוֹתֵינוּ שֹׁבַח
בְּמִרְחָבֵי רָקִיעַ, וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת בְּשִׁמְשׁ
וּבִיָּרַח, וַיְדִינוּ פְּרוֹשׁוֹת בְּנִשְׁרֵי שָׁמַיִם, וְרַגְלֵינוּ
קָלוֹת בְּאַיְלוֹת, אֵין אֲנַחְנוּ מִסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת
לָךְ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, וְלִבְרַךְ
אֶת שְׁמֶךְ מְלִכֵּנוּ, עַל אַחַת מֵאַלְפֵי אֲלָף

אֶלֶּפִי אֱלֹפִים וְרַבִּי רַבָּבוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת,
נַסִּים וְנִפְלְאוֹת שְׁעֵשִׂית עִם אֲבוֹתֵינוּ וְעַמָּנוּ.
מִלִּפְנֵים מִמְצָרִים גְּאֻלָּתָנוּ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ,
וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ, בְּרָעַב וְנָתַתָּנוּ, וּבְשָׁבַע
כָּל־כֹּלֶתָנוּ, מִחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ, וּמִדָּבָר מִלִּטְתָּנוּ,
וּמִחֲלָיִים רָעִים וְרָבִים וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ. עַד
הֵנָּה עֲזָרוֹנוּ רַחֲמֶיךָ, וְלֹא עֲזָבוֹנוּ חַסְדֶּיךָ, יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ, וְאֵל תַּטְשֵׁנוּ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, לְנֹצֵחַ. עַל
כֵּן אֲבָרִים שֶׁפִּלְגֶתָ בָּנוּ, וְרוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁנִּפְתַּחַתָּ
בְּאַפֵּנוּ, וְלִשׁוֹן אֲשֶׁר שָׁמַתָּ בְּפִינוּ, הֵן הֵם יוֹדוּ
וַיִּבְרְכוּ וַיִּשְׁבַּחוּ וַיִּפָּאֲרוּ וַיִּשְׁוֹרְרוּ וַיְרוּמְמוּ
וַיַּעֲרִיצוּ וַיִּקְדִּישׁוּ וַיִּמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מִלִּבָּנוּ
תָּמִיד. כִּי כָל פֶּה לְךָ יוֹדֶה, וְכָל לִשׁוֹן לְךָ
תִּשָּׁבַע, וְכָל עֵין לְךָ תִּצְפֶּה, וְכָל בֶּרֶךְ לְךָ
תִּבְרַע, וְכָל קוֹמָה לִפְנֶיךָ תִּשְׁתַּחֲוֶה, וְכָל
הַלְבָבוֹת יִירָאוּךָ, וְכָל קָרֵב וְכָל־לֵיזֶת יִזְמְרוּ
לְשִׁמְךָ, בְּדָבָר שְׂכֵתוֹב, כָּל עֲצַמְתִּי תֹאמַרְנָה
יְהוָה מִי כָמוֹךָ, מִצִּיל עָנִי מִחֲזֹק מִסָּנֶה, וְעָנִי

וְאֶבְיוֹן מִגְזָלוֹ. שְׁנֵעַת עֲנִיִּים אֶתָּה תִשְׁמַע,
צַעֲקַת תִּדְּל תִּקְשִׁיב וְתוֹשִׁיעַ. מִי יִדְמָה לָךְ,
וּמִי יִשְׁנֶה לָךְ, וּמִי יַעֲרֹךְ לָךְ, הָאֵל הַגָּדוֹל,
הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא, אֵל עֲלִיוֹן קוֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ.
נִהְלָלְךָ וְנִשְׁבַּחְךָ וְנִפְאָרְךָ, וְנִבְרַךְ אֶת שֵׁם
קְדוֹשְׁךָ, בָּאֲמוֹר, לְדוֹד, בְּרַבִּי נִפְשִׁי אֶת יְהוָה,
וְכָל קָרְבִּי אֶת שֵׁם קְדוֹשׁ:

הָאֵל בְּתַעֲצוּמוֹת עֶזְךָ, הַגָּדוֹל בְּכְבוֹד שְׁמֶךָ,
הַגָּבוֹר לְנִצָּחַ, וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוּתֶיךָ.
הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשְׂא:

שׁוֹכֵן עַד, מְרוֹם וְקְדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכַתּוּב
רָנְנוּ צְדִיקִים בַּיהוָה, לְיִשְׂרָאֵל נִאֲוָה
תַּהֲלָה.

בְּכִי יִשְׂרָאֵל תִּתְרַוָּם,
וּבְשִׁפְתֵי צְדִיקִים תִּתְבָּרֶךְ,
וּבְלִשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדֵּשׁ,
וּבִקְרֹב קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל:

וּבְמִקְהֵלוֹת רַבּוֹת עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּרָנָה
 יִתְפָּאֵר שְׁמְךָ מִלְּבָנוּ, בְּכָל דּוֹר
 וְדוֹר. שְׁכֵן חוֹבֵת כָּל חַיִּצּוּרִים, לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבַּח לְפָאֵר
 לְרוֹמֵם לְהַדָּר (וּלְנַצַּח) לְבָרֵךְ לַעֲלֹה וּלְקַלֵּם, עַל
 כָּל דְּבָרֵי שִׁירֹת וְתַשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן יִשִּׁי עַבְדְּךָ
 מְשִׁיחֶךָ:

וּבְכֵן, יִשְׁתַּבַּח שְׁמְךָ לְעַד מִלְּבָנוּ, הָאֵל הַמֶּלֶךְ
 הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ. כִּי לְךָ
 נָאָה, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיר
 וְשִׁבְחָה, הֵלֵל וְזִמְרָה, עֹז וּמִמְשָׁלָה נִצָּח, גְּדָלָה
 וּגְבוּרָה, תְּהִלָּה וְתַפְאֶרֶת, קִדְּשָׁה וּמִלְכוּת.
 בְּרַבּוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשְׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ,
 וַיַּעֲזוּלֵם וַעֲד עוֹלָם אֶתָּה אֵל:

יְחַלְלוּךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, כָּל מַעֲשֶׂיךָ, וְחַסְדֶּיךָ צְדִיקִים
 עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ, וְכָל עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּלֵם
 בְּרָנָה יוֹדוּ וַיִּבְרְכוּ וַיִּשְׁבְּחוּ וַיִּפְאֲרוּ וַיִּשְׁוֹרְרוּ וַיְרוֹמְמוּ
 וַיַּעֲרִיצוּ וַיִּקְדִּישׁוּ וַיִּמְלִיכוּ אֶת שְׁמְךָ מִלְּבָנוּ תָּמִיד.
 כִּי לְךָ טוֹב לְהוֹדוֹת, וּלְשְׁמְךָ נָאָה לְזַמֵּר, כִּי מַעֲזוּלֵם

ועד עולם אתה אל. ברוך אתה יהוה מלך מהלל בתשבחות:

מען טרינקט אויס דעם פערטן כוס אנגעלאנטערהייט

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכנתיה
יאהרונהי

ורחימו ורחילו
איההייה

ברחילו ורחימו
יאההויה

ליחדא שם י"ה ב"ה
ביחודא שלים
יהוה

בשם כל ישראל, הריני מוכן ומזומן לשתות יין של בוס רביעי
מארבע בוסות, שתקנו חכמים בליל חג המצות, כדי לעשות נחת-רוח
ליוצרנו, ולעשות רצון בוראנו, לתקן שרש מצוה זו במקום עליון.
ויהי נעם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידינו בוננה עלינו, ומעשה ידינו
בוננהו.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא
פרי הגפן:

מען האט אינזין יוצא צו זיין די נאך ברכה אויף אלע 4 כוסות:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, עַל הַגָּפֶן
וְעַל פְּרֵי הַגָּפֶן וְעַל תְּנוּכַת הַשָּׂדֶה וְעַל אֶרֶץ
חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה, שְׂרָצִית וְהִנְחָלָתָ לְאֲבוֹתֵינוּ,
לֶאֱכֹל מִפְּרִיָּהּ וּלְשַׁבֵּעַ מִטוֹבָהּ. רַחֵם נָא, יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ, עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ, וְעַל
צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ, וְעַל מִזְבִּיחְךָ וְעַל הַיְכָלְךָ. וּבִגֵּה
יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְהַעֲלֵנוּ לְתוֹכָהּ,
וְשִׁמְחֵנוּ בְּבִנְיָנָהּ, וְנֹאכַל מִפְּרִיָּהּ, וְנִשְׁבַּע מִטוֹבָהּ,
וְנִבְרַךְ עָלֶיךָ בְּקִדְשָׁהּ וּבְטַהֲרָהּ. [אום שבת: וְרָצָה
וְהִחֲלִיצֵנוּ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה], וְשִׁמְחֵנוּ בְּיוֹם חַג
הַמִּצּוֹת הַזֶּה. כִּי אַתָּה יְהוָה טוֹב וְיָמִיב לְכָל,
וְנוֹדָה לְךָ עַל הָאָרֶץ וְעַל פְּרֵי הַגָּפֶן. בָּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה, עַל הָאָרֶץ וְעַל פְּרֵי הַגָּפֶן:

נִרְצָה

ווער עס טוט די אלע זאכן, איז באוויליגט פארן אייבערשטן.

חֶסֶל סְדוּר פֶּסַח בְּהִלְבָּתוֹ, בְּכָל מִשְׁפָּטוֹ
וְחֻקָּתוֹ, בְּאֶשֶׁר זָכִינוּ לְסִדֵּר אוֹתוֹ,

בן נזכה לעשותו. זך שוכן מעונה, קומם
קהל עדת מי מנה, בקרוב נהל נטעי
בנה, פדונים לציון ברנה:
לשנה הבאה בירושלים: דריי מאל

די ערשטע נאכט

ובכן ויהי בחצי הלילה:

אז רב נסים הפלאה
בראש אשמורות זה
גר צדק נצחתו בנחלק לו
פלילה: הלילה: לילה:

ויהי בחצי הלילה:

רגת מלך גרר בחלום
הפתחת ארמי באמש
וישר ישראל למלאך ויובל לו
הלילה: לילה: לילה:

ויהי בחצי הלילה:

אור זרוע

פאשר זכיננו לסדר אותנו

אזוי ווי מיר האבן היינט געדענקט די ניסים פון יציאת מצרים אזוי זאלן
מיר געדענקן אויף א גאנץ יאר אלע ניסים וואס דער אייבערשטער העלפט אונז.

וְרַע בְּבוֹרֵי פִתְרוֹם מַחֲצֶת בַּחֲצִי חֲלִילָה:

חִילָם לֹא מֵצְאוּ בְּקוֹמָם בְּלִילָה:

מִיֶּסֶת נָגִיד חֲרָשֶׁת סְלִית בְּבוֹכָבִי לִילָה:

וַיְהִי בַּחֲצִי חֲלִילָה:

יַעֲזֵן מִחֲרָף לְנוֹפֵף אֲזוּי חוֹבֶשֶׁת פִּגְרִיו בְּלִילָה:

כָּרַע בֵּל וּמַצְבּוֹ בְּאִישׁוֹן לִילָה:

לְאִישׁ חֲמוּדוֹת נִגְלָה רָז חֲזוֹת לִילָה:

וַיְהִי בַּחֲצִי חֲלִילָה:

מִשְׁתַּכֵּר בְּכָלִי קָדֵשׁ נִהְרָג בּוֹ בְּלִילָה:

נוֹשֵׁעַ מִבּוֹר אֲרִיֹּת פּוֹתֵר בַּעֲתוֹתָי לִילָה:

שְׁנֵאָה נָטַר אֲנָגִי וְכָתַב סְפָרִים בְּלִילָה:

וַיְהִי בַּחֲצִי חֲלִילָה:

עוֹרֶרֶת נִצְחָךְ עָלָיו בְּנֶדֶד שְׁנֵת לִילָה:

פּוֹרֶה תִּדְרֹךְ לְשׁוֹמֵר מָה מִלִּילָה:

צָרַח בְּשׁוֹמֵר וְשָׁח אֶתָּא בְּקָר וְגַם לִילָה:

וַיְהִי בַּחֲצִי חֲלִילָה:

קָרַב יוֹם, אֲשֶׁר הוּא לֹא יוֹם וְלֹא
 לַיְלָה: לַיְלָה:
 רָם, הוֹדַע בִּי לָךְ חֵיוֹם אַף לָךְ
 חֲלִילָה: חֲלִילָה:
 שׁוֹמְרִים הַפֶּקֶד לְעִירְךָ כָּל חֵיוֹם וְכָל
 חֲלִילָה: לַיְלָה:
 תָּאִיר בְּאוֹר יוֹם חֲשֵׁכֶת
 וַיְהִי בַּחֲצִי חֲלִילָה:

די צווייטע נאכט

וַיְכַן וַיֹּאמְרֵם זֶבַח פֶּסַח:

אֶמֶן גְּבוּרוֹתֶיךָ הַפְּלֵאת
 בָּפֶסַח: בָּפֶסַח:
 בְּרֹאשׁ כָּל מוֹעֲדוֹת נִשְׁאֵת
 גְּלִית לְאַזְרְחֵי חַצוֹת לַיִל
 בָּפֶסַח: וַיֹּאמְרֵם זֶבַח פֶּסַח:
 דְּלָתָיו דְּפִקְתָּ בָּחוּם חֵיוֹם
 בָּפֶסַח: בָּפֶסַח:
 חֲסֵעִיד נוֹצְצִים עֲגוֹת מַצּוֹת
 וְאֵל הַבָּקָר רָץ וְכַר לְשׁוֹר עֶרְךָ
 בָּפֶסַח: וַיֹּאמְרֵם זֶבַח פֶּסַח:

זַעֲמוּ סְדוּמִים וְלֶהֱטוּ בָאֵשׁ
בַּפֶּסַח:

חֲלֵץ לוֹט מֵהֶם וּמִצּוֹת אָפָה בִקֵּץ
פֶּסַח:

טֹאטְאֵת אֲדַמַּת מֶיךָ וְנֹף בְּעֶבְרֶךָ
בַּפֶּסַח:

וְאָמַרְתֶּם זָבַח פֶּסַח:

יְהוָה, רֹאשׁ כָּל אֹזֶן מַחֲצֶת בְּלִיל שְׁמֹר
פֶּסַח:

בְּבִיר, עַל בֶּן בְּכוֹר פִּסְחָתָ בָּדָם
פֶּסַח:

לְבַלְתִּי תֵת מִשְׁחִית לְבֹא בַפֶּתַחִי
בַּפֶּסַח:

וְאָמַרְתֶּם זָבַח פֶּסַח:

מִסִּגְרַת סִגְרָה בְּעִתּוֹתֵי
פֶסַח:

נִשְׁמְדָה מִדִּין בְּצִלִּיל שְׁעוֹרֵי עֹמֶר
פֶּסַח:

שָׂרְפוּ מִשְׁמַנִּי פֹל וְלוֹד בִּיקֹד יְקוֹד
פֶּסַח:

וְאָמַרְתֶּם זָבַח פֶּסַח:

עוֹד חַיִּים בְּנֵב לְעֵמֹד עַד נֶעְצָה עֹזֶנֶת
פֶּסַח:

פֶּס יָד בְּתִבָּה לְקַעֲקַע צוֹל
בַּפֶּסַח:

צָפָה הַצִּפִּית עָרוֹךְ הַשְּׁלָחַן
בַּפֶּסַח:

וְאָמַרְתֶּם זָבַח פֶּסַח:

קָהַל בְּנֵסֶה תִּדְרֶסָה צוֹם לְשִׁלֵּשׁ
 בַּפֶּסַח:
 רֹאשׁ מִבֵּית רָשָׁע מִחֲצֵת בְּעֵץ חֲמִשִּׁים
 בַּפֶּסַח:
 שְׁתֵּי אֵלֶּה רִנֵּעַ תָּבִיא לְעוֹצִית
 בַּפֶּסַח:
 תָּעֻז יָדְךָ תָּרוֹם יְמִינְךָ בְּלִיל הַתְּקַדֵּשׁ חַג
 פֶּסַח:
 וְאָמַרְתֶּם זָבַח פֶּסַח:

בִּי לֹא נֶאֱתָה, בִּי לֹא יֶאֱתָה, בְּתֵר מְלוּכָה:

אֲדִיר בְּמְלוּכָה, בְּחֹזֶר בְּהִלָּכָה, גְּדוּדָיו יֹאמְרוּ לֹא,
 לֵךְ וּלְךָ, לֵךְ בִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהוֹנָה הַמַּמְלָכָה:
 בִּי לֹא נֶאֱתָה, בִּי לֹא יֶאֱתָה, בְּתֵר מְלוּכָה:
 דָּגוּל בְּמְלוּכָה, תְּדוּר בְּהִלָּכָה, וְתִקְוִי יֹאמְרוּ לֹא,
 לֵךְ וּלְךָ, לֵךְ בִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהוֹנָה הַמַּמְלָכָה:
 בִּי לֹא נֶאֱתָה, בִּי לֹא יֶאֱתָה, בְּתֵר מְלוּכָה:
 זָבָא בְּמְלוּכָה, חֲסִין בְּהִלָּכָה, טַבִּסְרִיו יֹאמְרוּ לֹא,
 לֵךְ וּלְךָ, לֵךְ בִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהוֹנָה הַמַּמְלָכָה:
 בִּי לֹא נֶאֱתָה, בִּי לֹא יֶאֱתָה, בְּתֵר מְלוּכָה:

יְחִיד בְּמִלּוּכָה, בְּבִיר בְּהִלָּכָה, לְמוֹדֵיו יֹאמְרוּ לוֹ,
לֵךְ וּלְךָ, לֵךְ בִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהִנֵּה חַטְמְלָכָה:

בִּי לוֹ נָאֵה, בִּי לוֹ יָאֵה, בְּתֵר מְלוּכָה:

מֶלֶךְ בְּמִלּוּכָה, נוֹרָא בְּהִלָּכָה, סְבִיבֵיו יֹאמְרוּ לוֹ,
לֵךְ וּלְךָ, לֵךְ בִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהִנֵּה חַטְמְלָכָה:

בִּי לוֹ נָאֵה, בִּי לוֹ יָאֵה, בְּתֵר מְלוּכָה:

עֲנִיו בְּמִלּוּכָה, פּוֹדֶה בְּהִלָּכָה, צְדִיקָיו יֹאמְרוּ לוֹ,
לֵךְ וּלְךָ, לֵךְ בִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהִנֵּה חַטְמְלָכָה:

בִּי לוֹ נָאֵה, בִּי לוֹ יָאֵה, בְּתֵר מְלוּכָה:

קְדוֹשׁ בְּמִלּוּכָה, רַחוּם בְּהִלָּכָה, שְׂנֵאָנָיו יֹאמְרוּ לוֹ,
לֵךְ וּלְךָ, לֵךְ בִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהִנֵּה חַטְמְלָכָה:

בִּי לוֹ נָאֵה, בִּי לוֹ יָאֵה, בְּתֵר מְלוּכָה:

תַּקִּיף בְּמִלּוּכָה, תּוֹמֵךְ בְּהִלָּכָה, תַּמְיָמָיו יֹאמְרוּ לוֹ,
לֵךְ וּלְךָ, לֵךְ בִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהִנֵּה חַטְמְלָכָה:

בִּי לוֹ נָאֵה, בִּי לוֹ יָאֵה,
בְּתֵר מְלוּכָה:

אֲדִיר הוּא יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב.

בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ בְּקֶרֶב:
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקֶרֶב:

בַּחֹר הוּא, גָּדוֹל הוּא, דָּגוּל הוּא.
יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב.

בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ בְּקֶרֶב:
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקֶרֶב:

הָדוּר הוּא, וְהֵיכָן הוּא, וְכַאי הוּא,
חֲסִיד הוּא. יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב.

בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ בְּקֶרֶב:
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקֶרֶב:

מַהֹר הוּא, יָחִיד הוּא, כַּבִּיר הוּא,
לְמוֹד הוּא, מְלֶכֶךְ הוּא, נוֹרָא הוּא,
שְׁגִיב הוּא, עֲזוּז הוּא, פּוֹדֶה הוּא,
צַדִּיק הוּא. יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב.

בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ בְּקֶרֶב:
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקֶרֶב:

קָרוֹשׁ הוּא, רַחוּם הוּא, שְׂדֵי הוּא,
תַּקְוָה הוּא. יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקָרוֹב.

בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב:
אֵל בָּנָה, אֵל בָּנָה, בָּנָה בֵּיתְךָ בְּקָרוֹב:

אֶחָד מִי יוֹדֵעַ.

אֶחָד אֲנִי יוֹדֵעַ. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ:

שְׁנַיִם מִי יוֹדֵעַ.

שְׁנַיִם אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁנֵי לִזְחֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ:

שְׁלֹשָׁה מִי יוֹדֵעַ.

שְׁלֹשָׁה אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת. שְׁנֵי לִזְחֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ
שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ:

אַרְבַּע מִי יוֹדֵעַ.

אַרְבַּע אֲנִי יוֹדֵעַ. אַרְבַּע אֲמָחוֹת. שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת. שְׁנֵי לִזְחֹת
הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ:

חֲמִשָּׁה מִי יוֹדֵעַ.

חֲמִשָּׁה אֲנִי יוֹדֵעַ. חֲמִשָּׁה חֻמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָחוֹת. שְׁלֹשָׁה
אֲבוֹת. שְׁנֵי לִזְחֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ:

שֵׁשֶׁה מִי יוֹדֵעַ.

שֵׁשֶׁה אֲנִי יוֹדֵעַ. שֵׁשֶׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה. חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָחוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוחֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמוֹם וּבְאֶרֶץ:

שִׁבְעָה מִי יוֹדֵעַ.

שִׁבְעָה אֲנִי יוֹדֵעַ. שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא. שֵׁשֶׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה. חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָחוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוחֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמוֹם וּבְאֶרֶץ:

שְׁמוֹנָה מִי יוֹדֵעַ.

שְׁמוֹנָה אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁמוֹנָה יָמֵי מִילָה, שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא, שֵׁשֶׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, אַרְבַּע אֲמָחוֹת, שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנֵי לוחֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמוֹם וּבְאֶרֶץ:

תִּשְׁעָה מִי יוֹדֵעַ.

תִּשְׁעָה אֲנִי יוֹדֵעַ. תִּשְׁעָה יָרְחֵי לָדָה. שְׁמוֹנָה יָמֵי מִילָה. שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא. שֵׁשֶׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה. חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָחוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוחֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמוֹם וּבְאֶרֶץ:

עֶשְׂרֵה מִי יוֹדֵעַ.

עֶשְׂרֵה אֲנִי יוֹדֵעַ. עֶשְׂרֵה דְּבָרִיא. תִּשְׁעָה יָרְחֵי לָדָה. שְׁמוֹנָה יָמֵי מִילָה. שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא. שֵׁשֶׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה. חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי

תורה. ארבע אמהות. שלשה אבות. שני לוחות הברית. אחד
אלהינו שבשמים ובארץ:

אחד עשר מי יודע.

אחד עשר אני יודע. אחד עשר בוכביא. עשרה דבריא. תשעה
ירחי לדה. שמונה ימי מילה. שבעה ימי שבתא. ששה סדרי
משנה. חמשה חומשי תורה. ארבע אמהות. שלשה אבות. שני
לוחות הברית. אחד אלהינו שבשמים ובארץ:

שנים עשר מי יודע.

שנים עשר אני יודע. שנים עשר שבטיא. אחד עשר בוכביא.
עשרה דבריא. תשעה ירחי לדה. שמונה ימי מילה. שבעה
ימי שבתא. ששה סדרי משנה. חמשה חומשי תורה. ארבע
אמהות. שלשה אבות. שני לוחות הברית. אחד אלהינו שבשמים
ובארץ:

שלשה עשר מי יודע.

שלשה עשר אני יודע. שלשה עשר מדיא. שנים עשר שבטיא.
אחד עשר בוכביא. עשרה דבריא. תשעה ירחי לדה. שמונה
ימי מילה. שבעה ימי שבתא. ששה סדרי משנה. חמשה חומשי
תורה. ארבע אמהות. שלשה אבות. שני לוחות הברית. אחד
אלהינו שבשמים ובארץ:

חד גדיא, חד גדיא,

דזבין אפא בתרי זווי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא שונרא, ואכלה לגדיא, דזבין אפא בתרי זווי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא בלבא, ונשך לשונרא, דאכלה לגדיא, דזבין אפא בתרי זווי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא חטרא, ודחפה ללבא, דנשך לשונרא, דאכלה לגדיא, דזבין אפא בתרי זווי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא נזרא, ושרף לחטרא, דחפה ללבא, דנשך לשונרא, דאכלה לגדיא, דזבין אפא בתרי זווי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא מיא, וכבה לנזרא, דשרף לחטרא, דחפה ללבא, דנשך לשונרא, דאכלה לגדיא, דזבין אפא בתרי זווי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא תורא, ושטה למיא, דבכה לנורא, דשרף לחטרא, דהכה
לכלבא, דנשך לשונגרא, דאכלה לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא השוחט, ושחט לתורא, דשטה למיא, דבכה לנורא, דשרף
לחטרא, דהכה לכלבא, דנשך לשונגרא, דאכלה לגדיא, דזבין
אבא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא מלאך המות, ושחט לשוחט, דשחט לתורא, דשטה למיא,
דבכה לנורא, דשרף לחטרא, דהכה לכלבא, דנשך לשונגרא,
דאכלה לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא הקדוש ברוך הוא, ושחט למלאך המות, דשחט לשוחט,
דשחט לתורא, דשטה למיא, דבכה לנורא, דשרף לחטרא,
דהכה לכלבא, דנשך לשונגרא, דאכלה לגדיא, דזבין אבא
בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ספירת העומר (פאר די צווייטע נאכט)

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיה בְּדָחִילוֹ וּרְחִימוֹ, לְיַחַד שֵׁם י"ה
 בּו"ה בְּיַחְוָדא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הִנְנִי מוֹכֵן וּמוֹמֵן לְקַיִם
 מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל סְפִירַת הָעוֹמֶר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה, וּסְפַרְתֶּם לָכֶם
 מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבֵּיאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שָׁבָתוֹת תְּמִימוֹת
 תִּהְיֶינָה. עַד מַחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם
 מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה. וַיְהִי נָעַם אֲדֹנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה
 עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל
 סְפִירַת הָעוֹמֶר:

הַיּוֹם יוֹם אֶחָד לָעוֹמֶר:

חסד שבחסד אלהים י אנא

אור זרוע

ספירת העומר

עס איז זענען דא צוויי שיטות איבער ווען מען דארף ציילן ספירה די
 ערשטע נאכט. טייל האלטן אז מען זאל ציילן ספירה גלייך נאך מעריב צוליב
 צוויי סיבות, איינס ווייל דער פאקט ווייזט אז עס איז שטארק מעגליך אז מען
 זאל איינשלאפן ביים סוף פונעם סדר און אינגאנצן פארגעסן צו ציילן ספירה,
 און דאן קען מען שוין ציילן ווייטער מיט א ברכה ווייל עס איז שוין נישט
 קיין "תמימות", און מען האט מבטל געווען א מצות עשה דאורייתא. און
 צווייטנס ווייל דער הייליגער רש"ש זי"ע זאגט אז על פי סוד דארף מען ציילן
 דוקא נאך מעריב פאר'ן סדר. אנדערע האלטן אבער אז מען דארף ציילן ספירה

נאך ספירה זאגט מען:

תְּרַחֲמֵן הוּא יַחְזִיר לָנוּ עֲבוֹדַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְמִקְוָמָהּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן סְלָה:

לְמַנְצֵחַ בְּגִינּוֹת מְזֻמּוֹר שִׁיר. אֱלֹהִים יַחְנֵנוּ וּיְבָרְכֵנוּ, יָאֵר פָּנָיו אֶתָּנוּ
סְלָה. לְדַעַת בְּאֶרֶץ דְּרָכָהּ, בְּכָל גּוֹיִם יִשְׁוַעְתָּהּ. יוֹדוּךָ עַמִּים
אֱלֹהִים, יוֹדוּךָ עַמִּים בָּלָם. יִשְׁמְחוּ וּיְרַנְּנוּ לְאֲמִים, כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל,
וּלְאֲמִים בְּאֶרֶץ תִּנָּחֵם סְלָה. יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים, יוֹדוּךָ עַמִּים בָּלָם. אֶרֶץ
נִתְּנָה יְבוּלָהּ, יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ. יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים, וְיִירָאוּ אוֹתוֹ כָּל
אֲפָסֵי אֶרֶץ:

אב"ג ית"ץ	אָנָּה בְּכַח. גְּדֹלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה:
קר"ע שט"ן	קִבֵּל רֶנֶת עַמְּךָ. שִׁנְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא:
נג"ד יכ"ש	נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחְזִיקְךָ. בְּבִבְת שְׁמֵרָם:
בט"ר צת"ג	בְּרַבֵּם טַהֲרֵם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלֵם:

אור זרוע

דוֹקָא גִּאכְ'ן סֵדֶר, ווייל אזוי שטײַמט די המִשְׁכַּת המוֹחִינ׳ן. דעריבער זאל יעדער
זיך פירן לויט זיין מנהג.

דער עיקר וואס מען דארף נאר געדענקען איז אז מיר ציילן ספירה צו ווייזן
אז יעדער טאג א געציילטער טאג, יעדער טאג איז א וויכטיגער טאג, און אין
יעדע טאג - נישט קיין חילוק ווי אזוי דער טאג זעט אויס - קען מען
זייער מצליח זיין און אויפטון גרויסע זאכן. אזוי ווי דער רבי זאגט (ליקוטי
מוחב"ן חלק א' סימן רע"ב) אויפ'ן פסוק (תהלים צ"ה, ז) "היום אם בקולו תשמעו",
אז ווען א איד וויל דינען דעם אייבערשטן דארף ער געדענקען אז ער האט
נאר דעם היינטיגן טאג, עס איז נישט קיין חילוק וואס ס'איז געווען געבטן
און ס'איז נישט קיין חילוק וואס עס וועט זיין מארגן.

חסין קדוש. ברוך טוֹבךָ. נחל עֲדָתְךָ: חק"ב טנ"ע
 יחיד גֹּאֵה. לַעֲמֹךְ פָּנָה. זוֹכְרֵי קִדְשָׁתְךָ: יג"ל פז"ק
 שְׁנֵעָתָנוּ קָבֵל. וּשְׁמַע צַעֲקָתָנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלֹמוֹת: שק"ו צי"ת
 שטילערהייט: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֵתָּה צוּיָתָנוּ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ לְסַפֹּר סְפִירַת הָעֶמֶר
 בְּדֵי לְטַהֲרָנוּ מִקְלָפוֹתֵינוּ וּמִטְמְאוֹתֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּבָה בְּתוֹרָתְךָ,
 וּסְפִרָתָם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאָכֶם אֶת עַמֶּר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע
 שָׁבָתוֹת תְּמִימוֹת תַּהֲיִינָה, עַד מַמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים
 יוֹם [וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה], בְּדֵי שִׁיטְהָרוּ נַפְשוֹת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
 מִזִּמְתָּם. וּבִכֵּן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבִּזְכוּת
 סְפִירַת הָעֶמֶר שֶׁסְּפַרְתִּי הַיּוֹם יִתְקַן מֶה שֶׁפָּגַמְתִּי בִּסְפִירָה (חֹסֶד שֶׁבַחֲסֹד),
 וְאֶתְהַר וְאֶתְקַדַּשׁ (בְּקִדְשָׁה שֶׁל מַעֲלָה, וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַּע שִׁפְעַת רַב בְּכָל
 הָעוֹלָמוֹת וְלִתְקַן אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ וְרוּחוֹתֵינוּ וְנַשְׁמוֹתֵינוּ מִכָּל סִיג וּפְגָם
 וּלְטַהֲרָנוּ וּלְקַדְּשָׁנוּ) בְּקִדְשָׁתְךָ הָעֲלִיזָה (אֲמֵן סְלָה):

שיר השירים

א שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמֹה: ב יִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת
פִּיהוּ כִּי־מוֹכִים הָיִךְ מִיָּין: ג לִיְרִיחַ שְׁמִינִךְ מוֹכִים
שֶׁמֶן תוֹרֵק שֶׁמֶךְ עַל־בֶּן עֲלָמוֹת אֶהְבֹּךְ: ד מִשְׁכְּנִי
אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה הֵבִיאֵנִי הַמֶּלֶךְ תַּדְרִינִי נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה
כָּךְ נִזְכֶּרְהָ הָיִךְ מִיָּין מִיִּשְׁרָיִם אֶהְבֹּךְ: ה שְׁחוּרָה אֲנִי
וְנֶאֱמָרָה בָּנוֹת יְרוּשָׁלַם כְּאֶהְלִי קָדָר כִּירֵעוֹת שְׁלֹמֹה:
ו אֶל־תִּרְאוּנִי שְׂאֵנִי שְׁחַחְתִּירַת שִׁשְׁזֹפֶתִנִי הַשֶּׁמֶשׁ בְּנִי
אִמִּי נִחְרוֹז־בִּי שְׂמֵנִי נִטְרָה אֶת־הַכְּרָמִים בְּרָמִי שְׁלִי
ז לֹא נִטְרַתִּי: ח הִגִּידָה לִּי שְׂאֶהְבָּה נִפְשִׁי אִיכָּה תִרְעָה
אִיכָּה תִרְבִּיץ בַּעֲחָרִים שְׁלָמָה אֶהְיֶה כַּעֲטִיָּה עַל עֲדָרִי
ט חֲבֵרֶיךָ: י אִם־לֹא תִדְעִי לָךְ חִיפָה בְּנָשִׁים צְאִי־לָךְ
בַּעֲקָבִי הֲצֵאנִי וְרַעֲלִי אֶת־גְּדִיתְךָ עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרָעִים:
י� לְסִסְתִּי בְּרֻכְבִּי פִרְעָה דְּמִיתֶיךָ רַעֲיָתִי: יב נֶאֱמָר לְחֵינֶיךָ
בַּתָּרִים צֹאנֶיךָ בַּחֲרוּזִים: יג תוֹרִי זָהָב נִעְשֶׂה־לָּךְ עֵם
יד נִקְרוֹת הַכֶּסֶף: טו עַד־שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ גִרְדִּי נָתַן רִיחוֹ:
טז צִרְזֹר הַמֹּר | הוֹדִי לִי בֵּין שְׁנֵי יָלִין: יז אֲשַׁבֵּל הַכֶּפֶר |

דודי לי בברמי עין גדי: טו הנך יפה רעיתי הנך יפה
עינך יונים: טז הנך יפה דודי אף נעים אף-ערשנו
רעננה: יז קרות פתינו ארזים רהוטנו ברוחים:

ב א אני חבצלת השרון שושנת העמקים: ב בשושנה
בין החוחים בן רעיתי בין הבנות: ג בתפוח בעצי
היער בן דודי בין הבנים בצל חמדי וישבתי ופריו
מתוק לחבי: ד הביאני אל-בית ה' ודגלו עלי אהבה:
ה סמכוני באשיות רפרוני בתפוחים כי-חולת אהבה
אני: ו שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני: ז השבעתי
אתכם בנות ירושלם בצבאות או באילות השדה
אסתערו: ח ואסתעוררו את-האהבה עד שתחפץ:
ט קול דודי הנה-זה בא מרגל על-ההרים מקפץ
על-הגבעות: טו הומה דודי לצבי או לעפר האילים
הנה-זה עומד אחר בתלנו משגית מן-החלונות מציץ
מן-החרבים: י ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי
יפתי ולכי-לך: יא כי-הנה הסתו עבר הגשם חלף הלך
לז: יב הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור
נשמע בארצנו: יג התאנה חנטה פניה והגפנים
סמדר נתנו ריח קומי לך רעיתי יפתי ולכי-לך:
יד יונתי בחגני הסלע בסתר המדרגה הראיני את-

מֵרֹאשׁוֹ הַשְּׁמִיעֵנִי אֶת־קוֹלְךָ בִּי־קוֹלְךָ עָרֵב וּמֵרֹאשׁוֹ
נֹאמָה: טו אַחֲזוּרֵנוּ שְׁעָלִים שְׁעָלִים קִטְמִים מַחְבְּלִים
בְּרָמִים וּבְרָמִינוּ סִמְרָר: טז דוֹרֵי לִי וְאֲנִי לוֹ הִרְעָה
בְּשׁוֹשָׁנִים: יז עַד שִׁיבּוֹתֶה הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים סָבִי דְמַח־לְךָ
דוֹרֵי לְצָבִי אִזּוּ לְעֹפֶר הָאֵילִים עַל־חֲרִי בָתֶּר:

ג א עַל־מִשְׁכְּבִי בִּלְיָלוֹת בִּקְשָׁתִי אֶת שְׁאֵהֲבָה נִפְשִׁי
בִּקְשָׁתִיו וְלֹא מִצָּאתִיו: ב אֶקְוֶמָה נָא וְאֶסֹבְבָה בְּעִיר
בְּשׁוֹקִים וּבְרַחֲבוֹת אֲבִקְשָׁה אֶת שְׁאֵהֲבָה נִפְשִׁי בִּקְשָׁתִיו
וְלֹא מִצָּאתִיו: ג מִצָּאוֹנִי הַשְּׁמָרִים הַסֹּבְבִים בְּעִיר אֶת
שְׁאֵהֲבָה נִפְשִׁי רֵאִיתֶם: ד בְּמַעַט שְׁעִבְרָתִי מֵהֶם עַד
שִׁמְצָאתִי אֶת שְׁאֵהֲבָה נִפְשִׁי אֲחֻזָּתִיו וְלֹא אֲרַפְּנוּ
עַד־שֶׁהִבִּיאֲתִיו אֶל־בֵּית אִמִּי וְאֶל־חֲדָר הַזֹּרֵתִי:
ה הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצִבְאוֹת אִזּוּ בְּאֵילֹת
הַשָּׂדֶה אִם־תִּעֲדוּ: ו וְאִם־תִּעֲזְרוּ אֶת־הָאֵהֲבָה עַד
שֶׁתַּחֲפִץ: ז מִי זֹאת עָלָה מִן־הַמִּדְבָּר בְּתִימְרוֹת עֵשֶׂן
מִקְטָרֶת מוֹר וְלִבְנוֹנָה מִכָּל אֲבִקַּת רוֹכֵל: ח הִנֵּה מִטָּתוֹ
שֶׁל־שְׁלֹמֹה שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבָרֵי יִשְׂרָאֵל:
ט בָּלֶם אֲחֻזִּי חָרֵב מִלְמִדֵי מִלְחָמָה אִישׁ חֲרָבוֹ עַל־יָרְכוֹ
מִפֶּתַח בִּלְיָלוֹת: ט אֶפְרִיזֶן עֲשֵׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מַעֲצֵי
הַלְבָּנוֹן: י עֲמוּדָיו עֲשֵׂה כֶסֶף רִפִּידָתוֹ זָהָב מְרַבָּו

אֲרַגְמֵן תּוֹכוֹ רְצוּף אֶהְבֶּה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַם: יא צֵאנָה |
וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בַּמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בַּעֲטָרָה שְׁעִטְרָה־לָּו
אִמּוֹ בָּיוֹם חֲתָנָתוֹ וּבָיוֹם שְׂמִיחַת לְבוֹ:

ד * הִנֵּךְ יָפָה רַעֲיִתִי הִנֵּךְ יָפָה עַיִנֶיךָ יוֹנִים מִבַּעַד
לְצִמְתֶּךָ שְׁעָרֶךָ בְּעֶדֶר הָעוֹיִם שְׁגָלָשׁוֹ מִתֵּר גִּלְעָד:
ב שִׁנֶּיךָ בְּעֶדֶר הַקְּצוּבוֹת שְׁעָלוּ מִן־הַרְחָצָה שְׂבָדָם
מִתְאִימוֹת וְשִׁבְלָה אֵין בָּהֶם: ג בְּחוּט הַשָּׁנִי שְׂפָתוֹתֶיךָ
וּמִדְּבָרֶךָ נֶאֱוָה בְּפֶלֶח הַרְמוֹן רִקְתֶּךָ מִבַּעַד לְצִמְתֶּךָ:
ד בַּמִּגְדָּל הַיּוֹד צוֹאֲרֶךְ בָּנוּי לְתִלְפִיּוֹת אֶלֶף הַמִּגֵּן תָּלוּי
עָלָיו כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבָרִים: ה שְׁנֵי שַׁדִּיךְ כִּשְׁנֵי עַפְרַיִם
תְּאוֹמֵי צְבִיָּה הַרוּעִים בְּשׁוֹשָׁנִים: ו עַד שִׁיפּוֹחַ הַיּוֹם
וְנָסוּ הַצִּלְלִים אֵלֶיךָ לִי אֶל־תֵּר הַמִּזֹּר וְאֶל־גִּבְעַת
הַלְּבוֹנָה: ז בִּלְעָד יָפָה רַעֲיִתִי וְמוֹם אֵין בָּךְ: ח אֲתִי
מִלְּבָנוֹן בִּלְעָה אֲתִי מִלְּבָנוֹן תְּבוֹאִי תִשׁוּרִי | מִרְאֵשׁ
אֲמָנָה מִרְאֵשׁ שָׁנִיר וְחַרְמוֹן מִמַּעַנּוֹת אֲרִיּוֹת מִתְרָרִי
נִמְרִים: ט לִבְבַּתִּנִּי אֲחֹתִי בִלְעָה לִבְבַּתִּנִּי בְּאֶחָת מֵעֵינֶיךָ
בְּאַחַר עֵנֶק מִצִּוְרֶיךָ: י מִחֲיָפוֹ דִּדֶּיךָ אֲחֹתִי בִלְעָה
מִחֲטָבוֹ דִּדֶּיךָ מִיּוֹן וָרִיחַ שְׁמָנֶיךָ מִכָּל־בְּשָׁמִים: יא נִפְתַּח
הַטַּפָּנָה שְׂפָתוֹתֶיךָ בִּלְעָה דְּבֶשׂ וְחָלָב תַּחַת לְשׁוֹנֶךָ וָרִיחַ
שְׁלֹמֶתֶךָ בָּרִיחַ לְבָנוֹן: יב גֵּן | נָעִיל אֲחֹתִי בִלְעָה גֵל

נָעוּל מַעֲיֵן חָתוּם: יג שְׁלַחֲנִיךָ פְּרִדָּם רְמוּזִים עִם פְּרִי
מִגְדִּים בְּפָרִים עִם־נִרְדִּים: יד גִּרְדִּי | וְכַרְכָּם קָנָה וְקִנְמוֹן
עִם כָּל־עֲצֵי לְבוֹנָה מֵר וְאַהֲלוֹת עִם כָּל־רָאשֵׁי בְּשָׂמִים:
טו מַעֲיֵן גָּנִים בָּאֵר מִים חַיִּים וְנִזְלִים מִן־לְבָנוֹן: טז עֲוִרִי
צָפוֹן וְכוֹאֵי תִימָן הִפְיַחִי גָּנִי יִזְלוּ בְּשָׁמֶיךָ יָבֵא דוֹדִי
לְגָנִי וְיֹאכֵל פְּרִי מִגְדִּיו:

ח כּ בָּאתִי לְגָנִי אֲחֹתִי בִדְלָה אָרִיתִי מוֹרִי עִם־בְּשָׁמִי
אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם־דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִן עִם־חֶלְבִי אֲכָלוּ
רָעִים שְׁתּוּ וְשָׁכְרוּ דוֹקִים: ט זָנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עַר קוֹל |
דוֹדִי דוֹפֵק פֶּתַח־חַיִּי אֲחֹתִי רַעֲיָתִי יוֹנְתִי תַמָּתִי שְׂרָאשִׁי
נִמְלֵא־טָל קִנְצוֹתִי רְסִיסֵי לֵיְלָח: י פֶּשַׁטְתִּי אֶת־כְּתָנְתִּי
אִיכָבָה אֶלְבָּשְׁנָה רְתָצְתִי אֶת־רִגְלִי אִיכָבָה אֶטְנַפֵּם:
י- דוֹדִי שָׁלַח יָדוֹ מִן־הַחֹר וּמַעֲי הָמוּ עָלָיו: י- קִמַּמְתִּי אָנִי
לִפְתָּח לְדוֹדִי וְיָדִי נִטְפוּ־מֹר וְאַצְבָּעֹתַי מֹר עֹבֵר עַל
כַּפּוֹת הַמִּנְעוּל: י- פֶּתַחְתִּי אָנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי חָמַק עָבַר
נִפְשִׁי יֵצְאָה בְּדַבָּרוֹ בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מֵצֵאתִיהוּ קִרְאָתִיו
וְלֹא עָנִי: י- מֵצְאָנִי הַשְּׁמֵרִים הַסִּבְכִּים בָּעִיר הַבּוֹנִי
בְּצֻעוֹנִי נִשְׂאוּ אֶת־רִדִּידִי מֵעָלִי שְׁמָרִי הַחֲמוֹת:
י- הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם אִם־תִּמְצְאוּ אֶת־דוֹדִי
מִה־תִּגִּידוּ לוֹ שְׁחוּלַת אֶהְבָּה אָנִי: י- מִה־דוֹנֶךָ מוֹדוֹד

הִיפָּהּ בְּנָשִׁים מִה־דֹדָךְ מִדֹּד שְׂכָכָה הַשְׁבַּעְתָּנוּ: י דֹדִי
צַח וְאֶדֶם דָּגוּל מִרְבָּכָה: יא רֹאשׁוֹ בָּתֶּם פֹּז קִנְזוֹתָיו
תִּלְתָּלִים שְׁחָרוֹת כְּעֹרֶב: יב עֵינָיו כִּיּוֹנִים עַל־אֶפְיוֹ
מַיִם רִחְצוֹת בְּחֶלֶב יִשְׁבּוֹת עַל־מַלְאָת: יג לְחָוֹ כְּעֶרְוֹנָת
הַבָּשָׂם מִגְדְּלוֹת מֶרְקָחִים שִׁפְתוֹתָיו שׁוֹשְׁנִים נִטְפּוֹת
מִזֶּר עֶבֶר: יד יָדָיו גְּלִילִי זָהָב מְמַלְאִים בְּתִרְשֵׁשׁ מַעֲיוֹ
עֲשֵׂת שֵׁן מְעַלְפֶּת סְפִירִים: טו שׁוֹקֵיוֹ עֲמוּדֵי שֵׁשׁ מִיִּסְדִּים
עַל־אֲדִנִּי־כּוֹ מְרֹאֲהוֹ כְּלָבָנוֹן בַּחֲזֹר בְּאֶרְזִים: טז חֲבוֹ
מִמֶּתְקִים וְכֶלֶז מִחֲמָדִים זֶה דֹדִי וְזֶה רֵעִי בָּנוֹת יְרוּשָׁלַם:

ז אֲנִי הַלֵּךְ דֹּדָךְ הִיפָּהּ בְּנָשִׁים אֲנִי פָנָה דֹדָךְ
וְנִבְקָשְׁנוּ עִמָּךְ: ח דֹדִי יָרֵד לָגֵנוּ לַעֲרֹגוֹת הַבָּשָׂם
לְרֵעוֹת בִּגְנִים וְלִלְקֹט שׁוֹשְׁנִים: ט אֲנִי לְדֹדִי וְדֹדִי לִי
הִרְעָה בְּשׁוֹשְׁנִים: י יָפָה אֶת רַעֲיָתִי בְּתִרְצָה נֶאֱמָה
בִּירוּשָׁלַם אֵימָה בְּנִדְגָלוֹת: יא חֶסֶבִי עֵינֶיךָ מִנְּגִדִי שֶׁהֵם
הִרְהִיבֵנִי שְׁעָרֶךָ כְּעֶדֶר הָעִזִּים שֶׁגִּלְשׁוּ מִן־הַגְּלָעַד: יב שְׁנִיךָ
כְּעֶדֶר הָרַחֲלִים שֶׁעָלוּ מִן־הִרְחָצָה שֶׁכָּלֵם מִתְאִימוֹת
וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם: יג כְּפֶלַח הָרִמּוֹן רִקְתָּךְ מִכְּעַד לְצִמְתָּךְ:
יד שְׁנִים הֵמָּה מְלָכוֹת וְשִׁמְנִים פִּילִגְשִׁים וְעֶלְמוֹת אֵין
מִסֵּפֶר: טו אַחַת הִיא וְנָתַתִּי תַמָּתִי אַחַת הִיא לְאַמָּה בָּרָה
הִיא לְיִזְלֻדְתָּהּ רְאוּהָ בָּנוֹת וְיֹאשְׁרוּהָ מְלָכוֹת וּפִילִגְשִׁים

וַיְהִלְלוּהָ: ^י מִיָּזְאוֹת הַנִּשְׁקָפָה בְּמוֹשָׁחַר יָפָה בְּלִבָּנָה
בָּרָה בְּחִמָּה אִמָּה בְּנִדְלֹת: ^י אֶל־גִּנַּת אֲגוּז יִרְדְּתִי
לְרֹאוֹת בָּאֲבִי תִנָּחַל לְרֹאוֹת הַפְּרָחָה הַגֶּפֶן הַנִּצּוֹ הַרְמָנִים:
^{יב} לֹא יִדְעֵתִי נִפְשִׁי שְׁמִתָּנִי מִרְכָּבוֹת עַמִּי גָדִיב:

ז ^א שׁוּבִי שׁוּבִי הַשּׁוֹלְמִית שׁוּבִי שׁוּבִי וְנִחֲזֶה־בָךְ
מִה־תִּחְוֹז בַּשּׁוֹלְמִית בְּמַחֲלַת הַמַּחֲנִים: ^ב מִה־יָפוּ
בְּעַמִּיךָ בְּנִעְלִים בְּתִנְדִּיב חֲמוּקֵי יִרְכָּךְ בְּמוֹ חֲלָאִים
מַעֲשֵׂה יָדֵי אֲמֹן: ^ג שְׂרָרְךָ אֲנִי הַפֶּחֶר אֶל־יַחֲסֹר הַמְּזוּג
בְּטִנָּךְ עֶרְמַת חַטִּים סוּגָה בַּשּׁוֹשְׁנִים: ^ד שְׁנֵי שְׂדֵיךָ בַּשְּׁנֵי
עֶפְרַיִם תִּאֲמִי צְבִיָּה: ^ה צִוְּאָרְךָ בְּמִגְדֵּל הַשֵּׁן עֵינֶיךָ
בְּרִכּוֹת בְּחֶשְׁבֹּן עַל־שַׁעַר בְּתִרְבִּים אִפְךָ בְּמִגְדֵּל
הַלְבָּנוֹן צוּפָה פָּנֶי דְּמִשְׁק: ^ו רֹאשְׁךָ עָלֶיךָ בְּכַרְמֶל
וְדִלְתָּ רֹאשְׁךָ בְּאַרְגָּמָן מֶלֶךְ אֶסּוּר בְּרֶהֱטִים: ^ז מִה־יָפִית
וּמִה־נִּעְמֹת אֶהְיֶה בַּת־עֲנוּגִים: ^ח זֹאת קוֹמַתְךָ דְּמִתָּה
לְתֹמֶר וְשְׂדֵיךָ לְאַשְׁכְּלוֹת: ^ט אֲמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְּתֹמֶר
אֲחֻזָּה בְּסִנְסִנִּי וַיְהִי־נָא שְׂדֵיךָ בְּאַשְׁכְּלוֹת הַגֶּפֶן וְרִית
אִפְךָ בַּת־פּוֹחִים: ^י וְחֶכְךָ בֵּינִי הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי
לְמִישְׁרִים הוֹבֵב שְׁפָתֵי יִשְׁנִים: ^{יא} אֲנִי לְדוֹדֵי וְעָלִי
תִּשְׁוֹקְתָּנִי: ^{יב} לָבָה דוֹדִי נִצָּא הַשָּׂדֶה נְלִינָה בְּכַפְרִים:
^{יג} נִשְׁבִּימָה לְכַרְמִים נִרְאָה אִם־פְּרָחָה הַגֶּפֶן פִּתַּח

הַסִּמְרָר הִנָּצוּ הַרְמוּנִים שֶׁם אֶתֵּן אֶת־דָּדִי לָךְ:
 יִהְיוּדָאִים נִתְנוּיָרִים וְעַל־פְּתֻחֵינוּ כָּל־מְגִידִים חֲדָשִׁים
 גַּם־יִשְׁגִּים דוּרֵי צַפְנָתִי לָךְ:

ח א מִי יִתְנֶהָ כֶּאֱחָ לִי יוֹנֵק שְׂדֵי אִמִּי אֲמַצְאָהּ בַּחוּץ
 אֲשַׁקֶּהָ גַם לֹא־יָבוֹז לִי: ב אֶנְהַגֶּה אֲבִיאָהּ אֶל־בֵּית
 אִמִּי תִלְמִדִנִי אֲשַׁקֶּה מִיָּנִן חֶרֶק מַעֲסִים רַמְנִי: ג שְׂמֵאלוֹ
 תַּחַת רֹאשִׁי וַיִּמְיָנוּ תַּחֲבִקְנִי: ד הַשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת
 יְרוּשָׁלַם מִה־תַּעֲרוּ | וּמִה־תַּעֲרוּ אֶת־הָאֲהָבָה עַד
 שְׁתַּחֲפִץ: ה מִי זֹאת עָלָה מִן־הַמִּדְבָּר מִתַּרְפֻּקָתָה עַל־דוּדָהָ
 תַּחַת הַתְּפוֹת עוֹרֶרְתִּיךָ שָׂמָּה חִבְּלֶתְךָ אֲמֹךְ שָׂמָּה
 חִבְּלָה יִלְדֶתְךָ: ו שִׁמְנִי בַחוּתָם עַל־לֶבֶךָ בַּחוּתָם עַל־
 זְרוּעֶךָ כִּי־עֲזָה בַּמָּוֶת אֲהַבָּה קָשָׁה בַּשָּׂאוֹל קִנְיָה רִשְׁפִּיָּה
 רִשְׁפִּי אֵשׁ שִׁלְהַבְתִּיהָ: ז מַיִם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לִבְבוֹת
 אֶת־הָאֲהָבָה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטְפוּהָ אִם־יִתֵּן אִישׁ אֶת־
 כָּל־הוֹן בֵּיתוֹ בָּאֲהָבָה בּוֹז יָבוֹזוּ לוֹ: ח אֲחֻזָּת לָנוּ קִטְנָה
 וְשָׂרִים אֵין לָהּ מִה־נַּעֲשֶׂה לְאַחֲתָנוּ בַּיּוֹם שֶׁיִּדְבַּר־בָּהּ:
 ט אִם־חֻמָּה הִיא נִבְנְהָ עָלֶיהָ מִירַת בָּסָף וְאִם־דָּלָת
 הִיא נַצּוֹר עָלֶיהָ לֹחַ אֲרוֹז: י אֲנִי חוֹמָה וְשָׂדֵי כַּמְגִידֻלּוֹת
 אֲזוּ תִּיַּתִּי בְּעֵינָיו כְּמוֹצֵאת שָׁלוֹם: יא בָּרֶם תִּהְיֶה לְשִׁלְמוֹה
 בְּבַעַל הַמֶּזֶן נָתַן אֶת־הַפָּרֶם לַנְּטָרִים אִישׁ יָבֹא בַּפְּרִיז

אֵלֶּה בְּסֵפֶּה: יב בְּרָמִי שְׁלִי לִפְנֵי הָאֵלֶּה לְךָ שְׁלֹמֹה
וּמֵאֲתָיִם לְנִטְרִים אֶת־פְּרִיז: יג הַיּוֹשֶׁבֶת בַּנְּגִימִים חֲבֵרִים
מִקְשִׁיבִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי: יד בָּרַח | הִזְדִּי וְדַמְחֵלְךָ
לְצִבְיָא אוֹ לְעֶפֶר הָאֵילִים עַל הָרֵי בְשָׁמִים:

רְבוֹן כָּל הָעוֹלָמִים, יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
שֶׁבְּזִכּוֹת שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר קָרָאנוּ, שֶׁהוּא קֹדֶשׁ קְדוּשִׁים, בְּזִכּוֹת
פְּסוּקִיו, וּבְזִכּוֹת תַּבּוּתִּיו, וּבְזִכּוֹת אוֹתִיּוֹתָיו, וּבְזִכּוֹת נִקְדּוּתָיו, וּבְזִכּוֹת
מְעַמּוֹ, וְצִרּוּפָיו, וְרִמּוֹזָיו, וְסוּדוּתָיו הַקְדוּשִׁים וְהַמְּהוּרִים הַנּוֹרָאִים הַיּוֹצֵאִים
מִמֶּנּוּ, שֶׁתִּהְיֶה שְׁעָה זוֹ שְׁעַת רַחֲמִים, שְׁעַת הַקְּשָׁבָה, שְׁעַת הָאֲזִנָּה,
וְנִקְרָא וְתַעֲנֵנוּ, נַעֲתִיר לְךָ וְתַעֲתֵר לָנוּ, וְתִהְיֶה עוֹלָה לְפָנֶיךָ קְרִיאַת
שִׁיר הַשִּׁירִים בְּאֵלּוֹ הַשְּׁנֵנוּ כָּל הַסּוּדוֹת הַנִּפְלְאִים וְהַנּוֹרָאִים אֲשֶׁר הֵם
חֲתוּמִים וְסִתּוּמִים בּוֹ בְּכָל תְּנָאִיו, וְנִזְכֶּה לְמָקוֹם שֶׁהַנִּפְשׁוֹת הָרוּחוֹת
וְהַנִּשְׁמוֹת נִחְצְבוֹת מִשָּׁם, וּבְאֵלּוֹ עֲשִׂינוּ כָּל מַה שְּׁמַטָּל עָלֵינוּ לְהַשִּׁיב,
בֵּין בְּגִלְגּוֹל זֶה, בֵּין בְּגִלְגּוֹלִים אֲחֵרִים, וְלִהְיוֹת מִן הָעוֹלָם וְהַזִּמְכִּים לְעוֹלָם
הַבָּא, עִם שְׂאֵר צְדִיקִים וְחַסִּידִים. וּמֵלֵא כָּל מַשְׁאָלוֹת לִבֵּנוּ לְטוֹבָה,
וְתִהְיֶה עִם לִבֵּנוּ וְאִמְרֵי פִינוּ בְּעַת מַחְשְׁבוֹתֵינוּ, וְעִם יָדֵינוּ בְּעַת מַעֲבָדֵינוּ,
וְתִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה וְהַרוּחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ, וּמַעֲפֵר עֲגִיבֵנוּ תִקְיָמֵנוּ,
וּמֵאֲשָׁפוֹת דְּלוּתֵנוּ תִרּוּמָמֵנוּ, וְתִשָּׁב שְׁכִינָתְךָ לְעִיר קֹדֶשְׁךָ בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ, אָמֵן.

סוד ה' לִירָאֵינוּ וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם
זֶה שְׁמוֹ נֶאֱמָה לוֹ

תִּקּוֹן הַכֶּלֶלִי

תִּקּוֹן נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד
לְכָל־לִיּוֹת הַחַטָּאִים
וְהוּא פָּגֶם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לִיעֲלֹן

וּמִסְגָּל מְאֹד גַּם לְפִרְנָסָה וּלְהַעֲלָחָה
בְּכָל הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת
אֲשֶׁר־י מִי שְׂיֵאמָרֶם בְּכָל יוֹם

יִסְדּוּ תִּקְנֵנוּ וְגִלּוֹ, וְצוּהָ לְפִרְסָמוֹ לְכָל יִשְׂרָאֵל
רְבֵנוּ הַקְדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא אֹר הַגָּנוּז וְהַצָּפוֹן
בּוֹצֵינָא קֳדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרֵנוּ וְרִבֵּנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב
זְכוּתוֹ יָגוּ עֲלֵינוּ

תקון הכללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הֲרִינִי מִקֶּשֶׁר עֲצָמִי בְּאִמְרַת הָעֲשָׂרָה מְזֻמָּרִים אֵלַי לְכֹל הַצְדִּיקִים
הָאֱמִתִּיִּם שְׁבֻדֹרְנִי, וּלְכֹל הַצְדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּם שׁוֹכְנֵי עֶפְרָה,
קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בָּאֶרֶץ הַמָּה, וּבִפְרֹט לְרַבְּנֵי הַקְדוּשׁ צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם
נֶחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, רַבְּנֵי נַחֲמָן בֶּן פִּינְאָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,
שְׁגֹלָה תִּקּוֹן זֶה.

לְבו גְּרֻנָּה לַיהוָה גְּרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדְּמָה פָּנֵינוּ בַתּוֹדָה בְּזִמְרוֹת
גְּרִיעָה לֹא: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הֲרִינִי מְזֻמֵּן אֶת פִּי לַיהוּדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבֵּחַ אֶת בּוֹרְאֵי לֵשֶׁם יְחִוֵּד
קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינָתָה בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימֵנוּ עַל־יְדֵי תְהוּא טָמִיר
וְנַעֲלֵם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טז.

מִכֶּתֶם לְדוֹד שְׁמִרְנִי אֵל בִּי־חֲסִיתִי בָךְ: אֲמַרְתָּ לַיהוָה אֲדֹנָי
אֶתָּה, טוֹבֵתִי בַל־עֲלִיָּה: לְקְדוֹשִׁים אֲשֶׁר־בָּאֶרֶץ הַמָּה,
וְאֲדִירִי בַל־חֲפָצִי־בָם: יָרְבוּ עֲצֻבוֹתָם אַחֲרֵי מָהְרִי, בַל־אֶסִּיךְ
נִסְבִּיהֶם מִדָּם, וּבַל־אֲשָׂא אֶת־שְׁמוֹתָם עַל־שִׁפְתֵי: יְהוָה מְנַת
חֶלְקִי וְכוֹסִי, אֶתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי: חֲבָלִים נִפְלְו־לִי בִנְעִימִים,
אֶפְ־נִחַלְתָּ שְׁפָרָה עָלַי: אֲבָרְךָ אֶת־יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֵף לִילוֹת
יִסְרוּנִי בְּלִיּוֹתַי: שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמִיד, כִּי מִיָּמִינִי בַל־אֲמוּט:
לִבִּי שִׂמַּח לִבִּי וַיִּגַּל בְּבוֹדִי, אֵף־בְּשָׂרִי יִשְׁבֵּן לְבִטָּח: כִּי לֹא־תַעֲזֹב

תקון הכללי

נפשי לשאול, לא־תתן חסידך לראות שחת: תודיעני ארח
חיים שבע שמחות את־פניך נעמות בימיך נצח:

לב.

לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נָשׂוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה: אֲשֶׁר־אָדָם,
לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עוֹן, וְאֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: כִּי הִתְרַשְׁתִּי
בְּלוֹ עֲצָמִי, בִּשְׂאֲנִתִי כָל־הַיּוֹם: כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֵּד עָלַי
יָדְךָ, נִהַפְּךָ לְשֹׂדֵי בְּחִרְבִּנִי קִיץ סֵלָה: חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ, וְעוֹנִי
לֹא־כִסִּיתִי, אִמְרַתִּי אוֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לַיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאֵת
עוֹן חֲטָאתִי סֵלָה: עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל־חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעֵת מָצֵא,
רַק לְשֹׁמֵף מִים רַבִּים אֱלֹוֹ לֹא יִגִּיעוּ: אַתָּה סֵתֵר לִי* מִצָּר
תִּצְרֵנִי רְנִי פֶלֶט תְּסוּבְּבִנִי סֵלָה: אֲשֶׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זוֹ
תִּלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינִי: אֵל תִּהְיוּ כְּסוּם כְּפָרֵד אֵין הָבִין
בְּמִתְגַּוְּרֶסֶן עָדִיו לְכֹלֹם כֹּל קָרַב אֱלִיָּה: רַבִּים מְכֹאזְבִּים
לְרָשָׁע, וְהַבּוֹטָח בַּיהוָה חֲסֵד יְסוּבְּבֵנוּ: שִׁמְחוּ בַיהוָה וְגִילוּ
צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל:

מא.

לְמַנְצָה מִזְמוֹר לְדוֹד: אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלָטָהוּ
יְהוָה: יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ וַאֲשֶׁר בְּאָרֶץ, וְאֵל תִּתְּנֵהוּ
בְּנֶפֶשׁ אִיבִיו: יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עֲרֵשׁ דָּוִי. כָּל מִשְׁכָּבוֹ הִפְכָּת
בְּחָלֹו: אֲנִי־אִמְרַתִּי יְהוָה חֲנֻנִי, רַפָּאָה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ:
אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ: וְאִם־כָּא לְרֹאוֹת,

אחר 'אתה סתר לי' - צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' רי"ג)

תקון הכללי

שְׁוֹא יְדַבֵּר, לְבוֹ יִקְבֹּץ-אֶנֶן לוֹ, יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר: יַחַד עָלַי
יִתְלַחֲשׁוּ כָל-שִׁנְאָי, עָלַי יַחֲשֹׁבוּ רָעָה לִי: דְּבַר-בְּלִיעַל יִצּוֹק
בוֹ, וְאֲשֶׁר עֹשֶׂה לֹא-יוֹסִיף לְקוֹם: גַּם-אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר-בְּטַחְתִּי
בוֹ, אוֹכֵל לֶחֶמִי, הַגְדִּיל עָלַי עֵקֶב: וְאַתָּה יְהוָה חֲנּוּנִי וְהַקִּימָנִי,
וְאֲשַׁקֵּמָה לָּהֶם: בְּזֹאת יִדְעֵתִי בִּי-חֲפֹצֶת בִּי, כִּי לֹא-יָרִיעַ אִיבִי
עָלַי: וְאֲנִי, בְּתַמִּי, תִּמְכֹּת בִּי, וּתְצִיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: בְּרוּךְ
יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

מב.

לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לִבִּי קִנְחָה: כְּאֵיל תִּעְרַג עַל-אֲפִיקֵי-מַיִם, כֵּן
נַפְשִׁי תִעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: צִמְאָה נַפְשִׁי לֵאלֹהִים
לֹאֵל חַי, מִתִּי אָבוֹא וְאֶרְאֶה פָנֶי אֱלֹהִים: הִתְנַה לִּי דְמַעְתִּי
לָחֶם יוֹמָם וּלְלֵילָה בְּאֶמֶר אֵלַי כָּל הַיּוֹם, אֵיזָה אֱלֹהֶיךָ: אֵלֶּה
אֲזַכְּרָה וְאֲשַׁפֵּכָה עָלַי נַפְשִׁי, כִּי אֶעֱבֹר בַּסָּף, אֲדִידִם עַד-בֵּית
אֱלֹהִים בְּקוֹל-רִנָּה וְתוֹדָה, הַמּוֹן חוֹגֵג: מִהִתְשַׁתּוּחָחִי נַפְשִׁי
וּתְהַמִּי עָלִי הוֹחִלִי לֵאלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנוּ יִשׁוּעוֹת פָּנָיו:
אֱלֹהֵי, עָלִי נַפְשִׁי תִשְׁתַּוַּח עַל-כֵּן אֲזַכְּרָךְ מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן,
וְחֶרְמוֹנִים, מִהַר מְצָעֶר: תְּהוֹם-אֶל-תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ,
כָּל מִשְׁבְּרֶיךָ וְנִגְיָךְ עָלַי עָבְרוּ: יוֹמָם יֵצֵא יְהוָה חֲסִדּוֹ וּבִצְיָלָה
שִׁירָה עִמִּי, תִּפְכָּה לֹאֵל תִּי: אוֹמְרָה לֹאֵל סִלְעִי לָמָּה
שָׁכַחְתָּנִי, לָמָּה-קָדַר אֵלֶּךָ, בְּלַחֲץ אוֹיֵב: בְּרָצַח בְּעֲצָמוֹתִי
חֲרַפּוֹנִי צוּרֶיךָ, בְּאֶמְרָם אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיזָה אֱלֹהֶיךָ: מִהִתְשַׁתּוּחָחִי
נַפְשִׁי וּמִהִתְהַמִּי עָלִי הוֹחִלִי לֵאלֹהִים כִּי-עוֹד
אוֹדְנוּ, יִשׁוּעוֹת פָּנֶי וְאֱלֹהֵי:

תקון הפללי

נט.

למנצח אל תשחת לדור מבתם, בשלח שאול וישמרו
את הבית להמיתו: הצילני מאיבי אלהי, ממתקן ממי
תשגבני: הצילני מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: כי הנה
ארכו לנפשי יגורו עלי עזים, לא־פשעי ולא־חטאתי יהוה:
בלי־עון ירצון ויפוננו, עורה לקראתי וראה: ואתה יהוה־אלהים
צבאות אלהי ישראל, הקיצה לפקד כל־הגוים אל־תחן כל־בגדי
און סלה: ישבו לערב יהמו ככלב, ויסובבו עיר: הנה יביעון
בפיהם, חרבות בשפתותיהם, ביימי שמע: ואתה יהוה תשחק
למו, תלעג לכל־גוים: עזו, אליה אשמרה, כי אלהים משגבי:
אלהי חסדי יקדמי אלהים יראני בשררי: אל־תהרגם פן־ישכחו
עמי, הניעמו בחילך והורידמו, מגננו אדני: חטאת־פימו ודבר־
שפתימו ויִצְדְּרו בגאונם, ומאלה ומפחש יספרו: בלה בחמה,
בלה ואינמו וידעו כי־אלהים משל ביעקב, לאפסי הארץ
סלה: וישבו לערב יהמו ככלב, ויסובבו עיר: המה יניעון
לאכל, אם־לא ישבעו וילינו: ואני אשיר עזה, וארגן לבקר
חסדך, ביהיית משגב לי, ומנוס, ביום צר־לי: עזי אליך
אזמרה, כי־אלהים משגבי אלהי חסדי:

עז.

למנצח על־ידותון לאסף מזמור: קולי* אל־אלהים ואצעקה,
קולי אל־אלהים והאזין אלי: ביום צרתי אדני דרשתי,

באמרך 'אל אלהים' תכוון המילוי כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

תקון הפללי

יְדֵי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תַפּוּג מֵאַנָּה הַנָּחֵם נַפְשִׁי: אֲזַכֶּרָה אֱלֹהִים
וְאֶהְמִיָּה, אֲשִׁיחָה, וְתִתְעַשֵּׂף רוּחִי סֵלָה: אַחֲזֹת שְׁמֵרוֹת עֵינִי,
נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:
אֲזַכֶּרָה נִגְיַנְתִּי בַּלַּיְלָה, עִם־לִבִּי אֲשִׁיחָה, וַיִּחַפֵּשׁ רוּחִי:
הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי וְלֹא־יִסּוּף לְרָצוֹת עוֹד: הָאָפֶס לְנִצָּח
חֲסִדּוֹ, גָּמַר אֲמַר לְדֹר וָדֹר: הַשְׁכַּח חֲנוּת אֵל, אִם־קָפִץ בְּאָף
רַחֲמָיו סֵלָה: וְאֲמַר חֲלוֹתִי הִיא, שָׁנוֹת יָמִין עֲלִיּוֹן: אֲזַכּוֹר
מַעֲלָלֵי יְהוָה, כִּי אֲזַכֶּרָה מִקֶּדֶם פִּלְאָה: וְהִגִּיתִי בְּכָל־פִּעֲלָהּ
וּבַעֲלִילוֹתֶיהָ אֲשִׁיחָה: אֱלֹהִים בִּקְדָּשׁ דִּרְכָּהּ, מִי־אֵל גָּדוֹל
בְּאֱלֹהִים: אֶתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פֶלֶא הוֹדַעַת בְּעַמִּים עֲזָה: גְּאֻלַּת
בְּזוּרַע עַמָּה, בְּנֵי יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סֵלָה: רְאוּהוּ מַיִם אֱלֹהִים, רְאוּהוּ
מַיִם יַחִילוּ אָף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: זָרְמוּ מַיִם עֲבוֹת קוֹל נִתְּנוּ
שְׁחָקִים, אֶף־חֲצִצִּיף יִתְהַלְכוּ: קוֹל רַעֲמָה בַּגִּלְגָּל, הָאִירוּ בְּרָקִים
תִּבֵּל, רָגְזָה וַתִּרְעַשׂ הָאָרֶץ: בָּיִם דִּרְכָּהּ וּשְׁבִילָהּ בְּמַיִם רַבִּים,
וַעֲקֻבוֹתֶיהָ לֹא נוֹדְעוּ: נַחֲיֹת בְּצֹאן עַמָּה, בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ.

תַּפְלָחָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדָנִי מֵעוֹן אֶתָּה הָיִיתָ קָנוּ
בְּדֹר וָדֹר: בְּטָרֶם הָרִים יִלְּדוּ וַתַּחֲזִלֵּל אֶרֶץ וַתַּבֵּל,
וּמַעוֹלָם עַד־עוֹלָם אֶתָּה אֵל: תָּשַׁב אֲנוּשׁ עַד־דָּבָא, וַתֹּאמֶר
שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם: כִּי אֵלֶּף שָׁנִים בָּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר,
וְאֲשִׁמּוּרָה בַּלַּיְלָה: זָרְמָתָם, שָׁנָה יְהִיו, בִּבְקָר כְּחֲצִיר יִחְלָף:
בִּבְקָר יִצִּיץ וְחֲלָף, לָעָרֵב יְמוּלֵל וַיִּבָּשׁ: כִּי כָלֵנוּ בְּאִפְּהָ,
וּבְחֲמָתָה נִבְהַלְנוּ: שֶׁת עֲזַנְתִּינוּ לְנִגְדָּה עֲלַמְנוּ לְמֹאֹר פָּנֶיךָ:

תקון הכללי

כי כל־ימינו פָּנוּ בְּעִבְרֶתְךָ בְּלִינוּ שְׁנִינוּ כְּמוֹ־הֶגְהָ: יְמֵי שְׁנוֹתֵנוּ
בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוּרֵת שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַחֲבָם עֹמֵל
וְאֹנֶן, כִּי גַז חֵישׁ וְנִעְפָּה: מִי יוֹדֵעַ עֹז אַפָּךָ, וּכְיֹרְאָתְךָ עִבְרֶתְךָ:
לְמִנּוֹת יָמֵינוּ בֶּן הוֹדֵעַ, וְנִבְיָא לְבָב חֲכָמָה: שׁוֹבָה יְהוָה
עַד־מָתִי וְהִנָּחֵם עַל עִבְדֶּיךָ: שִׁבְעֵנוּ בַּבֶּקֶר חֲסִדָּךָ, וְנִרְנְנָה
וְנִשְׁמָחָה בְּכָל־יָמֵינוּ: שִׁמְחָנוּ בִּימּוֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה:
יִרְאָה אֶל־עִבְדֶּיךָ פַּעֲלֶךָ וְהַדְרֶךְ עַל בְּנֵיהֶם: וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

קה.

הוֹדוּ לַיהוָה קִרְאוּ בְּשִׁמּוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: שִׁירוּ לוֹ
זִמְרוּ־לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל נִפְלְאוֹתָיו: הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ
יִשְׁמַח לֵב מִבְּקָשֵׁי יְהוָה: דִּרְשׁוּ יְהוָה וְעֹזוֹ בִּקְשׁוּ פָּנָיו תִּמְדוּ:
זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפְּתֵיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיו: זָרַע אֲבָרָהֶם
עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ
מִשְׁפָּטָיו: זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאַלְפֵי דוֹר: אֲשֶׁר
בָּרַת אֶת אֲבָרָהֶם וּשְׁבוּעָתוֹ לַיִשְׁחָק: וַיַּעֲמִידָהּ לַיַּעֲקֹב לַחֵק
לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן חֶבֶל
נַחֲלָתְכֶם: בְּהִיּוֹתֶם מִתִּי מִסְפָּר כְּמַעֲט וְגָרִים בָּהֶם: וַיִּתְחַלְּכוּ
מִגּוֹי אֶל גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר: לֹא הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׁקָם
וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מַלְכִּים: אֵל תִּגְעֹז בְּמִשְׁיָחִי וְלִנְבִיאִי אֵל תִּרְעֹז:
וַיִּקְרָא רָעַב עַל־הָאָרֶץ כָּל מִטְהַלְחֵם שָׁבָר: שָׁלַח לַפְּנִיָּהֶם
אִישׁ לַעֲבֹד נִמְכָּר יוֹסֵף: עָנּוּ בַּכָּבֵל רָגְלוֹ בְּרֹזֶל בָּאָה נִפְשׁוּ:
עַד עַתָּה בָּא דְּבָרוֹ אִמְרַת יְהוָה צִרְפָּתָהּ: שָׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהּ

תקון הכללי

מִשַּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: שָׁמוּ אֶדוֹן לְבֵיתוֹ וּמִשַּׁל בְּכָל־קִנְיָנוֹ:
לְאִסּוּר שָׁרֵיוֹ בְּנִפְשׁוֹ וּזְקִנָּיו יַחֲבֹם: וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצָּרִים וַיַּעֲקֹב
גַּר בְּאֶרֶץ־חָם: וַיִּפֹּר אֶת־עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֻמְהוּ מִצָּרָיו: הִפָּךְ
לָבָם לְשֹׂנְאָ עַמּוֹ לְהִתְנַכֵּל בַּעֲבָדָיו: שָׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדָיו אַחֲרָיו
אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ: שָׁמוּ־בָם דְּבָרֵי אֱתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם:
שָׁלַח חֲשֵׁךְ וַיַּחֲשִׁיךְ וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ: הִפָּךְ אֶת מִימֵיהֶם
לָדָם וַיָּמָת אֶת דִּגְתָּם: שָׂרַץ אֶרֶצָם צִפְרֻד־עִים בְּחֹדְרֵי מַלְכֵיהֶם:
אָמַר וַיָּבֹא עָרֹב כְּנִים בְּכָל גְּבוּלָם: נָתַן גִּשְׁמֵיהֶם בָּרָד, אִשׁ
לְהָבוֹת בְּאֶרֶצָם: וַיָּךְ גִּפְנִם וּתְאֵנִתָם, וַיִּשְׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם: אָמַר
וַיָּבֹא אֲרָבָה, וַיִּלֶּק וַאֲיִן מִסָּפָר: וַיֹּאכַל כָּל־עֵשֶׂב בְּאֶרֶצָם,
וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: וַיָּךְ כָּל כְּבוֹר בְּאֶרֶצָם, רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם:
וַיּוֹצִיֵאם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאֲיִן בַּשֶּׁבֶטִּיו כּוֹשֵׁל: שָׁמַח מִצָּרִים
בַּצֹּאֲתָם, כִּי־נָפַל פִּתְחָם עֲלֵיהֶם: פָּרַשׁ עָנָן לְמִסָּךְ, וְאִשׁ לְהֹאִיר
לְיָלָה: שָׂאֵל וַיָּבֹא שָׁלְיוֹ וְלֶחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: פָּתַח צוּר
וַיִּזּוּבוּ מַיִם, הִלְכוּ בַּצִּיּוֹת נִהָר: כִּי זָכַר אֶת־דְּבַר קִדְשׁוֹ,
אֶת־אַבְרָהָם עֲבָדָיו: וַיּוֹצִיא עַמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן, בְּרָנָה אֶת בְּחִירָיו:
וַיִּתֵּן לָהֶם אֶרְצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ: בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ
חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְצְרוּ, הִלְלוּ־יָהּ:

קלז.

עַל נִהְרוֹת בְּכָל שָׁם יִשְׁכְּנוּ, גַּם־כְּבִינוּ בְּזִכְרָנוּ אֶת־צִיּוֹן: עַל
עָרִבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ כְּנֻרוֹתֵינוּ: כִּי שָׁם שְׂאֵלוֹנוּ שׁוֹבֵינוּ
דְּבַר־יִשִּׁיר, וְתוֹלְלֵנוּ שְׂמִיחָה, שִׁירוֹ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: אִיךְ נִשִּׁיר
אֶת־שִׁיר יְהוָה, עַל אֲדָמַת גִּבּוֹר: אִם־אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח

תקון הכללי

ימיני: תדבק לשוני לחכי, אם לא אזכרי, אם לא אעלה
את ירושלים על ראש שמחתי: זכר יהנה לבני אדום את
יום ירושלים, האמרים ערו ערו עד היסוד ביה: בת־בבל
השדודה, אשרי שישלם־לך את־גמולך שגמלת לנו: אשרי,
שיאחזו ונפץ את־עלליך אל הסלע:

קנ.

הללויה, הלל־אל בקדשו, הללוהו ברקיע עזו: הללוהו
בגבורתיו, הללוהו ברב גדלו: הללוהו בתקע שופר
הללוהו בגבול ובנור: הללוהו בתוף ומחול, הללוהו במנים
ועגב: הללוהו בצלצלי־שמע, הללוהו בצלצלי תרועה: כל
הנשמה תהלל יה, הללויה:

אחר שסיים תהלים, יאמר שלשה פסוקים אלו:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהנה שבות עמו יגל יעקב
ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהנה מעזם בעת צרה:
ויעזרם יהנה ויפלטם, יפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו:

